

Strona główna>Roszczenia pieniężne>**Drobne roszczenia**

Drobne roszczenia

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zostało zaprojektowane tak, aby uprościć i przyspieszyć rozstrzyganie spraw dotyczących roszczeń, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5 000 EUR.

Europejskie postępowanie [w sprawie drobnych roszczeń](#) stanowi alternatywę dla istniejących postępowań przewidzianych w prawie państw członkowskich. Orzeczenie wydane w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń jest uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim bez potrzeby wydawania orzeczenia stwierdzającego jego wykonalność oraz bez możliwości zgłaszania sprzeciwu co do jego uznania.

Na potrzeby europejskiego nakazu zapłaty opracowano standardowe formularze, które są dostępne [tutaj](#) we wszystkich wersjach językowych. W celu wszczęcia postępowania należy wypełnić formularz A. Do formularza należy załączyć wszystkie dokumenty poświadczające, takie jak pokwitowania, faktury itp.

Formularz A należy wysłać do sądu, któremu przysługuje właściwość w danej sprawie. Po otrzymaniu formularza pozwu sąd wypełnia część I formularza odpowiedzi. W terminie 14 dni od otrzymania formularza pozwu sąd powinien doręczyć pozwanemu jego odpis, wraz z formularzem odpowiedzi. Pozwany ma 30 dni na udzielenie odpowiedzi, co polega na wypełnieniu części II formularza odpowiedzi. Sąd ma obowiązek przesłać powodowi odpis odpowiedzi w terminie 14 dni.

W terminie 30 dni od otrzymania odpowiedzi pozwanego (o ile taka odpowiedź została przekazana) sąd wydaje orzeczenie w sprawie drobnego roszczenia albo zwraca się o przekazanie przez strony dodatkowych informacji na piśmie bądź wzywa strony do stawiennictwa na rozprawie. Na rozprawie – jeżeli sąd ją zarządzi – nie obowiązuje przymus adwokacki. Jeżeli sąd dysponuje odpowiednim wyposażeniem, rozprawę należy przeprowadzić za pośrednictwem wideokonferencji lub telekonferencji.

Orzeczenie podlega wykonaniu w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej – bez żadnych dodatkowych formalności – na podstawie zaświadczenia wydanego przez sąd (które może wymagać tłumaczenia na język innego państwa członkowskiego) i odpisu orzeczenia. Jedyne możliwe powody odmowy wykonania orzeczenia w innym państwie członkowskim to sytuacja, w której byłoby ono sprzeczne z innym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim i dotyczącym tych samych stron. Orzeczenie wykonuje się zgodnie z przepisami krajowymi i procedurami państw członkowskich, w których dochodzi do wykonania.

Powiązane strony

Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 - tekst skonsolidowany z dnia 14 czerwca 2017 r. [PDF](#) (2175 Kb) [PL](#)

Przewodnik dla osób korzystających z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń [PDF](#) (1110 Kb) [PL](#)

Praktyczny przewodnik dotyczący stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń [PDF](#) (2091 Kb) [PL](#)

Infografika dla konsumentów [PDF](#) (106 Kb) [PL](#)

Ulotka dla prawników praktyków [PDF](#) (558 Kb) [PL](#)

Ulotka dla przedsiębiorców [PDF](#) (240 Kb) [PL](#)

Zestaw narzędzi internetowych – informacje na temat europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Drobne roszczenia – powiadomienia dokonane przez państwa członkowskie oraz wyszukiwarka pomagająca w ustaleniu właściwego sądu lub organu

Aby uzyskać szczegółowe informacje krajowe, należy kliknąć na flagę kraju.

Podobne strony:

[Opłaty sądowe – postępowanie w sprawie drobnych roszczeń](#)

[Drobne roszczenia – formularze](#)

Ostatnia aktualizacja: 03/04/2023

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Drobne roszczenia - Belgia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W ustawodawstwie belgijskim nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Przeprowadza się natomiast tzw. „postępowanie uproszczone w sprawie nakazu zapłaty”. Zob. arkusz informacyjny na ten temat.

Nie obowiązuje szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. W związku z tym postępowanie przeprowadza się zgodnie z przepisami ogólnymi, przy czym postępowanie to jest bardzo proste.

Postępowanie zwykle przebiega w następujący sposób:

wezwanie do stawiennictwa (*citation*) doręczone przez komornika sądowego;

wymiana pism (*conclusions*);

rozprawa (mowy) i zakończenie rozprawy;

wydanie wyroku.

Zasadniczo nie przewidziano możliwości uproszczenia postępowania, choć niektóre postępowania nie są wszczynane w drodze wezwania do stawiennictwa, ale w drodze wniesienia pisma procesowego zgodnie z zasadą kontradiktoryjności (*requête contradictoire*) (zob. art. 1034bis–1034sexies kodeksu postępowania sądowego). Przykładem sporu, w ramach którego można wnieść to pismo, jest spór dotyczący czynszu. Zgodnie z art. 1344bis kodeksu postępowania sądowego, z zastrzeżeniem postanowień umowy dzierżawy, każde powództwo dotyczące najmu nieruchomości może zostać wniesione do sekretariatu sądu pokoju w formie pisemnego pozwu.

1.1 Zakres postępowania, próg

1.2 Stosowanie postępowania

1.3 Formularze

1.4 Pomoc

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

1.6 Procedura pisemna

1.7 Treść orzeczenia

1.8 Zwrot kosztów

1.9 Możliwość odwołania

Powiązane strony

Ustawodawstwo dotyczące postępowania uproszczonego w sprawie nakazu zapłaty: strony internetowe [Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości \(Service public fédéral Justice\)](#):

w menu „Rechtsbronnen” lub „Sources de droit” (źródła prawa) należy kliknąć „Geconsolideerde wetgeving” lub „Législation consolidée” (ustawodawstwo skonsolidowane);

w menu „Gerechtigd Wetboek” lub „Nature juridique” (charakter prawny) należy wybrać „Juridische aard” lub „Code judiciaire” (kodeks postępowania sądowego);

w polu „Woorden” lub „Mot(s)” (słowa kluczowe) należy wpisać liczbę „664”;

kliknąć „Opzoeking” lub „Recherche” (wyszukaj), a następnie „Lijst” lub „Liste” (lista);

kliknąć „Detail” lub „Détail” (szczegółowe informacje).

Ostatnia aktualizacja: 03/09/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Bułgaria

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Od dnia 1 stycznia 2009 r. bułgarskie sądy stosują rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Postępowania te toczą się przed sądami rejonowymi, natomiast w przypadku kwestii nieuregulowanych wyraźnie w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 zastosowanie mają przepisy ogólne kodeksu postępowania cywilnego.

1.1 Zakres postępowania, próg

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.2 Stosowanie postępowania

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.3 Formularze

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.4 Pomoc

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.6 Procedura pisemna

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.7 Treść orzeczenia

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.8 Zwrot kosztów

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.9 Możliwość odwołania

W bułgarskim kodeksie postępowania cywilnego nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Ostatnia aktualizacja: 11/02/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Czechy

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

1.1 Zakres postępowania, próg

W Republice Czeskiej nie istnieje żadne szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Kategoria drobnych roszczeń (decyduje kwota wierzytelności) jest uwzględniana wyłącznie w postępowaniu odwoławczym.

1.2 Stosowanie postępowania

Art. 202 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że apelacja jest niedopuszczalna od wyroku *w sprawie wierzytelności w kwocie nieprzekraczającej 10 000 CZK*, wyłączając wszelkie odsetki i opłaty związane z pozwem; nie dotyczy to wyroku zaocznego.

Od wyroku zaocznego można się bowiem odwołać, nawet jeżeli rozstrzyga on o kwocie mniejszej niż 10 000 CZK.

Art. 238 ust. 1 lit. c) kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że wniesienie skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne od wyroków i postanowień sądowych, których sentencja zaskarżona w apelacji lub zażaleniu dotyczyła *wierzytelności w kwocie nieprzekraczającej 50 000 CZK* (wyłączając odsetki i opłaty związane z pozwem), z wyjątkiem sytuacji, w których sprawa dotyczy umownych stosunków konsumenckich lub pracowniczych.

1.3 Formularze

Nie istnieją specjalne formularze na potrzeby postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.4 Pomoc

Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego sądy są zobowiązane pouczyć strony o ich prawach i obowiązkach procesowych. W tym zakresie prawo określa, jakie informacje sądy mają przekazać stronom w konkretnej sytuacji procesowej.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Te same zasady regulują przedstawianie, ocenę i przeprowadzanie dowodów w sądowym postępowaniu cywilnym, niezależnie od wartości przedmiotu sporu.

1.6 Procedura pisemna

W ustawie o postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń nie przewidziano żadnych wyjątków dotyczących sposobu przeprowadzania takiego postępowania.

1.7 Treść orzeczenia

Treść orzeczenia w sprawie drobnych roszczeń nie różni się od treści orzeczeń w innych sprawach.

1.8 Zwrot kosztów

Kwestię zwrotu kosztów regulują przepisy ogólne dotyczące postępowania cywilnego.

1.9 Możliwość odwołania

Jak zauważono powyżej, apelacja jest niedopuszczalna od wyroku w sprawie *wierzytelności w kwocie nieprzekraczającej 10 000 CZK*, wyłączając wszelkie odsetki i opłaty związane z pozwem; nie dotyczy to wyroku zaocznego.

Ostatnia aktualizacja: 31/03/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Niemcy

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

1.1 Zakres postępowania, próg

W kodeksie postępowania cywilnego (Zivilprozessordnung, ZPO) nie przewidziano szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. W § 495a kodeksu przewidziano jednak postępowanie uproszczone. Zapewnia ono sądowi możliwość wyboru sposobu prowadzenia postępowania według własnego uznania w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 600 euro. W kodeksie nie ogranicza się tej możliwości w żaden inny sposób. Nie ogranicza się jej na przykład do żadnego konkretnego rodzaju sporu.

1.2 Stosowanie postępowania

W takich przypadkach sąd może więc decydować według własnego uznania o sposobie prowadzenia postępowania, w szczególności może także korzystać z określonych szczególnych metod uproszczenia postępowania. Nie jest jednak do tego zobowiązany. Nawet w przypadku sprawy, w której wartości przedmiotu sporu nie przekracza 600 euro, sąd może przeprowadzić postępowanie zgodnie z zasadami ogólnymi.

Strony nie mogą zgłaszać zastrzeżeń co do sposobu prowadzenia postępowania przyjętego przez sąd według jego uznania. Mogą jedynie zwrócić się o przeprowadzenie rozprawy.

1.3 Formularze

Nie przewidziano żadnych obowiązkowych standardowych formularzy.

1.4 Pomoc

Zastosowanie mają zasady ogólne, ponieważ postępowanie jest uproszczone tylko pod względem formalnym. Strony niekorzystające z zastępstwa procesowego uzyskują taką samą pomoc jak strony reprezentowane przez pełnomocnika. Na przykład powództwa do sądów rejonowych (*Amtsgerichte*) można wносить ustnie do protokołu w sekretariacie sądu. Nawet osoba reprezentowana przez pełnomocnika może złożyć ustnie oświadczenie do protokołu, zamiast składać je za pośrednictwem adwokata.

Analogicznie korzystanie przez stronę z zastępstwa procesowego (bądź też nie) nie wpływa na charakter i zakres obowiązków sądu w zakresie udzielania wyjaśnień i wskazówek (*Aufklärungs- und Hinweispflichten*). Zgodnie z prawem sąd jest zobowiązany do omówienia postępowania pod kątem prawnym i faktycznym oraz do wyjaśnienia niejasnych kwestii.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Sąd nie jest ograniczony do przeprowadzania dowodów w zwykły sposób. W przeciwieństwie do zasady bezpośredniego przeprowadzania dowodów (*Unmittelbarkeit*), która ma zastosowanie w innych przypadkach i która oznacza przesłuchanie świadków, biegłych lub stron przed sądem rozpoznającym sprawę w obecności stron, w postępowaniu uproszczonym sąd może na przykład zorganizować przesłuchanie świadków, biegłych lub stron telefonicznie lub w formie pisemnej.

1.6 Procedura pisemna

Dopuszczalne jest przeprowadzenie postępowania pisemnego. Jeżeli jednak jedna ze stron tego zażąda, musi się odbyć rozprawa.

1.7 Treść orzeczenia

Osnowa wyroku jest prostsza niż w przypadku zwykłego postępowania. Wynika to z faktu, że zasadniczo apelacja nie przysługuje od wyroków w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 600 euro.

Można na przykład pominąć opis okoliczności faktycznych. Można także pominąć uzasadnienie orzeczenia, jeżeli strony wyrażą na to zgodę lub jeżeli jego zasadnicza treść jest już zawarta w aktach sprawy. Z uwagi na wymogi międzynarodowych stosunków prawnych uzasadnienia orzeczenia nie można jednak pominąć, jeżeli oczekuje się, że orzeczenie zostanie wykonane za granicą (§ 313a ust. 4 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli, w drodze wyjątku i według uznania sędziego, sąd zezwoli na wniesienie apelacji, do osnowy wyroku mają zastosowanie zasady ogólne.

1.8 Zwrot kosztów

Nie ma żadnych ograniczeń dotyczących zwrotu kosztów. Zastosowanie mają zasady ogólne.

1.9 Możliwość odwołania

Co do zasady od wyroków w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 600 euro, nie przysługuje apelacja. Dopuszcza się jednak możliwość wniesienia apelacji w drodze wyjątku, jeżeli sąd pierwszej instancji zezwoli na apelację w wydanym wyroku. Może to nastąpić, jeżeli sprawa ma zasadnicze znaczenie lub jeżeli wyrok sądu w instancji odwoławczej jest niezbędny do rozwoju prawa lub zapewnienia spójnego orzecznictwa.

W przypadku gdy apelacja nie jest dopuszczalna, sąd pierwszej instancji jest obowiązany wznowić postępowanie, jeżeli strona, na której niekorzystał sąd wydał wyrok, podniesie zarzut, że sąd nie wysłuchał jej we właściwy sposób, co miało wpływ na wydany wyrok. Jeżeli sąd rozpoznający sprawę nie uwzględni tego zarzutu, jedynym dostępnym środkiem zaskarżenia jest skarga konstytucyjna do Federalnego Trybunału Konstytucyjnego.

Ostatnia aktualizacja: 02/05/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [et](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Drobne roszczenia - Estonia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W Estonii przepisy cywilnoprocesowe zawarto w [§ kodeksie postępowania cywilnego \(tsiviilkohtumenetluse seadustik, TsMS\)](#). Jeżeli postępowanie cywilne jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące postępowania uproszczonego mają zastosowanie w zakresie, w jakim nie jest ono uregulowane przepisami tego rozporządzenia. Zgodnie z rozporządzeniem sprawę może rozpoznać sąd rejonowy (*maakohus*) właściwy do jej rozpoznania na podstawie przepisów dotyczących właściwości. Zgodnie z § 405 kodeksu postępowania cywilnego, który dotyczy postępowania uproszczonego, sąd rozpoznaje powództwa w postępowaniu uproszczonym wedle własnego uznania, kierując się wyłącznie ogólnymi zasadami procesowymi określonymi w kodeksie.

1.1 Zakres postępowania, próg

Jeżeli postępowanie cywilne jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące postępowania uproszczonego mają zastosowanie w zakresie, w jakim nie jest ono uregulowane przepisami tego rozporządzenia.

Zasady postępowania uproszczonego stosuje się w prowadzonych przez sądy krajowe sprawach dotyczących roszczeń majątkowych, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza równowartości 2 000 euro w przypadku roszczenia głównego i 4 000 euro wraz z roszczeniami o świadczenia uboczne.

1.2 Stosowanie postępowania

Zgodnie z § 405 ust. 3 kodeksu postępowania cywilnego sąd może przeprowadzić postępowanie w trybie uproszczonym bez konieczności wydawania odrębnego postanowienia w tym zakresie. Sąd rozpoznaje powództwa w trybie uproszczonym wedle własnego uznania, kierując się wyłącznie ogólnymi zasadami procesowymi. W postępowaniu uproszczonym sąd zapewnia uczestnikom postępowania poszanowanie przysługujących im podstawowych praw i wolności oraz kluczowych praw procesowych, jak również możliwość złożenia zeznań, jeżeli wyrażą taką wolę. Nie ma obowiązku przeprowadzenia rozprawy sądowej w tym celu. Uczestników postępowania należy jednak pouczyć o przysługującym im prawie do złożenia zeznań przed sądem. Sąd może rozpoznać sprawę w trybie uproszczonym, ale nie ma takiego obowiązku.

Rozpoznając sprawę w trybie uproszczonym, sąd może:

- protokolować czynności procesowe wyłącznie w zakresie, w jakim uznaje to za niezbędne, i uchylić prawo do wnoszenia o sprostowanie protokołu;
- wyznaczyć termin różniący się od terminu ustawowego;
- uznać osoby niewskazane w przepisach za pełnomocników (*lepinguline esindus*) uczestników postępowania;
- odstąpić od przepisów w zakresie wymogów formalnych dotyczących przedstawiania i przeprowadzania dowodu, a także dopuścić dowody, których nie przewidziano w przepisach, w tym oświadczenie uczestnika postępowania, które nie zostało złożone pod przysięgą;
- odstąpić od przepisów w zakresie wymogów formalnych dotyczących doręczania pism procesowych i dokumentów, które muszą przedstawić uczestnicy postępowania, z wyjątkiem zasad doręczania pozwu pozwanemu;
- zrezygnować z przeprowadzenia pisemnego postępowania przedsądowego lub rozprawy sądowej;
- przeprowadzić dowód z urzędu;
- wydać wyrok bez części opisowej i uzasadnienia;
- nadać orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności również w przypadkach nieprzewidzianych w przepisach lub bez przewidzianego w przepisach zabezpieczenia.

Pozew o wszczęcie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń można wnieść do sądu w formie elektronicznej lub pocztą. Pozew elektroniczny można wnieść za pośrednictwem specjalnego systemu informatycznego (system akt elektronicznych E-toimik, <https://www.e-toimik.ee/>). Aby wnieść pozew za pośrednictwem systemu E-toimik, należy zalogować się do systemu i skorzystać z odpowiedniej funkcji, przy czym czynności tych można dokonać wyłącznie przy pomocy estońskiego dowodu osobistego. Pozew elektroniczny można wnieść do sądu również pocztą elektroniczną. Dane kontaktowe sądów estońskich znajdują się na portalu sądowym pod adresem <https://www.kohus.ee>.

Pozew musi zostać podpisany przez nadawcę. Pozwy wnoszone drogą elektroniczną muszą zostać opatrzone podpisem elektronicznym nadawcy lub złożone w inny bezpieczny sposób, który umożliwia określenie tożsamości nadawcy. Pozew elektroniczny można złożyć również faksem lub w innym formacie, który można odtworzyć na piśmie, o ile pisemny oryginał zostanie bezzwłocznie złożony do sądu. W przypadku wniesienia apelacji od orzeczenia sądu oryginał tej apelacji należy złożyć w ciągu dziesięciu dni.

Sąd może uznać, że pozew lub dowolne inne pismo procesowe złożone przez uczestnika postępowania pocztą elektroniczną są dopuszczalne, nawet jeżeli nie zostały one opatrzone podpisem elektronicznym, o ile sąd nie ma wątpliwości co do tożsamości nadawcy i prawidłowości doręczenia pisma, szczególnie jeżeli z tego samego adresu e-mail i w postępowaniu w tej samej sprawie ten sam uczestnik postępowania wysyłał już wcześniej do sądu pisma opatrzone podpisem elektronicznym, lub o ile sąd zgodził się na składanie pozwów lub innych pism również w ten sposób.

Zgody, o której mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, można udzielić elektronicznie za pośrednictwem elektronicznego systemu informatycznego E-toimik (<https://www.e-toimik.ee/>) lub pocztą elektroniczną bądź faksem na warunkach opisanych powyżej. O zgodzie tej można poinformować sąd również przy wnoszeniu pozwu o wszczęcie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Adwokatom, notariuszom, komornikom, syndykom masy upadłości oraz organom rządowym lub samorządowym pisma procesowe należy doręczać drogą elektroniczną za pośrednictwem specjalnego systemu informatycznego. Doręczenie pism w inny sposób dopuszcza się wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. W postępowaniu uproszczonym sąd może odstąpić od wymogów formalnych dotyczących doręczania pism procesowych, jednak powinien rozważyć taką możliwość z należytą starannością. Sąd nie może odstąpić od zasad doręczania pism procesowych w odniesieniu do doręczania pozwów pozwanym i orzeczeń sądu uczestnikom postępowania.

Wysokość opłaty skarbowej określa się na podstawie wartości przedmiotu sporu w postępowaniu cywilnym, którą z kolei oblicza się z uwzględnieniem kwoty zgłoszonego roszczenia. Obliczając wartość przedmiotu sporu w postępowaniu cywilnym, do kwoty roszczenia głównego należy dodać kwotę roszczeń o świadczenia uboczne. Jeżeli powód w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń domaga się odsetek za opóźnienie w płatnościach, ale odsetki te nie stały się wymagalne w chwili wnoszenia pozwu, do kwoty odsetek obliczonej na dzień wniesienia pozwu należy dodać kwotę odpowiadającą

kwocie odsetek należnych za okres jednego roku. Wysokość opłaty skarbowej ustala się na podstawie ostatecznej obliczonej kwoty (wartość przedmiotu sporu w postępowaniu cywilnym) w oparciu o tabelę przedstawioną w [załączniku 1](#) do [ustawy o opłatach skarbowych \(riigilõivuseadus\)](#) – zgodnie z § 59 ust. 1 tej ustawy.

Wniesienie apelacji podlega opłacie skarbowej w wysokości równej kwocie uiszczonej przy początkowym wniesieniu pozwu o wszczęcie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń do sądu rejonowego, z uwzględnieniem zakresu apelacji. Wnosząc apelację od orzeczenia sądu do sądu okręgowego (*ringkonnakohus*), należy uiścić opłatę skarbową w wysokości 50 euro. Wnosząc skargę kasacyjną lub apelację od orzeczenia sądu do Sądu Najwyższego (*Riigikohus*), należy złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania kasacyjnego. Kwota kaucji na zabezpieczenie kosztów postępowania kasacyjnego, którą należy złożyć przy wnoszeniu skargi kasacyjnej, stanowi jeden procent wartości przedmiotu sporu w postępowaniu cywilnym, z uwzględnieniem zakresu skargi; kaucja nie może jednak opiewać na kwotę niższą niż 100 euro ani wyższą niż 3 000 euro. Kaucja na zabezpieczenie kosztów postępowania, którą należy złożyć przy wnoszeniu apelacji od orzeczenia sądu, wynosi 50 euro.

Opłaty skarbowe i kaucje na zabezpieczenie kosztów postępowania kasacyjnego wynikających z czynności przeprowadzanych w postępowaniu sądowym wpłaca się na następujące rachunki bankowe Ministerstwa Finansów:

SEB Bank – nr rachunku EE571010220229377229 (SWIFT: EEUH22X)

Swedbank – nr rachunku EE062200221059223099 (SWIFT: HABAE2X)

Luminor Bank – nr rachunku EE221700017003510302 (SWIFT: NDEAE2X).

Jeżeli dłużnik nie stosuje się dobrowolnie do wyroku wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, osoba domagająca się nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności musi zwrócić się do [komornika](#) o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b) wyrok wydany w postępowaniu przeprowadzonym zgodnie z rozporządzeniem jest wykonalny w Estonii wyłącznie wówczas, gdy został sporządzony w języku estońskim lub w języku angielskim lub jeżeli do zaświadczenia załączono jego tłumaczenie na język estoński lub język angielski. W przypadku wniesienia apelacji od wyroku wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń sąd okręgowy, do którego wniesiona zostanie apelacja, podejmuje czynności przewidziane w art. 23 rozporządzenia. Jeżeli sąd wyda wyrok zaoczny, a pozwany wniesie od niego sprzeciw na podstawie § 415 kodeksu postępowania cywilnego, wniosek o podjęcie powyższych czynności należy złożyć do sądu rozpoznającego sprzeciw. Jeżeli nie wniesiono apelacji, czynności przewidziane w art. 23 rozporządzenia podejmuje sąd, który wydał wyrok. Czynność przewidzianą w art. 23 lit. c) rozporządzenia może podjąć sąd rejonowy, w którego okręgu toczy się lub powinno się toczyć postępowanie egzekucyjne.

W sytuacjach opisanych w § 46 kodeksu postępowania egzekucyjnego (*täitemenetluse seadustik*) postępowanie egzekucyjne może zawiesić nie tylko sąd, ale również komornik prowadzący to postępowanie.

1.3 Formularze

Nie przewidziano żadnych standardowych formularzy stosowanych na szczeblu krajowym w przypadku postępowania uproszczonego.

1.4 Pomoc

Jeżeli osoba uczestniczy w postępowaniu sądowym za pośrednictwem pełnomocnika, co do zasady pełnomocnik ten musi posiadać przynajmniej uznawany przez państwo dyplom magistra prawa, równoważne kwalifikacje w rozumieniu § 28 ust. 22 ustawy o kształceniu w Republice Estońskiej (*Eesti Vabariigi haridusseadus*) lub równoważne kwalifikacje uzyskane w państwie trzecim. W postępowaniu uproszczonym sąd może jednak zezwolić osobie, która nie spełnia powyższych wymogów w zakresie wykształcenia, ale zdaniem sądu posiada kompetencje do reprezentowania innej osoby w sądzie, na pełnienie funkcji pełnomocnika. Przepisy szczególne dotyczące postępowania uproszczonego stosuje się wyłącznie w postępowaniach pierwszoinstancyjnych prowadzonych przez sądy rejonowe. Pełnomocnik zatwierdzony przez sąd rejonowy, który nie spełnia jednak wymogów w zakresie wykształcenia, nie może dokonywać żadnych czynności procesowych przed sądem okręgowym ani przed Sądem Najwyższym.

Udział pełnomocnika w postępowaniu pozostaje bez uszczerbku dla możliwości osobistego uczestnictwa w postępowaniu przez uczestnika, który posiada czynną legitymację procesową w postępowaniu cywilnym. Zachowanie i wiedzę pełnomocnika uznaje się za równoważne zachowaniu i wiedzy uczestnika postępowania.

Jeżeli sąd stwierdzi, że osoba fizyczna biorąca udział w postępowaniu nie jest w stanie samodzielnie bronić swoich praw lub że ochrona jej podstawowych interesów może okazać się niewystarczająca bez pomocy adwokata, sąd pouczy tę osobę o możliwości skorzystania z państwowej pomocy prawnej.

Pomoc prawną przyznaje się zgodnie z przepisami dotyczącymi pomocy prawnej w postępowaniu, które zawarto w kodeksie postępowania cywilnego (§ 180 i nast.), oraz z procedurą określoną w ustawie o państwowej pomocy prawnej (*riigi õigusabi seadus*). Państwową pomoc prawną przyznaje się na wniosek zainteresowanej osoby.

Prawo do skorzystania z państwowej pomocy prawnej przysługuje osobie fizycznej, która w chwili składania wniosku o przyznanie pomocy prawnej ma miejsce zamieszkania w Republice Estońskiej lub innym państwie członkowskim UE bądź jest obywatelem Republiki Estońskiej lub innego państwa członkowskiego UE. Miejsce zamieszkania ustala się na podstawie art. 62 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Innym osobom fizycznym pomoc prawną przyznaje się wyłącznie wówczas, gdy możliwość taka wynika z zobowiązania międzynarodowego zaciągniętego przez Estonię.

Strona postępowania sądowego w sprawie cywilnej składa wniosek o przyznanie państwowej pomocy prawnej do sądu rozpoznającego sprawę lub sądu, który byłby właściwy do rozpoznania sprawy.

Osoba fizyczna jest uprawniona do otrzymania państwowej pomocy prawnej, jeżeli nie jest w stanie pokryć kosztów usług prawnych świadczonych przez wykwalifikowanych prawników z uwagi na swoją sytuację finansową w chwili, w której wymaga pomocy prawnej, lub jeżeli jest w stanie pokryć koszty usług prawnych wyłącznie częściowo lub w ratach lub jeżeli sytuacja finansowa tej osoby uniemożliwia jej pokrycie podstawowych kosztów utrzymania po uiszczeniu opłat za usługi prawne.

Osobie fizycznej nie przysługuje pomoc prawna, jeżeli:

- 1) przewiduje się, że koszty procesowe nie przekroczą dwukrotności średniego miesięcznego dochodu osoby, która złożyła wniosek o przyznanie pomocy prawnej, obliczonej na podstawie średniego miesięcznego dochodu z ostatnich czterech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku, bez podatków i obowiązkowych składek ubezpieczeniowych, kwot przeznaczonych na ustawowe świadczenia alimentacyjne i rozsądnych wydatków na mieszkanie i transport;
- 2) osoba, która złożyła wniosek o przyznanie pomocy prawnej, jest w stanie pokryć koszty procesowe z posiadanego majątku, który można bez większych trudności sprzedać oraz z którego można zgodnie z prawem przeprowadzić egzekucję;
- 3) postępowanie dotyczy działalności gospodarczej lub zawodowej osoby, która złożyła wniosek o przyznanie pomocy prawnej, i nie dotyczy jej praw niezwiązanych z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Powyższej zasady nie stosuje się w zakresie, w jakim wyklucza ona przyznanie pomocy prawnej w postępowaniu osobom fizycznym polegającej na częściowym lub całkowitym zwolnieniu z opłaty skarbowej z tytułu wniesienia do sądu pozwu lub apelacji, jeżeli postępowanie dotyczy działalności gospodarczej lub zawodowej osoby, która złożyła wniosek o przyznanie pomocy prawnej, i nie dotyczy jej praw niezwiązanych z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W **postępowaniu uproszczonym** sąd może odstąpić od przepisów w zakresie wymogów formalnych dotyczących przedstawiania i przeprowadzania dowodu, a także dopuścić dowody, których nie przewidziano w przepisach (np. oświadczenie uczestnika postępowania, które nie zostało złożone pod przysięgą). W przeciwieństwie do postępowania zwykłego w postępowaniu uproszczonym sąd może przeprowadzać dowody również z urzędu. Należy jednak dopilnować, by czynności sądu nie doprowadziły do braku równości stron przed sądem. Fakty, w odniesieniu do których sąd ma przeprowadzić dowód, należy zgłosić sądowi z wyprzedzeniem.

Zasady dotyczące przeprowadzania dowodu ustanowiono w rozdziale 25 kodeksu postępowania cywilnego. W postępowaniu każda ze stron ma obowiązek udowodnić fakty, na których opiera swoje roszczenia i zastrzeżenia, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej. Strony mogą porozumieć się co do podziału ciężaru dowodu w inny sposób, niż przewidziano w przepisach prawa, i uzgodnić środek dowodowy, na podstawie którego można potwierdzić określony fakt, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej. Dowody przedstawiają uczestnicy postępowania. Sąd może zwrócić się do uczestników postępowania o przedstawienie dodatkowych dowodów. Jeżeli uczestnik postępowania wyraża chęć przedstawienia dowodu, ale nie jest w stanie tego uczynić, może zwrócić się do sądu z wnioskiem dowodowym. Uczestnik postępowania, który przedstawia dowód lub występuje z wnioskiem dowodowym, ma obowiązek wskazać, które okoliczności faktyczne istotne dla sprawy pragnie udowodnić, przedstawiając dowód lub występując z wnioskiem dowodowym. We wniosku dowodowym należy również wskazać wszelkie informacje, które umożliwią przeprowadzenie dowodu. W postępowaniu przedsądowym sąd wyznacza uczestnikom postępowania termin na przedstawienie dowodów i złożenie wniosków dowodowych. Jeżeli sąd odrzuci złożony przez uczestnika postępowania wniosek dowodowy z powodu nieuiszczenia przez niego z wyprzedzeniem kosztów przeprowadzenia dowodu pomimo wezwania sądu, uczestnikowi postępowania nie przysługuje prawo do ponownego wystąpienia z wnioskiem dowodowym w późniejszym terminie, jeżeli uwzględnienie takiego wniosku doprowadziłoby do odroczenia rozprawy w danej sprawie.

Jeżeli konieczne jest przeprowadzenie dowodu na obszarze nieobjętym właściwością miejscową sądu prowadzącego postępowanie w sprawie, sąd rozpoznający sprawę może złożyć wniosek o pomoc prawną do sądu właściwego miejscowo dla miejsca, w którym dowód ma zostać przeprowadzony, zwracając się do tego sądu o przeprowadzenie czynności procesowej. Sąd wykonuje wniosek o pomoc prawną zgodnie z zasadami dotyczącymi przeprowadzania czynności procesowej będącej przedmiotem wniosku. Uczestników postępowania powiadamia się o terminie i miejscu przeprowadzania czynności procesowej; nieobecność uczestnika postępowania nie uniemożliwia jednak wykonania wniosku o pomoc prawną. Protokół czynności procesowych i dowodów przeprowadzonych zgodnie z wnioskiem o pomoc prawną przekazuje się bezzwłocznie sądowi rozpoznającemu sprawę. Jeżeli podczas przeprowadzania dowodu przez sąd prowadzący postępowanie na podstawie wniosku o pomoc prawną powstanie spór, którego sąd ten nie może rozstrzygnąć, ale od którego rozstrzygnięcia zależy dalsze przeprowadzanie dowodu, spór rozstrzyga sąd rozpoznający sprawę główną. Jeżeli sąd wykonujący wniosek o pomoc prawną uzna, że w celu usprawnienia procesu rozpoznawania sprawy należałoby przekazać obowiązek przeprowadzenia dowodu innemu sądowi, sąd taki składa wniosek w tym zakresie do tego innego sądu i powiadamia o tym fakcie uczestników postępowania.

Dowód przeprowadzony w państwie trzecim zgodnie z ustawodawstwem tego państwa może zostać wykorzystany w postępowaniu cywilnym prowadzonym w Estonii, chyba że czynności procesowe podjęte w celu przeprowadzenia dowodu stoją w sprzeczności z zasadami estońskiego postępowania cywilnego. Skład sądu, który wystąpił z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1206/2001 w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych, lub sędzia działający na podstawie nakazu mogą, zgodnie z przepisami tego rozporządzenia, być obecni przy przeprowadzaniu dowodu przez sąd państwa trzeciego i brać w nim udział. Uczestnicy postępowania, ich pełnomocnicy i biegli mogą brać udział w przeprowadzaniu dowodu w państwie trzecim w takim samym zakresie, w jakim mogą brać udział w przeprowadzaniu dowodu w Estonii. Skład sądu rozpoznający sprawę, sędzia działający na podstawie nakazu lub biegły powołany przez sąd mogą brać udział w takim bezpośrednim przeprowadzaniu dowodu przez sąd estoński w innym państwie członkowskim UE zgodnie z art. 17 ust. 3 powyższego rozporządzenia.

Jeżeli konieczne jest przeprowadzenie dowodu w innym państwie niż państwo członkowskie UE, sąd zwraca się o przeprowadzanie dowodu za pośrednictwem właściwego organu zgodnie z Konwencją o przeprowadzaniu dowodów za granicą w sprawach cywilnych lub handlowych. Sąd może również przeprowadzić dowód w państwie trzecim za pośrednictwem ambasadora Republiki Estońskiej w tym państwie lub właściwego urzędnika konsularnego, chyba że jest to zabronione na mocy przepisów prawa takiego państwa.

Strona, która przedstawiła dowód lub złożyła wniosek dowodowy, może zrezygnować z dowodu i wycofać go wyłącznie za zgodą strony przeciwnej, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej.

1.6 Procedura pisemna

Postępowanie uproszczone może mieć charakter postępowania pisemnego. Wówczas sąd zapewnia uczestnikom postępowania poszanowanie przysługujących im podstawowych praw i wolności oraz kluczowych praw procesowych, jak również możliwość złożenia zeznań, jeżeli wyrażą taką wolę. Nie ma obowiązku przeprowadzenia rozprawy sądowej w tym celu. Sąd może zrezygnować z przeprowadzenia pisemnego postępowania przedsądowego lub rozprawy sądowej.

1.7 Treść orzeczenia

Wyrok składa się z części wstępnej, sentencji, części opisowej i uzasadnienia.

Część wstępna wyroku zawiera:

oznaczenie sądu, który wydał wyrok;

imię i nazwisko sędziego, który wydał wyrok;

termin i miejsce ogłoszenia wyroku;

sygnaturę akt sprawy cywilnej;

przedmiot postępowania;

wartość przedmiotu sporu;

oznaczenie uczestników postępowania, ich numery identyfikacyjne lub numery wpisu do rejestrów;

adresy uczestników postępowania, jeżeli są one w oczywisty sposób niezbędne do celów wykonania lub uznania wyroku;

oznaczenie pełnomocników uczestników postępowania oraz – w przypadku zmiany pełnomocników – oznaczenie ostatnio wyznaczonych pełnomocników;

termin ostatniej rozprawy lub informację o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu pisemnym.

W części opisowej wniosku sąd w sposób zwięzły i logicznie uporządkowany wskazuje treść zgłoszonych roszczeń i podniesionych zarzutów, wytoczone powództwa wzajemne i dowody przedstawione w odniesieniu do każdego roszczenia.

W uzasadnieniu wyroku sąd wskazuje ustalone przez siebie fakty, wyciągnięte na ich podstawie wnioski, dowody, na których opiera się sentencja wyroku, oraz przepisy zastosowane przez sąd. W wyroku sąd uzasadnia, dlaczego nie zgadza się z oświadczeniami dotyczącymi faktów złożonymi przez powoda lub pozwanego. Sąd analizuje w wyroku wszystkie dowody. Jeżeli sąd nie uwzględni określonego dowodu, uzasadnia swoją decyzję w wyroku. Jeżeli sąd uwzględni jedno z roszczeń alternatywnych, nie ma obowiązku uzasadnienia odmowy uwzględnienia innych roszczeń alternatywnych.

W **postępowaniu uproszczonym** sąd może wydać wyrok bez części opisowej i uzasadnienia lub wskazać w uzasadnieniu wyłącznie przesłanki prawne i dowody, w oparciu o które wydał wyrok.

W sentencji wyroku sąd wyraźnie i jednoznacznie rozstrzyga roszczenia stron i wszelkie nierozstrzygnięte dotychczas wnioski stron, a także wszelkie kwestie dotyczące zastosowanych środków służących zabezpieczeniu powództwa. Sentencja powinna być zrozumiała i wykonalna nawet bez pozostałej części wyroku.

Sentencja zawiera również pouczenie o trybie i terminie wniesienia apelacji oraz m.in. informację o sędzie, do którego należy wnieść apelację, a także pouczenie, że postępowanie apelacyjne może mieć charakter pisemny, o ile w apelacji nie wniesiono o rozpoznanie sprawy na rozprawie. Wyrok zaoczny zawiera pouczenie o prawie wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Sentencja zawiera także pouczenie, że jeżeli skarżący ma zamiar wnieść o pomoc prawną w celu wniesienia apelacji (np. zwolnienie z opłaty skarbowej z tytułu wniesienia apelacji), musi dokonać właściwej czynności procesowej, tj. wnieść apelację w wyznaczonym terminie, aby dochować terminów procesowych.

1.8 Zwrot kosztów

Zasady ogólne:

koszty postępowania ponosi strona przegrywająca;

strona przegrywająca ma obowiązek zwrócić stronie przeciwnej zarówno koszty sądowe, jak i wszelkie niezbędne dodatkowe koszty pozasądowe poniesione w związku z postępowaniem sądowym;

koszty sądowe obejmują opłatę skarbową, kaucję i koszty niezbędne do przeprowadzenia postępowania. Koszty niezbędne do przeprowadzenia postępowania obejmują: a) koszty związane z uczestnictwem świadków, biegłych, tłumaczy ustnych i tłumaczy pisemnych oraz koszty dotyczące osób nieuczestniczących w postępowaniu poniesione w związku z badaniami, które podlegają zwrotowi zgodnie z ustawą o badaniach kryminalistycznych (kohtueksperitiseadus); b) koszty związane z uzyskaniem dowodów z dokumentów i dowodów rzeczowych; c) koszty związane z przeprowadzaniem oględzin, w tym niezbędne koszty podróży poniesione przez sąd; d) koszty doręczania i wysyłania pism procesowych za pośrednictwem komornika lub w państwie trzecim lub do obywateli Republiki Estońskiej przebywających poza granicami państwa; e) koszty wydania pism sądowych; f) koszty związane z określeniem wartości przedmiotu sporu. Koszty pozasądowe obejmują m.in.: a) honorarium pełnomocników uczestników postępowania; b) koszty podróży, koszty usług pocztowych, koszty komunikacji, zakwaterowania i inne tego rodzaju koszty dotyczące uczestników postępowania, które poniesiono w związku z postępowaniem; c) utracone wynagrodzenie lub inne utracone stałe dochody uczestników postępowania; d) określone w przepisach koszty postępowania przedsądowego, chyba że powództwo zostanie wytoczone po upływie sześciu miesięcy po zakończeniu postępowania przedsądowego; e) wynagrodzenie komornika z tytułu zabezpieczenia powództwa i koszty związane z wykonaniem postanowienia o zabezpieczeniu powództwa; f) wynagrodzenie komornika z tytułu doręczenia pism sądowych; g) wynagrodzenie komornika z tytułu wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym wydanego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014 oraz koszty związane z wykonaniem europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, a także opłatę na rzecz Izby Komorników i Syndyków Masy Upadłości (Kohtutäiturite ja Pankrotihaldurite Koda) z tytułu rozpoznania wniosku o udzielenie informacji złożonego na podstawie tego nakazu; h) koszty związane z rozpoznaniem wniosku o przyznanie pomocy prawnej polegającej na pokryciu kosztów procesowych; i) koszty związane z uczestnictwem w postępowaniu pojednawczym, jeżeli sąd nakazał stronom uczestnictwo w takim postępowaniu.

Koszty procesowe poniesione przez pełnomocnika procesowego strony podlegają zwrotowi na zasadach, które mają zastosowanie do zwrotu kosztów procesowych poniesionych przez stronę;

W przypadku częściowego uwzględnienia powództwa strony pokrywają koszty procesowe w równych częściach, chyba że sąd podzieli koszty procesowe proporcjonalnie do stopnia, w jakim uwzględnił powództwo, lub zarządzi, że obydwie strony mają pokryć swoje koszty procesowe w całości lub w części. Sąd orzeka o podziale kosztów procesowych w wyroku kończącym postępowanie w sprawie. Wysokość kosztów ustala się zgodnie z zasadami obliczania kosztów procesowych albo w wydanym wyroku co do istoty sprawy kończącym postępowanie w sprawie, albo w odrębnym postanowieniu wydanym po uprawnieniu się wyroku co do istoty sprawy kończącego postępowanie w sprawie.

1.9 Możliwość odwołania

W wyroku wydanym w postępowaniu uproszczonym sąd rejonowy może dopuścić wniesienie apelacji od wyroku. Sąd rejonowy udziela takiego zezwolenia, jeżeli jego zdaniem orzeczenie sądu apelacyjnego jest konieczne w celu poznania stanowiska tego sądu w sprawie przepisu prawnego. Sąd nie musi uzasadniać zezwolenia na wniesienie apelacji w wyroku.

W sentencji wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym sąd poucza również o trybie i terminie wniesienia apelacji od wyroku. Sąd okręgowy może rozpoznać apelację dotyczącą sprawy rozpoznanej w postępowaniu uproszczonym niezależnie od tego, czy sąd rejonowy wyrazi na to zgodę, przy czym apelację można wnieść nawet bez zgody sądu rejonowego. Jeżeli sąd rejonowy nie zezwolił na wniesienie apelacji, sąd okręgowy może rozpoznać apelację, o ile wyrok wydany przez sąd rejonowy może być obciążony rażącym błędem w stosowaniu prawa lub ustaleniu okoliczności faktycznych. Sąd okręgowy może jednak odmówić przyjęcia do rozpoznania apelacji w sprawie, w której wartość przedmiotu sporu była niewielka, lecz wyłącznie wówczas, gdy orzeczenie wydane przez sąd rejonowy jest prawdopodobnie słuszne, a rozpoznanie apelacji spowodowałoby wyłącznie powstanie zbędnych kosztów i przewlekłość postępowania. Sąd okręgowy nie może odmówić przyjęcia apelacji do rozpoznania wyłącznie z uwagi na fakt, że sprawę rozpoznano w postępowaniu uproszczonym. Strona postępowania lub osoba trzecia zgłaszająca niezależne roszczenie może wnieść apelację od wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń do sądu okręgowego, w którego okręgu znajduje się siedziba sądu rejonowego, który wydał wyrok będący przedmiotem apelacji. Osoba trzecia niezgłaszająca niezależnego roszczenia może wnieść apelację, jeżeli nie stoi ona w sprzeczności z apelacją wniesioną przez powoda lub pozwanego, do którego osoba trzecia przystąpiła w postępowaniu. Termin, w jakim osoba trzecia może wnieść apelację lub podjąć inne czynności procesowe, jest taki sam jak termin określony w odniesieniu do powoda lub pozwanego, do którego osoba trzecia przystąpiła w postępowaniu.

Apelacji nie można wnieść wówczas, gdy obydwie strony złożyły wniosek do sądu, w którym zrzekły się przysługującego im prawa do wniesienia apelacji. Apelację można wnieść w terminie 30 dni od daty doręczenia wyroku stronie skarżącej, ale nie później niż po upływie pięciu miesięcy od daty ogłoszenia wyroku sądu pierwszej instancji.

Jeżeli w terminie na wniesienie apelacji sąd wyda w sprawie wyrok uzupełniający, termin na wniesienie apelacji od pierwszego wyroku rozpoczyna bieg w dniu doręczenia wyroku uzupełniającego. Jeżeli do wyroku wydanego bez części opisowej lub uzasadnienia dodano pominiętą część, termin na wniesienie apelacji rozpoczyna bieg na nowo od daty doręczenia kompletnego wyroku.

Termin na wniesienie apelacji może zostać skrócony lub przedłużony do maksymalnie pięciu miesięcy od daty ogłoszenia wyroku, o ile strony osiągną porozumienie w tej kwestii i powiadomią o tym sąd.

W zarzutach apelacji można jedynie podnieść, że sąd pierwszej instancji wydał wyrok z naruszeniem prawa materialnego lub że z okoliczności i dowodów, które należy uwzględnić w postępowaniu apelacyjnym, wynika, że sąd powinien wydać wyrok inny niż sąd pierwszej instancji.

Apelacja powinna zawierać m.in.: 1) oznaczenie sądu, który wydał wyrok będący przedmiotem apelacji, datę wydania tego wyroku i sygnaturę akt sprawy; 2) wyraźne żądanie skarżącego ze wskazaniem zakresu, w jakim skarżący kwestionuje wyrok sądu pierwszej instancji, oraz rozstrzygnięcia sądu okręgowego, o jakie wnosi skarżący; 3) uzasadnienie zarzutów; 4) datę doręczenia wyroku, który jest przedmiotem apelacji.

W uzasadnieniu zarzutów należy wskazać: 1) normę prawną, którą sąd pierwszej instancji naruszył w swoim wyroku lub podczas wydawania wyroku, lub okoliczności faktyczne, które sąd pierwszej instancji ustalił niewłaściwie lub w niewystarczającym zakresie; 2) przyczynę naruszenia normy prawnej lub niewłaściwego bądź niewystarczającego ustalenia okoliczności faktycznej; 3) dowody, które skarżący pragnie przedstawić w celu potwierdzenia każdego oświadczenia dotyczącego faktów.

Do apelacji należy załączyć dowody w postaci dokumentów, których nie przedstawiono sądowi pierwszej instancji i o których przyjęcie skarżący wnosi do sądu. Jeżeli w celu uzasadnienia wniesienia apelacji skarżący powoła nowe fakty i dowody, w apelacji należy wskazać przyczynę, dla której nie powołano tych faktów i dowodów w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Jeżeli skarżący wnosi, aby sąd przesłuchał świadka lub uzyskał oświadczenie uczestnika postępowania pod przysięgą bądź zlecił opinię biegłego lub oględziny, w apelacji należy zawrzeć taki wniosek wraz z uzasadnieniem. Wówczas apelacja powinna również zawierać oznaczenie świadków lub biegłych oraz ich adresy i ich numery telefonów, o ile są dostępne.

Jeżeli skarżący wnosi, by sąd rozpoznał sprawę na rozprawie, musi zawrzeć stosowny wniosek w apelacji. W przeciwnym razie uznaje się, że skarżący zgodził się na rozpoznanie sprawy w postępowaniu pisemnym.

Jeżeli sąd wydał wyrok bez części opisowej lub uzasadnienia, należy zawiadomić sąd rejonowy o zamiarze wniesienia apelacji od wyroku w terminie dziesięciu dni od dnia doręczenia wyroku. Wówczas sąd uzupełnia wyrok o pominięte części w postępowaniu pisemnym. Jeżeli sąd uzupełni wyrok o pominięte części, termin na wniesienie apelacji rozpoczyna bieg na nowo od dnia doręczenia wyroku uzupełniającego. Uczestnik postępowania apelacyjnego może wnieść apelację od wyroku sądu okręgowego do Sądu Najwyższego, jeżeli sąd okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu prawa procesowego lub niewłaściwie zastosował przepis prawa materialnego. Osoba trzecia, która nie dochodzi roszczenia niezależnego, może wnieść skargę kasacyjną na warunkach określonych w kodeksie postępowania cywilnego.

Skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli obie strony złożyły do sądu wniosek, w którym rzekły się przysługującego im prawa do wniesienia skargi.

Skargę kasacyjną można wnieść w terminie 30 dni od daty doręczenia wyroku stronie wnoszącej skargę, ale nie później niż po upływie pięciu miesięcy od daty ogłoszenia wyroku sądu okręgowego.

Aby zwrócić się o ponowne zbadanie wyroku zgodnie z art. 18, należy wnieść sprzeciw od wyroku zaocznego do sądu rejonowego, który rozpoznał powództwo. Sprzeciw od wyroku zaocznego należy wnieść do sądu rejonowego, który wydał wyrok zaoczny, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wyroku zaocznego. Jeżeli wyrok zaoczny został doręczony przez ogłoszenie, sprzeciw od wyroku zaocznego można złożyć w terminie 30 dni od dnia, w którym pozwany dowiedział się o wydaniu wyroku zaocznego lub o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w celu wykonania wyroku zaocznego.

Ostatnia aktualizacja: 16/12/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [en](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Drobne roszczenia - Irlandia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W prawie irlandzkim tego rodzaju procedura stanowi alternatywną metodę wszczynania postępowania w sprawie drobnych roszczeń [zob. [Regulamin postępowania przed sądem rejonowym \(postępowanie w sprawie drobnych roszczeń\) z lat 1997 i 1999](#)]. Tego rodzaju postępowania prowadzą kancelarie sądów rejonowych (*District Court Office*), a ich celem jest rozpatrywanie roszczeń konsumentów przy niewielkich kosztach i bez udziału przedstawiciela zawodów prawniczych (*solicitor*). Istnieje również możliwość wszczęcia postępowania dotyczącego drobnych roszczeń (tj. określonych roszczeń o wartości nieprzekraczającej 2 000 EUR) przez internet.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń obejmuje następujące rodzaje roszczeń:

- (i) roszczenia dotyczące towarów lub usług nabytych na użytek prywatny od osoby dokonującej sprzedaży takich towarów lub usług w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (roszczenia konsumentów);
- (ii) roszczenie dotyczące nieznacznej szkody majątkowej (lecz z wyłączeniem szkód na osobie);
- (iii) roszczenie dotyczące braku zwrotu kaucji zabezpieczającej przy umowie najmu w przypadku określonych rodzajów wynajmowanych nieruchomości. Dotyczy to na przykład domu letniskowego lub pokoju/mieszkania na terenie lokalu zamieszkiwanego również przez właściciela, pod warunkiem że kwota roszczenia nie przekracza 2 000 EUR.

Pozwy w sprawach dotyczących roszczeń w sporach między wynajmującymi a najemcami lub w przypadku wynajmowanych pomieszczeń nieobjętych postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń można wносить do Komisji ds. najmu lokali mieszkaniowych (Private Residential Tenancies Board, 2nd Floor, O'Connell Bridge House, D'Olier Street, Dublin 2). Strona internetowa: <https://www.rtb.ie>

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń nie obejmuje roszczeń wynikających z:

- (i) umowy dzierżawy z opcją zakupu;
- (ii) naruszenia postanowień umowy leasingu;
- (iii) długów.

1.2 Stosowanie postępowania

Z tego postępowania może skorzystać konsument, który nabył towary lub usługi na użytek prywatny od osoby dokonującej sprzedaży takich towarów lub usług w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Od stycznia 2010 r. postępowanie takie może również wszcząć przedsiębiorca przeciwko innemu przedsiębiorcy. Drobne roszczenia rozpatruje urzędnik sądu rejonowego (*District Court Clerk*), zwany sekretarzem ds. drobnych roszczeń (*Small Claims Registrar*). Jeżeli jest to możliwe, sekretarz będzie prowadził negocjacje między stronami, aby rozstrzygnąć spór bez konieczności przeprowadzenia rozprawy sądowej. Jeżeli rozstrzygnięcie sporu nie jest możliwe, sekretarz przekaże pozew do rozpatrzenia przed sądem rejonowym na rozprawie. Powód musi mieć pewność co do imienia i nazwiska lub nazwy i adresu osoby lub przedsiębiorstwa, przeciwko którym wytacza powództwo. W przypadku przedsiębiorstwa powód musi podać jego dokładną nazwę. Podane informacje muszą być prawdziwe, aby urzędnik służby cywilnej (*Sheriff*) mógł wykonać orzeczenie sądowe (postanowienie sądowe).

Jeżeli sekretarz ds. drobnych roszczeń otrzyma odpowiedź od pozwanego, w której pozwany kwestionuje roszczenie lub wytacza powództwo wzajemne, sekretarz skontaktuje się z powodem i przekaże mu egzemplarz odpowiedzi pozwanego na powództwo. Sekretarz może prowadzić rozmowy i negocjacje z obiema stronami, aby spróbować osiągnąć porozumienie.

Jeżeli pozwany uzna powództwo, ma obowiązek powiadomić o tym sekretariat, odsyłając formularz zawiadomienia o uznaniu wierzytelności. W przypadku braku odpowiedzi ze strony pozwanego roszczenie zostanie automatycznie uznane za bezsporne. Następnie sąd rejonowy wyda orzeczenie na korzyść powoda (bez konieczności stawienia powoda w sądzie), zasądzając żądaną kwotę i nakazując pozwanemu jej zapłatę w określonym krótkim terminie.

1.3 Formularze

Sekretarz ds. drobnych roszczeń dostarczy powodowi formularz wniosku lub wniosek taki można pobrać ze strony internetowej Służby Sądowniczej pod adresem <https://www.courts.ie>

1.4 Pomoc

W związku z tym, że celem postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest rozpatrywanie roszczeń konsumentów przy niewielkich kosztach i bez udziału przedstawiciela zawodów prawniczych (*solicitor*), zasadniczo w przypadku tego rodzaju roszczeń nie zachodzi potrzeba zapewnienia pomocy ani porady prawnej.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Jeżeli sprawa trafi do sądu, strony muszą wziąć udział w rozprawie przed sądem rejonowym. Sprawa zostanie rozpatrzona na zwykłym posiedzeniu jawnym sądu rejonowego. Gdy sprawa zostanie wywołana, sekretarz sądowy wezwie powoda na miejsce dla świadków celem złożenia zeznań. Zeznania muszą być składane pod przysięgą lub przyrzeczeniem, a pozwany może przesłuchać powoda w kwestiach związanych z roszczeniem. Pozwany również będzie miał możliwość złożenia zeznań. Każdy świadek może zostać przesłuchany przez stronę przeciwną lub przez jej pełnomocnika procesowego, jeżeli jest on obecny. Strony mają również prawo wzywać świadków lub przedstawiać opinie sporządzone przez świadków, nie będą oni mieli jednak możliwości odzyskania związanych z tym kosztów, gdyż pokrycia takich wydatków nie przewidziano w tego rodzaju postępowaniu, które ma ułatwić rozpatrywanie drobnych roszczeń przed sądem po niewielkich kosztach.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli sekretarz ds. drobnych roszczeń nie rozstrzygnie sprawy, wówczas w dniu rozprawy powód musi przedstawić dowody z dokumentów na poparcie roszczenia. Mogą to być na przykład wszelkie istotne dla sprawy pisma, paragony lub faktury. Oprócz tego obie strony będą miały możliwość złożenia ustnych zeznań i mogą zostać przesłuchane przez stronę przeciwną.

1.7 Treść orzeczenia

Jeżeli stroną wygrywającą będzie powód, sąd rejonowy orzeknie na jego korzyść, zasądzając wypłatę żądanej kwoty w określonym krótkim terminie.

1.8 Zwrot kosztów

Chociaż strony mogą korzystać z usług doradcy prawnego, nie będą one jednak uprawnione do odzyskania związanych z tym kosztów od strony przeciwnej, nawet jeżeli wygrają sprawę. Głównym celem postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest właśnie ułatwienie dochodzenia roszczeń bez konieczności udziału prawnika (posługującego się tytułem *solicitor* lub *barrister*).

1.9 Możliwość odwołania

Zarówno powód, jak i pozwany mają prawo odwołania się od postanowienia sądu rejonowego do sądu okręgowego (*Circuit Court*). Sąd okręgowy może zasądzić koszty, decyzję w tej kwestii podejmuje jednak indywidualnie sędzia sądu okręgowego.

Łączy do powiązanych stron internetowych

<https://www.courts.ie>

<https://www.courts.ie/small-claims>

http://www.citizensinformation.ie/en/justice/courts_system/small_claims_court.html

<https://www.courts.ie/small-claims>

Ostatnia aktualizacja: 16/04/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej [el](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Drobne roszczenia - Grecja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Czy w Grecji istnieje postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (tj. szczególne postępowanie uproszczone pod względem proceduralnym w porównaniu z postępowaniem zwyczajnym, które stosuje się w sprawach dotyczących kwot poniżej określonego progu lub w określonych rodzajach postępowania sądowego niezależnie od progu pieniężnego)?

Kodeks postępowania cywilnego zawiera przepisy szczególnie dotyczące rozpatrywania drobnych roszczeń (rozdział XIII art. 466–472).

1.1 Zakres postępowania, próg

Przepisy szczególne dotyczące drobnych roszczeń stosuje się: 1) jeżeli rzeczowo właściwy jest sąd w sprawach cywilnych (*efirnodikeío*), a przedmiot sporu dotyczy roszczeń lub praw do ruchomości lub własności ruchomości, której wartość nie przekracza 5 000,00 EUR; lub 2) w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu przekracza 5 000,00 EUR, jeżeli powód oświadczy, że przyjmie sumę nieprzekraczającą 5 000,00 EUR celem zaspokojenia roszczenia, które stanowi przedmiot sporu. W takim przypadku pozwany, który przegrał spór, będzie musiał zaspokoić roszczenie, które stanowi przedmiot sporu, albo uiścić oszacowaną kwotę zaakceptowaną przez sąd.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie ma charakter obowiązkowy.

Ani sąd, ani strony postępowania nie mogą skorzystać z postępowania zwyczajnego zamiast ze szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.3 Formularze

Nie są dostępne żadne formularze.

1.4 Pomoc

Czy strony postępowania, których nie reprezentuje adwokat, mogą uzyskać pomoc w kwestiach proceduralnych (na przykład ze strony urzędnika sądowego lub sędziego)? Jeżeli tak, to w jakim stopniu?

Strony postępowania mogą występować przed sądem we własnym imieniu. Osoba będąca stroną postępowania może być również reprezentowana przez małżonka, wstępnego lub zstępnego, krewnego do drugiego stopnia pokrewieństwa lub powinowatego do drugiego stopnia, lub też przez zatrudnianą przez

te stronę osobę pracującą za wynagrodzeniem. Istnieje domniemanie, że małżonek może zawsze występować w imieniu swojego współmałżonka oraz że może wyznaczyć innych pełnomocników. Nie istnieje przepis nakazujący w takich przypadkach urzędnikowi sądowemu lub sędziemu udzielenia pomocy stronie postępowania lub pełnomocnikom, którzy nie są adwokatami.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Czy niektóre zasady dotyczące przeprowadzania dowodów są mniej rygorystyczne w porównaniu z postępowaniem zwyczajnym? Jeżeli tak, to które i w jakim stopniu?

Rozpoznając sprawy dotyczące drobnych roszczeń w trybie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sędziowie rejonowych sądów w sprawach cywilnych mogą odejść od zwykłych przepisów proceduralnych: mogą uwzględniać dowody, które nie spełniają wymogów ustawowych, a także mogą według własnego uznania stosować procedurę, którą w danych okolicznościach uznają za najbezpieczniejszą, najszybszą i najmniej kosztowną w celu ustalenia stanu faktycznego.

1.6 Procedura pisemna

Powództwo można zgłosić na piśmie w sekretariacie rejonowego sądu w sprawach cywilnych lub ustnie do protokołu przed sędzią rejonowego sądu w sprawach cywilnych. Pozew musi zawierać: a) dokładny opis faktów, które zgodnie z prawem stanowią podstawę roszczenia i uzasadniają wytoczenie powództwa przez powoda przeciwko pozwanemu; b) dokładny opis przedmiotu sporu; c) konkretne żądanie pozwu oraz d) wskazanie wszystkich dostępnych form dowodów.

1.7 Treść orzeczenia

Wyroki są wydawane ustnie na posiedzeniu jawnym sądu, zazwyczaj bezpośrednio po zakończeniu rozprawy, gdy nadal trwa posiedzenie sądu i zanim sędzia przejdzie do rozpatrywania kolejnej sprawy. Wyroku nie doręcza się stronom, jeżeli w protokole rozprawy poświadczono, że został on wydany w obecności obu stron lub osób występujących w ich imieniu w sprawie bądź w obecności ich adwokatów.

1.8 Zwrot kosztów

Nie przewidziano zwrotu kosztów.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku w sprawie drobnych roszczeń nie przysługuje apelacja.

Ostatnia aktualizacja: 17/07/2017

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej [es](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie

tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Drobne roszczenia - Hiszpania

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Tak, istnieje postępowanie ustne w przypadku roszczeń o wartości nieprzekraczającej 6 000 euro. Jego istnienie nie wyklucza możliwości zastosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, które reguluje [rozporządzenie \(WE\) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady](#), w przypadkach gdy występują przesłanki do jego zastosowania.

1.1 Zakres postępowania, próg

Roszczeń o wartości nieprzekraczającej 6 000 euro dochodzi się w postępowaniu ustnym.

1.2 Stosowanie postępowania

W drodze złożenia pozwu na piśmie.

1.3 Formularze

Nie istnieją standardowe obowiązkowe formularze. Kancelarie sądów (*Decanatos*) zapewniają standardowe formularze, które można wykorzystać na potrzeby roszczeń o wartości nieprzekraczającej 2 000 euro. Może z nich skorzystać powód w celu wniesienia pozwu oraz pozwany w celu udzielenia odpowiedzi.

Formularze można pobrać ze strony internetowej Rady Generalnej Sądownictwa ([Consejo General del Poder Judicial](#)).

Jeżeli wartość roszczenia przekracza 2 000 euro, udział adwokata (*abogado*) i pełnomocnika procesowego (*procurador*) jest obowiązkowy; ani pozew, ani odpowiedź na pozew nie są rozpatrywane, jeżeli nie wniesiono ich za pośrednictwem wspomnianych przedstawicieli prawnych.

Nieprzedłożenie odpowiedzi przez pozwanego nie oznacza uznania roszczenia, lecz traktowane jest tak, jak niestawiennictwo pozwanego, a postępowanie toczy się nadal.

1.4 Pomoc

Powodowie mogą występować na rozprawie we własnym imieniu; jeżeli jednak wartość roszczenia przekracza 2 000 euro, udział adwokata i pełnomocnika procesowego jest obowiązkowy.

W przypadku niestawiennictwa powoda na rozprawie, niezależnie od tego, czy jest on reprezentowany przez adwokata i pełnomocnika procesowego, czy też występuje we własnym imieniu, jeżeli udział tych specjalistów nie jest konieczny, roszczenie uznaje się za wycofane, chyba że pozwany, ze względu na swój uzasadniony interes, zwróci się z wnioskiem o kontynuację postępowania w celu wydania orzeczenia co do istoty sprawy.

W przypadku niestawiennictwa pozwanego postępowanie toczy się nadal.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Dowody przeprowadza się na zasadach ogólnych – dopuszczalne są wszelkiego rodzaju dowody oraz możliwe jest składanie wniosków dowodowych i przedstawianie dowodów przed rozprawą.

1.6 Procedura pisemna

Do formalności pisemnych, których należy dopełnić w toku postępowania, należy sporządzenie pozwu i odpowiedzi na pozew. Kwestie proceduralne są rozstrzygane na rozprawie. Podobnie dowody są przedstawiane w formie ustnych zeznań w sądzie.

1.7 Treść orzeczenia

Wyrok musi zawierać uzasadnienie i mieć formę pisemną, taką samą jak w przypadku każdego innego postępowania.

1.8 Zwrot kosztów

Jeżeli udział adwokata i pełnomocnika procesowego jest obowiązkowy i jeżeli sąd zasądził koszty, strona, na rzecz której sąd zasądził takie koszty, może uzyskać zwrot kosztów postępowania po ich oszacowaniu i pod warunkiem, że nie przekraczają one jednej trzeciej wartości przedmiotu sporu dla każdej ze stron postępowania, wobec której zasądzono koszty.

Jeżeli strona, na rzecz której sąd zasądził koszty, zamieszkuje poza miejscem rozprawy, może ona uzyskać zwrot kosztów zastępstwa procesowego, nawet jeżeli nie jest ono obowiązkowe.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku przysługuje apelacja, jeżeli wartość przedmiotu sporu przekracza 3 000 euro. Apelację wnosi się na piśmie do tego samego sądu w terminie 20 dni.

Do rozpatrywania apelacji właściwy jest sąd prowincji (Audiencia Provincial) w składzie jednego sędziego, a od jego orzeczenia nie przysługują środki zaskarżenia. W niektórych wspólnotach autonomicznych, w których obowiązują miejscowe przepisy prawa cywilnego, można jednak wnieść od tego orzeczenia skargę kasacyjną (*casación*).

Ostatnia aktualizacja: 10/03/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Francja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Jeżeli roszczenie jest drobne, wniosek można złożyć do oddziału okręgowego (*chambre de proximité*) sądu powszechnego pierwszej instancji (*tribunal judiciaire*) lub sędziego izby ds. ochrony osób szczególnie wrażliwych (*juge des contentieux de la protection*) zgodnie z art. 756 i nast. kodeksu postępowania cywilnego.

Procedura odbywa się ustnie, ale strony mogą przedstawić swoje uwagi na piśmie, jeśli sobie tego życzą.

We wniosku można zawrzeć zgodę powoda na przeprowadzenie postępowania zaocznie (art. 757 kodeksu postępowania cywilnego). Art. 828 kodeksu postępowania cywilnego pozwala również stronom na wyraźne wyrażenie zgody na każdym etapie postępowania, by postępowanie przeprowadzono zaocznie. Procedurę zaoczną wprowadzono 1 stycznia 2020 r.; inspiracją było europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.

Sekretariat wzywa strony do stawienia się przed sądem, wysyłając list polecony za potwierdzeniem odbioru. Jeżeli pozwany nie otrzymał tego listu, sąd może zarządzić doręczenie pisma przez pracownika sądowego (*huissier de justice*).

Pod rygorem niedopuszczalności, którą sąd może orzec z urzędu, wniosek do sądu powinien być poprzedzony, według uznania stron, próbą pojednania z pomocą mediatora sądowego, próbą mediacji lub próbą rozstrzygnięcia sporu wyłącznie przez strony reprezentowane przez adwokatów, bez udziału osób trzecich (*procédure participative*).

Nie istnieje przymus adwokacki. Pełnomocnikami stron mogą być następujące osoby: małżonek, konkubent, osoba, z którą strona zawarła zarejestrowany związek partnerski (PACS), rodzice, krewni w linii prostej lub krewni w linii bocznej lub osoby, które strona zatrudnia.

1.1 Zakres postępowania, próg

Wartość przedmiotu sporu nie może przekraczać 5 000 euro, a sprawa musi podlegać właściwości oddziału okręgowego (*chambre de proximité*) sądu powszechnego pierwszej instancji (*tribunal judiciaire*) lub sędziego izby ds. ochrony osób szczególnie wrażliwych (*juge des contentieux de la protection*).

1.2 Stosowanie postępowania

1.3 Formularze

Istnieje formularz do celów skierowania sprawy do sądu.

Formularz CERFA nr 11764*08 jest dostępny na stronie internetowej francuskiej służby cywilnej, we wszystkich sądowych pojedynczych punktach obsługi (*Services d'Accueil Unique du Justiciable*) oraz na stronie Justice.fr.

1.4 Pomoc

W związku z tym, że jest to proste postępowanie dotyczące kwot nieprzekraczających 5 000 euro, a strony zostają wysłuchane przez sędziego, chyba że zgodziły się na postępowanie zaoczne, w przepisach prawa nie przewidziano żadnej pomocy. Strony mogą jednak korzystać z pomocy lub przedstawicielstwa prawnika, również po złożeniu wniosku o pomoc prawną.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Obowiązują podobne reguły dowodowe jak w przypadku postępowania zwykłego.

1.6 Procedura pisemna

Z wyjątkiem przypadków, w których strony są zgodne co do procedury zaocznej, w kontekście tego rodzaju postępowania na wniosek nie istnieje procedura wyłącznie pisemna.

1.7 Treść orzeczenia

Do orzeczenia mają zastosowanie te same zasady co w przypadku postępowania zwykłego.

1.8 Zwrot kosztów

Zastosowanie mają takie same przepisy jak w odniesieniu do innych postępowań. Różnica polega jednak na tym, że ponieważ postępowanie to zasadniczo nie wymaga wyznaczenia adwokata ani pełnomocnika, wiążą się z nim mniejsze koszty.

1.9 Możliwość odwołania

Ze względu na wartość przedmiotu sporu apelacja nie przysługuje. Orzeczenie może być jedynie przedmiotem sprzeciwu (jeżeli pozwany nie otrzymał wezwania na rozprawę) lub skargi kasacyjnej (w przypadku gdy pozwany otrzymał wezwanie na rozprawę).

Powiązane strony

 [Strona internetowa Ministerstwa Sprawiedliwości](#)

 [Strona internetowa Légifrance](#)

Ostatnia aktualizacja: 12/01/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Drobne roszczenia - Chorwacja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W Republice Chorwacji drobne roszczenia są uregulowane w przepisach art. 457–467.a kodeksu postępowania cywilnego (Zakon o parničnom postupku, zwany dalej „ZPP”) (dziennik urzędowy Republiki Chorwacji – „Narodne Novine” nr 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 oraz 70/19), natomiast europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń na podstawie rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest uregulowane w przepisach art. 507.o–507.ž ZPP.

1.1 Zakres postępowania, próg

Maksymalna wysokość roszczenia w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń przed sądem rejonowym (*općinski sud*) wynosi 10 000,00 kun chorwackich. Maksymalna wysokość roszczenia w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń przed sądem gospodarczym (*trgovački sud*) wynosi 50 000,00 kun chorwackich.

Do drobnych roszczeń zalicza się również roszczenia niemajątkowe, w przypadku gdy powód wskazał w pozwie, że zamiast zaspokojenia tego roszczenia żąda konkretnego odszkodowania w kwocie nieprzekraczającej 10 000,00 kun chorwackich (w postępowaniu przed sądem rejonowym) lub 50 000,00 kun chorwackich (w postępowaniu przed sądem gospodarczym).

Drobne roszczenia obejmują także roszczenia niemajątkowe, w przypadku gdy powód żąda wydania ruchomości, której wartość wskazana przez powoda w pozwie nie przekracza 10 000,00 kun chorwackich (w postępowaniu przed sądem rejonowym) lub 50 000,00 kun chorwackich (w postępowaniu przed sądem gospodarczym).

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami rozporządzenie (WE) nr 861/2007, które reguluje europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, ma zastosowanie wówczas, gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i kosztów, nie przekracza 2 000 euro w chwili wpłynięcia formularza pozwu do sądu właściwego.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń prowadzą sądy rejonowe lub gospodarcze zgodnie z przepisami art. 34 i 34.b ZPP dotyczącymi właściwości rzeczowej. Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń wszczyna się w drodze wniesienia pozwu do właściwego sądu, tj. przez złożenie u notariusza wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego w przypadku terminowego wniesienia dopuszczalnego zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności.

1.3 Formularze

Formularze, inne wnioski lub oświadczenia wnosi się na piśmie za pośrednictwem faksu lub wiadomości e-mail oraz wykorzystuje się je wyłącznie do celów europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 861/2007.

Nie ma innych gotowych formularzy służących do wytaczania powództw w sprawie drobnych roszczeń.

1.4 Pomoc

Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera przepisów szczególnych dotyczących pomocy prawnej w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń. W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń powoda może reprezentować adwokat (*odvjetnik*).

Powód ma prawo do nieodpłatnej pomocy prawnej, jeżeli spełniono wymogi przewidziane w ustawie o bezpłatnej pomocy prawnej (Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći, „Narodne Novine” nr 143/13 i 98/19).

Informacje na temat systemu nieodpłatnej pomocy prawnej w Chorwacji są dostępne pod adresem: <https://pravosudje.gov.hr/besplatna-pravna-pomoc/6184>.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń strony muszą powołać wszystkie fakty, na których opierają swoje roszczenie, nie później niż przy wnoszeniu pozwu lub odpowiedzi na pozew, jak również powołać wszystkie dowody na potwierdzenie tych faktów.

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń w przedmiocie sprzeciwu od nakazu zapłaty powód ma obowiązek powołać wszystkie fakty, na których opiera swoje roszczenia, jak również powołać wszystkie dowody na potwierdzenie tych faktów nie później niż przy złożeniu w sądzie stosownego pisma procesowego w ciągu 15 dni od dnia otrzymania postanowienia o uchyleniu nakazu zapłaty.

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń w przedmiocie sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany ma obowiązek powołać wszystkie fakty, na których opiera swoje roszczenia, jak również powołać wszystkie dowody na potwierdzenie tych faktów nie później w ciągu 15 dni od dnia otrzymania pisma procesowego powoda, w którym powód przedstawił wszystkie fakty będące podstawą jego roszczenia i dowody na potwierdzenie tych faktów.

Strony mogą powołać nowe fakty i dowody na posiedzeniu wstępnym (*pripremno ročište*) wyłącznie wtedy, gdy nie z własnej winy nie mogły ich powołać w pozwie, w odpowiedzi na pozew lub w pismach procesowych przewidzianych we wskazanych powyżej przepisach, w których powołano wszystkie fakty będące podstawą roszczeń i dowody na potwierdzenie tych faktów.

Nowe fakty i dowody powołane przez strony na posiedzeniu wstępnym z naruszeniem wskazanego powyżej przepisu zostaną pominięte przez sąd.

Do przeprowadzania dowodu zastosowanie mają przepisy ogólne ZPP. Dowody w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń mogą zatem obejmować: oględziny, dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłego zlecone przez sąd oraz zeznania stron, przy czym sąd rozstrzyga, które z powołanych dowodów przeprowadzi w celu ustalenia okoliczności faktycznych sprawy.

Więcej informacji na temat dowodów i przeprowadzania dowodu można znaleźć w zakładce „Przeprowadzanie dowodów – Chorwacja”.

1.6 Procedura pisemna

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym.

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń powoz zawsze doręcza się pozwanemu, aby umożliwić mu wniesienie odpowiedzi na pozew. Wzywając strony do stawienia się na posiedzeniu wstępnym, sąd poucza strony, że: pozew uznaje się za cofnięty, jeżeli powód nie stawi się na posiedzeniu wstępnym; na posiedzeniu wstępnym nie można powołać nowych faktów ani dowodów, z wyjątkiem sytuacji określonych w art. 461.a akapit szósty ZPP (jeżeli strony nie z własnej winy nie mogły powołać faktów ani dowodów w pozwie lub odpowiedzi na pozew bądź w pismach procesowych, o których mowa w art. 461.a akapit trzeci i czwarty ZPP); zakończy posiedzenie wstępne i przeprowadzi rozprawę na tym samym posiedzeniu, chyba że nie jest to możliwe z uwagi na okoliczności sprawy zgodnie z art. 461.a akapit szósty ZPP; od orzeczenia można się odwołać, wyłącznie podnosząc zarzut niewłaściwego zastosowania prawa materialnego i rażącego naruszenia przepisów prawa cywilnego procesowego, o którym mowa w art. 354 akapit drugi ZPP (z wyjątkiem art. 354 akapit drugi pkt 3), a więc w następujących sytuacjach:

- pkt 1 – jeżeli w wydaniu orzeczenia uczestniczyli sędzia, którego należało wyłączyć z mocy samej ustawy (art. 71 akapit pierwszy pkt 1–6 ZPP) lub którego wyłączono na mocy orzeczenia sądowego, lub osoba, która nie posiadała statusu sędziego;
- pkt 2 – jeżeli wydane orzeczenie dotyczy powództwa wytoczonego w sprawie, która nie należy do właściwości sądów (art. 16 ZPP);
- pkt 4 – jeżeli sąd, wbrew przepisom ZPP, wydał orzeczenie w oparciu o niedopuszczalne czynności stron w odniesieniu do roszczeń (art. 3 akapit trzeci ZPP);
- pkt 5 – jeżeli sąd, wbrew przepisom ZPP, wydał wyrok w oparciu o uznanie powództwa lub zrzeczenie się roszczenia, wydał wyrok zaoczny lub wydał wyrok bez przeprowadzenia rozprawy;
- pkt 6 – jeżeli w wyniku działań niezgodnych z prawem, w szczególności niedoręczenia, którakolwiek ze stron została pozbawiona możliwości przesłuchania przez sąd;
- pkt 7 – jeżeli sąd, wbrew przepisom ZPP, odrzucił wniosek strony o zezwolenie na posługiwanie się własnym językiem lub pismem w postępowaniu oraz na uczestniczenie w postępowaniu we własnym języku, a strona zaskarżyła postanowienie sądu na tej podstawie;
- pkt 8 – jeżeli osoba, która nie ma zdolności procesowej, uczestniczyła w postępowaniu jako powód albo pozwany, jeżeli osoba prawna nie była reprezentowana jako strona przez osobę upoważnioną do jej reprezentowania, jeżeli osoba, która nie ma zdolności procesowej, nie była reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego lub jeżeli przedstawiciel ustawowy lub pełnomocnik nie posiadał wymaganego umocowania do działania w imieniu strony lub dokonywania określonych czynności procesowych, o ile strona nie dokonała ich następczego potwierdzenia;
- pkt 9 – jeżeli wydano orzeczenie pomimo wystąpienia negatywnych przesłanek procesowych zawisłości sprawy lub powagi rzeczy osądzonej lub jeżeli zawarto ugodę sądową lub inną ugodę, która na mocy przepisów szczególnych posiada przymiot ugody sądowej;
- pkt 10 – jeżeli sąd, wbrew przepisom, wyłączył jawność rozprawy;
- pkt 11 – jeżeli wyrok jest obarczony wadliwością, która uniemożliwia jego analizę, w szczególności jeżeli tenor wyroku jest niezrozumiały, wewnętrznie sprzeczny lub sprzeczny z uzasadnieniem wyroku, jeżeli wyrok nie zawiera uzasadnienia faktów mających decydujące znaczenie dla sprawy lub jeżeli zachodzi sprzeczność w odniesieniu do faktów mających decydujące znaczenie dla sprawy między uzasadnieniem wyroku w części odnoszącej się do treści dokumentów lub protokołów dotyczących zeznań złożonych w toku postępowania a faktyczną treścią tych dokumentów lub protokołów;
- pkt 12 – jeżeli zasądzona kwota przekracza wartość roszczenia;
- pkt 13 – jeżeli sąd wydał wyrok w przedmiocie roszczenia zgłoszonego po terminie, w związku z czym powinno ono zostać odrzucone jako niedopuszczalne (art. 282 akapit pierwszy ZPP);
- pkt 14 – jeżeli przed wniesieniem pozwu nie przeprowadzono wymaganego prawnie postępowania mediacyjnego ani innej alternatywnej metody rozstrzygnięcia sporów, w związku z czym pozew powinien zostać odrzucony.

Jeżeli miejsce pobytu lub zamieszkania strony znajduje się poza granicami Republiki Chorwacji, a jej adres zamieszkania jest znany, doręczenia pism sądowych należy dokonać zgodnie z przepisami międzynarodowymi wiążącymi Republikę Chorwacji oraz zgodnie z przepisami UE, w szczególności zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 861/2007.

1.7 Treść orzeczenia

Ponieważ nie istnieją przepisy szczególne dotyczące treści wyroku w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, zastosowanie mają przepisy ogólne ZPP, tj. art. 338 ZPP, który stanowi, że wyrok sporządzony na piśmie składa się z komparycji, tenoru i uzasadnienia.

Komparycja wyroku musi zawierać: wskazanie, że wyrok wydano w imieniu Republiki Chorwacji; oznaczenie sądu; imię i nazwisko sędziego orzekającego w składzie jednoosobowym lub sędziego przewodniczącego składu orzekającego, sędziego sprawozdawcy i członków składu orzekającego, imię i nazwisko lub nazwę, numer identyfikacyjny oraz miejsce zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych lub pełnomocników; krótkie określenie przedmiotu sporu; datę zakończenia postępowania; oznaczenie stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników, którzy brali udział w rozprawie; oraz datę ogłoszenia wyroku.

Tenor wyroku zawiera rozstrzygnięcie sądu o uwzględnieniu lub oddaleniu określonych roszczeń głównych i ubocznych stron, jak również rozstrzygnięcie o istnieniu lub nieistnieniu dochodzonego roszczenia (art. 333 ZPP).

W uzasadnieniu sąd streszcza żądania stron, fakty powołane przez strony oraz dowody potwierdzające te żądania. Sąd wskazuje również i wyjaśnia, które z powołanych faktów ustalił, dlaczego i w jaki sposób je ustalił oraz – jeżeli ustalił je przez przeprowadzenie dowodu – jakie dowody przeprowadził oraz jakimi przesłankami kierował się podczas oceny dowodów. Sąd wskazuje wyraźnie, które przepisy prawa materialnego zastosował, rozstrzygając o żądaniach stron, oraz w stosownych przypadkach wskazuje swoje stanowisko w sprawie twierdzeń stron dotyczących podstaw prawnych sporu oraz wszelkich wniosków lub sprzeciwów, do których nie odniósł się w rozstrzygnięciach wydawanych w toku postępowania.

W uzasadnieniu wyroku zaocznego lub wyroku wydanego w oparciu o uznanie powództwa lub zrzeczenie się roszczenia sąd wskazuje wyłącznie powody wydania takich wyroków.

1.8 Zwrot kosztów

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń sąd rozstrzyga o zwrocie kosztów na podstawie przepisów ogólnych ZPP, zgodnie z którymi strona, której powództwo oddalono w całości, musi pokryć koszty strony przeciwnej oraz interwenienta, który przystąpił do postępowania.

W przypadku częściowego uwzględnienia żądań stron sąd w pierwszej kolejności określa, w jakim odsetku uwzględni żądania obu stron, następnie odejmuje odsetek uwzględnionych żądań strony, w przypadku której ten odsetek jest mniejszy, od odsetka uwzględnionych żądań strony przeciwnej, po czym ustala kwotę kosztów indywidualnych i kosztów łącznych poniesionych przez stronę, w przypadku której odsetek uwzględnionych żądań jest większy, niezbędnych do właściwego przeprowadzenia postępowania, a następnie zasądza zwrot części takich kosztów łącznych tej stronie w wysokości odpowiadającej odsetkowi obliczonemu na podstawie odsetków uwzględnionych żądań obu stron postępowania. Odsetek żądań uwzględnionych w postępowaniu sąd określa na podstawie przyznanej kwoty, uwzględniając również moc dowodów powołanych na potwierdzenie roszczeń.

Bez uszczerbku dla powyższych zasad sąd może nakazać każdej stronie zwrot kosztów indywidualnych na rzecz strony przeciwnej na mocy art. 156 akapit pierwszy ZPP, zgodnie z którym strona ma obowiązek zwrócić stronie przeciwnej koszty poniesione z jej winy lub w wyniku dotyczącego jej zdarzenia, bez względu na wynik sprawy.

Jeżeli odsetek uwzględnionych żądań obu stron jest zbliżony, sąd może nakazać każdej ze stron pokrycie kosztów własnych lub nakazać jednej ze stron zwrot wyłącznie kosztów indywidualnych strony przeciwnej na mocy art. 156 akapit pierwszy ZPP.

Sąd może zobowiązać stronę do pokrycia wszystkich kosztów poniesionych przez stronę przeciwną oraz interwenienta, który przystąpił do postępowania, jeżeli powództwo strony przeciwnej zostało oddalone wyłącznie w stosunkowo niewielkiej części i strona ta nie poniosła osobnych kosztów w związku z tą częścią.

Strona ma jednak obowiązek – niezależnie od wyniku sprawy – zwrotu stronie przeciwnej wszelkich kosztów, które strona przeciwna poniosła z jej winy lub w wyniku dotyczącego jej zdarzenia.

1.9 Możliwość odwołania

Środki zaskarżenia regulują przepisy ogólne ZPP. Zgodnie z tymi przepisami w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń strony mogą wnieść apelację od wyroku lub zażalenie na postanowienie wydane w pierwszej instancji w terminie 15 dni od dnia doręczenia odpisu wyroku lub postanowienia.

Od wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie drobnych roszczeń można się odwołać, wyłącznie podnosząc zarzut niewłaściwego zastosowania prawa materialnego i rażącego naruszenia przepisów prawa cywilnego procesowego, o którym mowa w art. 354 akapit drugi ZPP (z wyjątkiem naruszenia, o którym mowa w art. 354 akapit drugi pkt 3 ZPP).

Ostatnia aktualizacja: 06/02/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Włochy

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Nie istnieje szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Drobne roszczenia rozpoznaje sędzia pokoju (*giudice di pace*).

Zasadniczo postępowanie przed sędzią pokoju jest w maksymalnym stopniu uproszczone (art. 316–318 kodeksu postępowania cywilnego).

1.1 Zakres postępowania, próg

Sędziowie pokoju są właściwi w sporach dotyczących ruchomości o wartości nieprzekraczającej 5000 euro, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Sprawy o odszkodowanie w związku z wypadkami w ruchu drogowym i wodnym również rozpatruje sędzia pokoju, pod warunkiem że wartość przedmiotu sporu nie przekracza 20 000 euro.

Niezależnie od wartości przedmiotu sporu sędzia pokoju rozpatruje wszystkie sprawy dotyczące:

wytaczania granic i zachowania odpowiednich odległości przy sadzeniu drzew i żywopłotów określonych na mocy przepisów prawa lub zwyczajowo;

zakresu i korzystania z usług budownictwa mieszkaniowego;

stosunków między właścicielami lub najemcami lokali dotyczących emisji dymu, spalin, energii cieplnej, hałasu i podobnych uciążliwości przekraczających dopuszczalny poziom;

odsetek lub kosztów dodatkowych z tytułu zwłoki w płatności emerytur lub zasiłków z opieki społecznej.

Ustawą nr 57 z dnia 28 kwietnia 2016 r. parlament włoski upoważnił rząd Włoch do przeprowadzenia reformy systemu sędziów niezawodowych.

Upoważnienie to przewiduje również rozszerzenie właściwości sędziów niezawodowych przez podniesienie wartości przedmiotu sporu, do wysokości której sprawy rozpatrują tacy sędziowie, z 5000 euro do 30 000 euro oraz do 50 000 euro w sprawach o odszkodowanie za szkody wyrządzone w wyniku wypadków drogowych. Upoważnienie to nie zostało jeszcze wprowadzone w życie, toteż nowe przepisy nie mają jeszcze zastosowania.

1.2 Stosowanie postępowania

Sprawy, które podlegają rozstrzygnięciu przez sędziego pokoju, rozpoczyna się pismem procesowym (*citazione*) wzywającym do stawienia się przed sądem na wyznaczoną rozprawę. Z roszczeniem można także wystąpić ustnie. W takim przypadku sędzia pokoju odnotowuje w dokumencie, że powód wzywa pozwanego do stawienia się przed sądem na wyznaczoną rozprawę (art. 316 kodeksu postępowania cywilnego). W piśmie należy oznaczyć sąd i strony oraz opisać okoliczności i przedmiot sprawy. Termin liczony od dnia doręczenia pisma procesowego wzywającego do stawienia się przed sądem do dnia stawiennictwa przed sądem stanowi połowę terminu stosowanego w przypadku postępowania przed sądem niższego rzędu (*tribunale*), czyli 45 dni (art. 318 kodeksu postępowania cywilnego). Na pierwszej rozprawie sędzia przesłuchuje strony według własnego uznania i podejmuje próbę osiągnięcia porozumienia. Jeżeli zakończy się ona powodzeniem, sędzia rejestruje zawartą ugodę. Jeżeli próba osiągnięcia porozumienia zakończy się niepowodzeniem, sędzia pokoju prosi strony o wskazanie wszystkich faktów na poparcie ich roszczeń, wyjaśnień i sprzeciwu, a także przedstawienie dokumentów i wszelkich innych dowodów. Jeżeli ze sposobu prowadzenia sprawy przez strony na pierwszej rozprawie wynika, że konieczne jest przeprowadzenie nowej rozprawy w celu umożliwienia przedstawienia i przeprowadzenia dodatkowych dowodów, sędzia pokoju wyznacza termin tylko jednej nowej rozprawy. Dokumenty przedstawione przez strony można włączyć do akt sprawy, w których przechowuje się je do czasu jej rozstrzygnięcia.

1.3 Formularze

Nie istnieją żadne gotowe formularze.

1.4 Pomoc

W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty 1100 euro, strony mogą występować samodzielnie przed sędzią pokoju (art. 82 kodeksu postępowania cywilnego; zob. [informacje na temat trybu postępowania](#)).

We wszystkich pozostałych sprawach strony muszą korzystać z pomocy adwokata. Sędzia pokoju może jednak na podstawie charakteru i zakresu sprawy zezwolić stronie na samodzielne występowanie w sprawie na ustny wniosek strony lub z innych względów.

Sędzia sprawdza, czy strony przeprowadziły wszystkie działania wymagane do celów ich stawiennictwa w sądzie, oraz w razie potrzeby zarządza uzupełnienie lub skorygowanie wszelkich dokumentów, które w jego mniemaniu zawierają braki.

Jeżeli sędzia znajdzie jakiegokolwiek błąd w pełnomocnictwie udzielonym adwokatowi, wyznacza on termin na usunięcie błędu przez strony. W przypadku usunięcia błędu w wyznaczonym terminie wniosek zostaje uznany za prawidłowy i wywiera skutki wynikające z prawa materialnego i procesowego od dnia pierwszego powiadomienia (art. 182 kodeksu postępowania cywilnego).

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów są takie same jak w przypadku postępowania przed sądem powszechnym (zob. [informacje na temat przeprowadzania dowodów](#)).

1.6 Procedura pisemna

Nie istnieje żaden przepis dotyczący postępowania wyłącznie pisemnego, ponieważ sędziowie pokoju są zobowiązani do wysłuchania stron i podjęcia próby wypracowania ugody.

1.7 Treść orzeczenia

Zastosowanie mają zazwyczaj zasady dotyczące postępowania zwykłego.

Upoważnienie do przeprowadzenia reformy systemu przewiduje, że w sprawach o wartości przedmiotu sporu do 2500 euro sędziowie niezawodowi będą mogli orzekać „według tego co słusne i dobre” (*ex aequo et bono*) bez konkretnego odniesienia do przepisów prawa.

Możliwość ta jest obecnie dostępna dla sędziów pokoju w sprawach o wartości przedmiotu sporu do 1100 euro.

1.8 Zwrot kosztów

Czy istnieją jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące zwrotu kosztów? Jeśli tak, to jakie?

Koszty zasądzane są na zwykłych zasadach, zgodnie z którymi to strona przegrywająca ponosi koszty postępowania. Strony mogą być jednak zmuszone do pokrycia własnych kosztów, jeżeli obie strony przegrają lub z innych uzasadnionych przyczyn.

1.9 Możliwość odwołania

Zasady dotyczące orzekania na zasadzie słuszności (*sentenze di equità*, w sprawach o wartości przedmiotu sporu do 1100 euro) zmieniono w 2006 r. Od takich wyroków przysługuje odwołanie wyłącznie w przypadku naruszenia przepisów procesowych, prawa konstytucyjnego lub wspólnotowego, czy też zasad dotyczących przedmiotu sprawy.

Nowe przepisy dotyczą wszystkich wyroków wydawanych od dnia 2 marca 2006 r. (art. 27 dekretu z mocą ustawy nr 2006/40).

Wyroki oparte na zasadzie słuszności, które zostały wydane przed tą datą, można zaskarżyć do Sądu Kasacyjnego (w terminach określonych w prawie) na podstawie naruszenia przepisów prawa konstytucyjnego, wspólnotowego lub procesowego, czy też zasad dotyczących istoty danej sprawy lub w przypadku braku odpowiedniego uzasadnienia pierwotnego wyroku. Wyroki wydane przez sędziego pokoju w sprawach dotyczących grzywien administracyjnych można zaskarżyć wyłącznie w drodze nadzwyczajnej skargi kasacyjnej wnoszonej do Sądu Kasacyjnego.

Od wszystkich innych wyroków wydanych przez sędziego pokoju można wnosić odwołanie.

Zob. informacje na temat [systemu sądownictwa](#), [jurysdykcji](#) i [trybu postępowania](#).

Powiązane załączniki

 [Kodeks postępowania cywilnego](#)

Ostatnia aktualizacja: 21/07/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Cypr

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W cypryjskim systemie prawnym nie istnieje żadne szczególne postępowanie dotyczące drobnych roszczeń poza postępowaniem przewidzianym w rozporządzeniu nr 861/2007, do celów wykonania którego przyjęto rozporządzenie proceduralne.

1.1 Zakres postępowania, próg

1.2 Stosowanie postępowania

1.3 Formularze

1.4 Pomoc

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

1.6 Procedura pisemna

1.7 Treść orzeczenia

1.8 Zwrot kosztów

1.9 Możliwość odwołania

Ostatnia aktualizacja: 11/03/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej [lv](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie

tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Drobne roszczenia - Łotwa

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Na Łotwie istnieje szczególne postępowanie w przypadku dochodzenia drobnych roszczeń, jeżeli roszczenie dotyczy odzyskania należności pieniężnych lub odzyskania należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, a całkowita kwota roszczenia nie przekracza 2 100 EUR.

Roszczenia dotyczące drobnych kwot regulują przepisy rozdziału 303: art. 25018–25027 oraz rozdziału 541: art. 4491–44912 kodeksu postępowania cywilnego.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stosuje się wyłącznie w odniesieniu do roszczeń dotyczących odzyskanie należności pieniężnych i roszczeń o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych (art. 35 ust. 1 pkt 1 i 3 kodeksu postępowania cywilnego).

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń kwota główna lub, w przypadku roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, całkowita kwota należności nie może przekraczać 2 100 EUR na dzień wniesienia pozwodu. W przypadku roszczeń o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych pułap dotyczący całkowitej kwoty należności ma zastosowanie osobno w odniesieniu do każdego dziecka, a kwota całkowita oznacza całkowitą kwotę do zapłacenia w ciągu jednego roku.

Przepisy dotyczące dochodzenia drobnych roszczeń uregulowane w ustawodawstwie krajowym nie mają zastosowania do postępowania w sprawie drobnych roszczeń uregulowanego rozporządzeniem (WE) nr [861/2007](#) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń; przy czym przepisy te – w drodze wyjątku – stosuje się na etapie wnoszenia środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przez sąd pierwszej instancji. Roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w sprawach transgranicznych w Unii Europejskiej podlegają przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr [4/2009](#) z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych.

Oplata skarbową (*valsts nodeva*) za wniesienie pozwu wynosi 15% kwoty roszczenia, lecz nie mniej niż 71,41 EUR. Oplata skarbową nie jest pobierana w przypadku roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych na rzecz dziecka lub rodzica.

1.2 Stosowanie postępowania

Sąd rozpatruje sprawy dotyczące drobnych roszczeń w toku postępowania zwyczajnego na podstawie przepisów ogólnych, uwzględniając wyjątki przewidziane w przepisach dotyczące dochodzenia drobnych roszczeń. Sąd wszczyna postępowanie na podstawie pozwu sporządzonego na piśmie.

Sąd nie rozpatrzy pozwu, jeżeli nie został on sporządzony zgodnie z art. [25020](#) kodeksu postępowania cywilnego – w przypadku gdy powód nie zastosuje formularza określonego dla dochodzenia drobnych roszczeń lub nie wskaże, czy żąda przeprowadzenia rozprawy sądowej w celu rozstrzygnięcia sprawy.

W takim przypadku sędzia wydaje postanowienie z uzasadnieniem o odrzuceniu pozwu, zwraca pozew powodowi i wyznacza termin na usunięcie braków. Termin nie może być krótszy niż 20 dni, licząc od daty doręczenia postanowienia. Postanowienie sądowe można zaskarżyć w ciągu 10 dni lub w ciągu 15 dni, jeżeli miejsce zamieszkania danej osoby znajduje się poza terytorium Łotwy.

1.3 Formularze

Pozew i odpowiedź pozwanego na pozew muszą być sporządzone na formularzach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów (*Ministru kabinets*) nr 783 z dnia 11 października 2011 w sprawie formularzy stosowanych przy dochodzeniu drobnych roszczeń. Załączniki do rozporządzenia zawierają następujące formularze:

pozew o odzyskanie należności pieniężnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

pozew o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

odpowiedź na pozew o odzyskanie należności pieniężnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

odpowiedź na pozew o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

Rozporządzenie jest dostępne na portalu Latvijas Vēstnesis (dziennik urzędowy) zawierającym akty prawne: <https://likumi.lv/doc.php?id=237849>.

Oprócz danych osobowych powoda i pozwanego w formularzu pozwu dotyczącym drobnych roszczeń należy podać następujące informacje:

nazwę sądu rejonowego lub miejskiego (*rajona (pilsētas) tiesa*), do którego wnosi się pozew: o ile strony nie uzgodnią umownie, że wszelkie spory mają być rozstrzygane przez inny sąd, powództwo przeciwko stronie przeciwnej należy wytoczyć do sądu właściwego dla zadeklarowanego przez nią miejsca zamieszkania lub – w przypadku osoby prawnej – do sądu właściwego dla jej siedziby statutowej (jeżeli pozew dotyczy działalności oddziału lub przedstawicielstwa osoby prawnej, powództwo można również wnieść do sądu właściwego dla miejsca, w którym znajduje się dany oddział lub dane przedstawicielstwo).

Informacje na temat tego, który sąd jest właściwy, a co za tym idzie który sąd musi zostać wskazany w formularzu, można znaleźć na portalu internetowym

<https://tiesas.lv> w sekcji *Tiesas* („sądy”), *Tiesu darbības teritorijas* („właściwość miejscowa sądów”);

należy również wskazać pełnomocnika powoda, jeżeli powód chciałby, aby jego interesy były reprezentowane w sądzie przez inną osobę. Aby ta osoba mogła występować w sądzie w charakterze pełnomocnika, należy sporządzić pełnomocnictwo (*pilnvara*) poświadczone przez notariusza i podać informację o udzieleniu pełnomocnictwa w kolumnie dotyczącej podstawy zastępstwa procesowego. Jeżeli pełnomocnikiem jest adwokat (*zvērināts advokāts*), zastępstwo procesowe zostaje potwierdzone dokumentem zwanym *orderis*. W przypadku gdy adwokat występuje w imieniu strony, konieczne jest pisemne pełnomocnictwo (które w takim przypadku nie wymaga poświadczenia przez notariusza);

przedmiot roszczenia: w formularzu należy wskazać prawa i stosunki prawne między powodem a pozwanym – których zasadność została podważona – o potwierdzenie istnienia lub braku których powód zwraca się do sądu, wnosząc o zapewnienie ochrony jego praw lub interesów chronionych przepisami prawa;

metodę obliczenia kwoty roszczenia: w formularzu pozwu dotyczącego drobnych roszczeń należy wskazać kwotę główną, tj. kwotę wierzytelności przed uwzględnieniem odsetek i kar umownych, kwotę wszystkich kar umownych oraz wysokość należnych odsetek umownych lub ustawowych, a także sumę wszystkich tych pozycji;

w formularzu należy wskazać okoliczności faktyczne, na których powód opiera swoje roszczenie oraz odpowiednie dowody; przepisy szczególne, na których opiera się roszczenie, oraz żądanie powoda;

Pozew musi zostać podpisany przez powoda lub jego pełnomocnika lub przez powoda wraz z pełnomocnikiem, jeżeli zażąda tego sąd. Do pozwu należy załączyć dokumenty potwierdzające przeprowadzenie pozasądowego postępowania wstępnego, w przypadku gdy jest to wymagane zgodnie z prawem, oraz dokumenty potwierdzające okoliczności faktyczne, na których opiera się roszczenie.

1.4 Pomoc

W kodeksie postępowania cywilnego nie przewiduje się żadnych przepisów szczególnych dotyczących pomocy prawnej w przypadku dochodzenia drobnych roszczeń. W sprawie dotyczącej drobnych roszczeń możliwe jest zastępstwo procesowe.

Jeżeli powód chce, aby jego interesy były reprezentowane w sądzie przez inną osobę, przy czym pozew składa pełnomocnik, wówczas w pozwie należy podać: imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny i adres pełnomocnika do celów korespondencji z sądem lub – jeżeli pełnomocnikiem jest osoba prawna – numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej. W postępowaniu cywilnym w charakterze pełnomocnika może występować każda osoba fizyczna, pod warunkiem że ukończyła 18 lat, nie jest ubezwłasnowolniona i nie podlega żadnemu z ograniczeń określonych w art. 84 kodeksu postępowania cywilnego. W przypadku gdy rolę pełnomocnika w sądzie ma pełnić inna osoba, musi zostać do tego umocowana przez stronę, którą ma reprezentować, na podstawie pełnomocnictwa poświadczanego przez notariusza. Osoba, która ma być reprezentowana, może dokonać w sądzie ustnego umocowania, uprawniającego inną osobę do działania w jej imieniu, co musi zostać odnotowane w protokole rozprawy sądowej. Pełnomocnik osoby prawnej musi posiadać pisemne pełnomocnictwo lub dokumenty potwierdzające, że jest uprawniony do reprezentowania osoby prawnej bez specjalnego umocowania. Jeżeli pełnomocnikiem jest adwokat, zastępstwo procesowe należy potwierdzić dokumentem zwanym *orderis*. W przypadku gdy adwokat występuje w charakterze przedstawiciela umocowanego przez zainteresowaną stronę, niezbędne jest pełnomocnictwo (które w takim przypadku nie wymaga poświadczenia przez notariusza). Jeżeli osoba jest reprezentowana przez pełnomocnika, wówczas niezbędne dokumenty są składane w sądzie oraz podpisywane przez pełnomocnika działającego w imieniu tej osoby zgodnie z udzielonym mu pełnomocnictwem.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Przeprowadzanie dowodów jest uregulowane przepisami ogólnymi kodeksu postępowania cywilnego. W związku z tym w postępowaniu dotyczącym drobnych roszczeń środki dowodowe mogą przybrać postać wyjaśnień przedstawionych przez strony sporu lub osoby trzecie, oświadczeń świadków, dowodów pisemnych oraz opinii biegłych.

1.6 Procedura pisemna

Sędzia wszczynając postępowanie w sprawie drobnych roszczeń na podstawie pisemnego pozwu. Wraz z pozwem i kopiami załączonych do niego dokumentów, pozwanemu przesyła się formularz odpowiedzi na pozew, w którym informuje się pozwanego o możliwości przedstawienia przez niego pisemnych wyjaśnień w terminie 30 dni od dnia doręczenia mu pozwu. Sąd informuje również pozwanego, że brak odpowiedzi pozwanego na pozew nie uniemożliwi wydania wyroku w sprawie oraz że pozwany może zażądać przeprowadzenia pełnej rozprawy w sądzie. Wysyłając dokumenty stronom, sąd wyjaśnia im również przysługujące im prawa procesowe, informuje je o składzie sądu, który będzie rozpatrywał sprawę, oraz wyjaśnia, w jaki sposób strona może zażądać wyłączenia sędziego. Kodeks postępowania cywilnego przyznaje stronom prawa procesowe dotyczące przygotowania się do rozprawy, z których mogą one skorzystać nie później niż siedem dni przed wyznaczonym terminem rozprawy.

Pozwany może przedstawić swoją odpowiedź na formularzu zatwierdzonym przez Radę Ministrów. Formularz ten jest jednym z formularzy zawartych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów nr 783 z dnia 11 października 2011 w sprawie formularzy stosowanych przy dochodzeniu drobnych roszczeń (formularz jest dostępny na portalu łotewskich sądów: <https://likumi.lv/doc.php?id=237849>). W swojej odpowiedzi pozwany musi zawrzeć następujące informacje:

nazwę sądu, do którego skierowana jest odpowiedź;

- imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny oraz zadeklarowane miejsce zamieszkania powoda, a w przypadku braku takiego miejsca – faktyczne miejsce zamieszkania powoda; lub w przypadku osoby prawnej – nazwę, numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej tej osoby prawnej;
- imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny i zadeklarowane miejsce zamieszkania pozwanego oraz dodatkowy adres zadeklarowany przez pozwanego lub w razie ich braku – faktyczne miejsce zamieszkania powoda; w przypadku osoby prawnej – nazwa, numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej tej osoby prawnej; ponadto pozwany może również wskazać inny adres do celów korespondencji z sądem;
- sygnaturę sprawy i przedmiot roszczenia;
- oświadczenie, czy uznaje pozew w całości lub w części;
- zarzuty wobec twierdzeń pozwu, podstawy zarzutów oraz przepisy prawne, na których się one opierają;
- dowody potwierdzające zarzuty wobec twierdzeń pozwu;
- wniosek do sądu o przeprowadzenie dowodów;
- oświadczenie, czy pozwany wnosi o zasądzenie kosztów sądowych;
10. oświadczenie, czy pozwany wnosi o zasądzenie kosztów związanych z prowadzeniem sprawy, wraz ze wskazaniem kwoty i załączeniem dokumentów uzasadniających wskazaną kwotę;
11. oświadczenie, czy pozwany wnosi o rozstrzygnięcie sprawy na rozprawie sądowej;
12. wszelkie inne okoliczności, które pozwany uważa za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy;
13. wszelkie inne żądania;
14. wykaz dokumentów załączonych do odpowiedzi;
15. czas i miejsce sporządzenia odpowiedzi.

Pozwany ma prawo wnieść powództwo wzajemne w terminie 30 dni od daty doręczenia mu pozwu, jeżeli: 1) możliwe jest potrącenie roszczeń dochodzonych powództwem głównym i powództwem wzajemnym; 2) uwzględnienie powództwa wzajemnego uniemożliwiłoby sądowi uwzględnienie wszystkich lub części roszczeń zgłoszonych w powództwie głównym; 3) powództwo wzajemne i powództwo główne są ze sobą powiązane, a sprawa może zostać rozstrzygnięta szybciej i bardziej prawidłowo, jeśli powództwa będą rozpatrywane łącznie. Sprawa zostanie rozpatrzona w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, jeżeli powództwo wzajemne również dotyczy drobnego roszczenia, tj. kwota będąca jego przedmiotem nie przekracza dopuszczalnego pułapu, a pozew jest odpowiednio sporządzony.

Jeżeli kwota dochodzona w ramach powództwa wzajemnego przekracza pułap określony dla drobnych roszczeń lub jeżeli powództwo wzajemne nie dotyczy odzyskania należności pieniężnych ani należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, sąd rozpatrzy tę sprawę w toku postępowania zwyczajnego.

Jeżeli strony nie zażądają przeprowadzenia rozprawy sądowej, a w opinii sądu rozprawa nie jest konieczna, sprawa dotycząca drobnych roszczeń zostanie rozpatrzona w postępowaniu pisemnym, przy czym strony zostaną poinformowane w odpowiednim czasie o terminie, w którym możliwe będzie odebranie odpisu wyroku w sekretariacie sądu. Uznaje się, że terminem tym jest data sporządzenia pełnego wyroku.

Sąd rozpatrzy sprawę na rozprawie sądowej w toku postępowania zwyczajnego, jeżeli wniesie o to którakolwiek ze stron lub jeżeli sąd uzna, że przeprowadzenie rozprawy jest konieczne.

Jeżeli miejsce zamieszkania lub pobytu danej osoby nie znajduje się na terytorium Łotwy, a jej adres jest znany, dostarczanie i doręczanie pism sądowych odbywa się zgodnie z wiążącymi dla Łotwy przepisami międzynarodowymi, w tym z przepisami Unii Europejskiej, w szczególności z art. 13 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. **ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.**

1.7 Treść orzeczenia

Sąd wydaje wyrok, przekazując odpis wyroku stronom niezwłocznie po jego sporządzeniu.

Odpis wyroku można wysłać pocztą lub, jeżeli jest to możliwe, w inny sposób zgodny z procedurami dotyczącymi dostarczania i doręczania pism sądowych określonymi w kodeksie postępowania cywilnego. Odpis wyroku musi zostać wysłany niezwłocznie po dniu, w którym sąd sporządził pełną wersję wyroku. Data otrzymania wyroku nie wpływa na terminy.

Wyrok wydany w sprawie dotyczącej drobnych roszczeń musi być sporządzony zgodnie z ogólnymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi treści wyroków. Wyrok składa się z czterech części:

część wprowadzająca (*rubrum*) zawiera stwierdzenie, że wyrok zostaje wydany w imieniu Republiki Łotewskiej, oraz oznaczenie daty wydania wyroku, nazwy sądu wydającego wyrok, jego składu, protokolanta biorącego udział w posiedzeniu sądu, stron sprawy oraz przedmiotu sporu;

część opisowa zawiera opis roszczenia zgłoszonego przez powoda, ewentualnego powództwa wzajemnego wniesionego przez pozwanego, ewentualnych sprzeciwów wniesionych w sprawie oraz istoty wyjaśnień przedstawionych przez strony;

w uzasadnieniu wyroku przedstawia się okoliczności faktyczne ustalone w sprawie, dowody, na których oparte są ustalenia sądu, oraz przyczyny odrzucenia jakichkolwiek dowodów. W tej części określa się również zastosowane przez sąd ustawy i rozporządzenia oraz przedstawia się ocenę prawną okoliczności faktycznych i ustalenia sądu dotyczące ważności lub nieważności roszczenia. W przypadku gdy pozwany uzna roszczenie w całości, w uzasadnieniu wyroku wskazuje się wyłącznie ustawy i rozporządzenia, które zostały zastosowane przez sąd;

w sentencji wyroku sąd stwierdza, czy uwzględni czy oddala powództwo w całości lub w części, oraz przedstawia istotę wyroku. W tej części sąd określa również, kto ponosi koszty sądowe i w jakiej proporcji, ewentualny termin na dobrowolne wykonanie wyroku, termin wniesienia środka zaskarżenia oraz datę sporządzenia pełnego wyroku.

Strony sprawy mogą odwołać się od wyroku w sprawie dotyczącej drobnych roszczeń w oparciu o dowolną przesłankę wniesienia apelacji wymienioną w kodeksie postępowania cywilnego.

1.8 Zwrot kosztów

Sprawy dotyczące drobnych roszczeń podlegają ogólnym przepisom dotyczącym kosztów sądowych.

Po wydaniu wyroku sąd nakaze stronie przegrywającej pokrycie wszystkich kosztów sądowych poniesionych przez stronę wygrywającą. W przypadku uwzględnienia powództwa tylko w części pozwany będzie zobowiązany do pokrycia kosztów sądowych powoda proporcjonalnie do uwzględnionej części roszczeń, a powód będzie musiał pokryć koszty sądowe pozwanego proporcjonalnie do oddalonej części roszczeń. Opłata skarbową (*valsts nodeva*) nie podlega odzyskaniu w przypadku zażalenia (*blakus sūdzība*) na postanowienie sądu lub – jeżeli wyrok został wcześniej wydany zaocznie – w przypadku skargi o wznowienie postępowania lub ponowne rozpoznanie sprawy.

Jeżeli powód wycofa powództwo, musi zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty sądowe. W takim przypadku pozwany nie jest zobowiązany do zwrócenia powodowi poniesionych przez niego kosztów sądowych, ale jeżeli powód wycofa powództwo z uwagi na fakt, że pozwany dobrowolnie zaspokoił roszczenie po wniesieniu pozwu, sąd może – na wniosek powoda – orzec o zwrocie przez pozwanego kosztów sądowych poniesionych przez powoda. Podobnie w przypadku pozostawienia powództwa bez rozpoznania sąd może – na wniosek pozwanego – nakazać powodowi zwrot kosztów sądowych poniesionych przez pozwanego.

Jeżeli powód jest zwolniony z kosztów sądowych, sąd może zasądzić od pozwanego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa proporcjonalnie do uwzględnionej części powództwa.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku sądu pierwszej instancji przysługuje apelacja (*apelācija*), jeżeli:

sąd błędnie zastosował przepis prawa materialnego lub dokonał jego błędnej wykładni, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

sąd naruszył przepis prawa procesowego, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych lub nieprawidłowej oceny dowodów lub przedstawił błędną ocenę prawną okoliczności sprawy, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli sprawę dotyczącą drobnego roszczenia rozpatrzono w postępowaniu pisemnym, termin na wniesienie apelacji rozpoczyna bieg w dniu sporządzenia wyroku.

W apelacji, w której podnosi się, że zaskarżony wyrok jest obciążony wadą – poza elementami wymienionymi w kodeksie postępowania cywilnego – należy określić:

który przepis prawa materialnego został błędnie zastosowany lub zinterpretowany przez sąd pierwszej instancji lub który przepis prawa procesowego został przez ten sąd naruszony oraz sposób, w jaki wpłynęło to na rozstrzygnięcie sprawy;

które z ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji są nieprawidłowe, które dowody zostały nieprawidłowo ocenione, w jaki sposób przejawia się błędna ocena prawna okoliczności sprawy, oraz jak wpłynęło to na rozstrzygnięcie sprawy.

Sędzia sądu pierwszej instancji podejmuje decyzję w sprawie przekazania apelacji do rozpoznania: jeżeli apelacja nie spełnia wymogów określonych w kodeksie postępowania cywilnego lub jeżeli nie załączono wszystkich wymaganych kopii dokumentów lub nie przedstawiono odpowiednio poświadczonych tłumaczeń apelacji i kopii załączonych dokumentów, w przypadku gdy jest to wymagane, wówczas sąd wyznaczy termin na usunięcie braków.

Jeżeli braki zostaną usunięte w wyznaczonym terminie, apelację uznaje się za wniesioną z pierwotną datą wpływu do sądu. W przeciwnym razie apelację uznaje się za niewniesioną i zwraca się ją stronie wnoszącej apelację.

Apelacja, która nie została podpisana, bądź którą składa osoba nieposiadająca odpowiedniego umocowania lub w odniesieniu do której nie wniesiono opłaty skarbowej, nie zostanie przyjęta i zostanie zwrócona stronie wnoszącej apelację. Na postanowienie o odrzuceniu apelacji nie przysługuje zażalenie.

Sędzia rozpoznający apelację, upewniwszy się, że apelacja została wniesiona zgodnie z odpowiednimi przepisami, podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego w terminie 30 dni od otrzymania apelacji; przy czym w niektórych przypadkach sąd podejmuje tę decyzję w składzie trzyosobowym.

Jeżeli występuje co najmniej jedna z przesłanek wniesienia apelacji, sędzia podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego i niezwłocznie powiadamia o tym strony, wskazując termin na przekazanie pisemnych odpowiedzi.

Jeżeli sędzia wyznaczył do zbadania, czy należy wszcząć postępowanie na podstawie wniesionej apelacji, uznaje, że apelację należy odrzucić, sąd orzeka w tej kwestii w składzie trzyosobowym.

Jeżeli co najmniej jeden z trzech sędziów stwierdzi, że występuje co najmniej jedna przesłanka wszczęcia postępowania apelacyjnego, sędziowie podejmują decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego i niezwłocznie powiadamiają o tym strony.

Jeżeli sędziowie jednogłośnie stwierdzą brak jakichkolwiek przesłanek wszczęcia postępowania apelacyjnego, podejmują decyzję o odmowie wszczęcia tego postępowania i niezwłocznie powiadamiają o tym strony. Orzeczenie to ma formę postanowienia (*rezolūcija*) i nie podlega zaskarżeniu.

W terminie 20 dni od dnia, w którym sąd drugiej instancji powiadomi strony o wszczęciu postępowania, strony mogą przekazać pisemną odpowiedź na apelację w liczbie egzemplarzy równej liczbie stron postępowania.

Po otrzymaniu powiadomienia o wszczęciu postępowania apelacyjnego strona ma 20 dni na wniesienie odpowiedzi na apelację. W przypadku otrzymania odpowiedzi na apelację sąd przesyła jej odpisy pozostałym stronom.

W sprawach dotyczących drobnych roszczeń apelacje są zazwyczaj rozpoznawane w postępowaniu pisemnym; strony są informowane w odpowiednim czasie o terminie, w którym możliwe będzie odebranie odpisu wyroku w sekretariacie sądu, oraz o składzie sądu i o przysługującym im prawie wniesienia wniosku o wyłączenie sędziego. Za datę sporządzenia wyroku uznaje się dzień, w którym można odebrać jego odpis w sekretariacie sądu. Jeżeli jednak sąd uzna to za konieczne, apelacja dotycząca drobnego roszczenia może zostać rozpoznana na rozprawie.

Od wyroku sądu drugiej instancji nie przysługuje skarga kasacyjna i wyrok ten staje się prawomocny z chwilą jego wydania lub – jeżeli apelacja jest rozpoznawana w postępowaniu pisemnym – w dniu jego sporządzenia.

Ostatnia aktualizacja: 05/04/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Litwa

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W rozdziale XXIV części IV kodeksu postępowania cywilnego (Civilinio proceso kodeksas) Republiki Litewskiej ustanawia się krajowe postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest prowadzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, a sprawy objęte tego rodzaju postępowaniem rozpatruje się na zasadach ogólnych dotyczących rozstrzygania sporów, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie Republiki Litewskiej wdrażającej przepisy Unii Europejskiej i przepisy międzynarodowe regulujące postępowanie cywilne (Civilinį procesą reglamentuojančių Europos Sąjungos ir tarptautinės teisės aktų įgyvendinimo įstatymas).

1.1 Zakres postępowania, próg

Krajowe postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma zastosowanie do roszczeń cywilnoprawnych o wartości nieprzekraczającej 2000 euro.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma zastosowanie do roszczeń cywilnoprawnych o wartości nieprzekraczającej 2000 euro.

Postępowanie to nie ma zastosowania w sprawach dotyczących: stanu cywilnego lub zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych; małżeńskiego ustroju majątkowego, praw własności wynikających z testamentów i dziedziczenia oraz obowiązków alimentacyjnych; upadłości, postępowania likwidacyjnego w przypadku niewypłacalnych spółek kapitałowych lub innych osób prawnych, ubezpieczenia społecznego, arbitrażu, prawa pracy, najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących roszczeń pieniężnych; a także naruszenia prywatności i dóbr osobistych, w tym zniesławienia.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie to jest stosowane od dnia 1 stycznia 2009 r. Sprawy objęte europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń rozpoznają sądy rejonowe zgodnie z przepisami w sprawie właściwości miejscowej określonymi w kodeksie postępowania cywilnego Republiki Litewskiej, tj. przez sądy rejonowe dla rejonów miejskich i pozostałych.

W przypadkach określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 sąd musi poinformować powoda/pozwanego, że przysługuje mu prawo do wytoczenia powództwa / powództwa wzajemnego nie później niż w terminie 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia z sądu zgodnie z wymogami określonymi w kodeksie postępowania cywilnego Republiki Litewskiej. Jeżeli powód/pozwany nie wniesie prawidłowo sporządzonego pozwu lub pozwu wzajemnego do sądu w wyżej określonym terminie, uznaje się, że pozew nie został złożony i zwraca się go powodowi/pozwanemu na mocy postanowienia sądu. Od takiego postanowienia przysługuje osobne zażalenie.

1.3 Formularze

Formularze udostępniają sądy lub można je pobrać ze [strony internetowej dotyczącej sądów litewskich](#).

1.4 Pomoc

Nie istnieje przymus adwokacki. Sądy zapewniają pomoc w wypełnianiu formularzy, nie udzielają jednak porad co do istoty sprawy. W art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 określono informacje, jakie organy świadczące podstawową gwarantowaną przez państwo pomoc prawną przekazują stronom postępowania, oraz pomoc praktyczną, jakiej udzielają.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Przeprowadzanie dowodów regulują przepisy rozdziału XIII części II kodeksu postępowania cywilnego.

1.6 Procedura pisemna

W toku krajowego postępowania w sprawie drobnych roszczeń sąd rozpoznający sprawę może samodzielnie podjąć decyzję w sprawie formy i procedury rozpoznania danej sprawy. Istnieje możliwość przeprowadzenia rozprawy, jeżeli przynajmniej jedna ze stron wystąpiła z takim wnioskiem. W toku procedury pisemnej uczestnicy postępowania nie są wzywani do sądu i nie uczestniczą w rozprawie. Uczestnicy postępowania zostają powiadomieni o procedurze pisemnej zgodnie z art. 133 ust. 3 kodeksu postępowania cywilnego. Jeżeli rozpoznanie sprawy co do jej istoty odbywa się w toku procedury pisemnej, informacje na temat daty, godziny i miejsca posiedzenia sądu oraz składu orzekającego umieszczane są na [specjalnej stronie internetowej](#) na co najmniej siedem dni przed datą posiedzenia, z wyjątkiem przypadków określonych w kodeksie, w których strony są powiadamiane w drodze innej procedury.

Wymienione informacje przekazuje również sekretariat sądu.

1.7 Treść orzeczenia

Wyrok wydany przez sąd w krajowym postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń musi zawierać komparycję, sentencję i krótkie uzasadnienie.

1.8 Zwrot kosztów

W przypadku drobnych roszczeń pobierana jest opłata sądowa (*žyminis mokestis*) w wysokości określonej w art. 80 ust. 1 pkt 6 kodeksu postępowania cywilnego Republiki Litewskiej. Wynosi ona 1/4 opłaty należnej z tytułu roszczenia, nie mniej jednak niż 10 euro.

1.9 Możliwość odwołania

Art. 29 ustawy stanowi, że od wyroków litewskich sądów wydanych w toku europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń przysługuje apelacja. Postępowanie odwoławcze regulują przepisy art. 301–333 litewskiego kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 307 ust. 1 kodeksu, jeżeli spełnione są przesłanki apelacji, można ją wnieść w terminie 30 dni od daty wydania wyroku.

Ostatnia aktualizacja: 22/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Luksemburg

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Oprócz europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 z dnia 11 lipca 2007 r., prawo luksemburskie przewiduje uproszczone postępowanie w sprawie dochodzenia roszczeń o wartości nieprzekraczającej 15 000 euro (bez odsetek i kosztów), zwane postępowaniem o wydanie nakazu zapłaty (*ordonnance de paiement*).

1.1 Zakres postępowania, próg

Dochodzenie roszczeń w ramach postępowania nakazowego jest możliwe w przypadku wszystkich należności pieniężnych do kwoty 15 000 euro, pod warunkiem, że dłużnik ma siedzibę/miejsce zamieszkania w Wielkim Księstwie Luksemburga.

1.2 Stosowanie postępowania

W przypadku wierzyciela wszczęcie postępowania nakazowego jest dobrowolne. Może on również wnieść sprawę do sądu pokoju (składając pismo zwane *citation*).

Jedną z różnic między postępowaniem nakazowym przed sądem pokoju a postępowaniem o wydanie nakazu zapłaty na wniosek przed sądem okręgowym (*procédure d'ordonnance sur requête*) polega na tym, że w postępowaniu przed sądem pokoju zapada wyrok (*jugement*), natomiast w postępowaniu przed sądem okręgowym bez względu na okoliczności wydawane jest tylko postanowienie (*ordonnance*).

1.3 Formularze

Wniosek o wydanie nakazu zapłaty składa się w sekretariacie sądu pokoju w formie oświadczenia ustnego lub pisemnego.

Wniosek musi pod groźbą nieważności zawierać nazwiska, imiona, zawody i miejsca zamieszkania/siedziby lub pobytu powodów i pozwanych, określenie podstawy i kwoty roszczeń, a także sformułowanie wniosku o wydanie warunkowego nakazu zapłaty.

Wierzyciel musi załączyć lub złożyć dokumenty potwierdzające istnienie roszczenia i jego kwotę oraz wykazujące jego zasadność.

Z porównania tekstu przepisów wynika, że wymóg uzasadnienia ma węższy zakres w przypadku spraw wnoszonych do sądów pokoju, ponieważ w tym przypadku wystarczy podać kwotę i pochodzenie roszczenia.

1.4 Pomoc

Ustawa nie zobowiązuje komorników sądowych ani innych pracowników sądów do udzielania pomocy stronom postępowania.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Stosuje się ogólne zasady przeprowadzania dowodów. Zob. [Przeprowadzenie dowodów – Luksemburg](#).

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli dłużnik wniesie zarzuty, a wierzyciel chce kontynuować postępowanie, obowiązkowo przeprowadza się rozprawę na posiedzeniu jawnym.

1.7 Treść orzeczenia

Wyroki w sprawach dotyczących wydania nakazu zapłaty podlegają takim samym zasadom jak wyroki wydane w trybie zwykłym.

1.8 Zwrot kosztów

W prawie luksemburskim strona, która przegrywa sprawę, zazwyczaj zostaje obciążona kosztami, chyba że sąd, w drodze szczególnego uzasadnionego postanowienia, obciąży całością lub częścią tych kosztów stroną przeciwną. Jeżeli strona, która wygrała sprawę, poniosła koszty związane z postępowaniem, będzie mogła żądać ich zwrotu od strony przeciwnej.

W przeciwieństwie do zasady obowiązującej w innych państwach zwrot kosztów zastępstwa procesowego nie jest regułą. W prawie luksemburskim termin „koszty”, o którym mowa w art. 238 nowego kodeksu postępowania cywilnego obejmuje koszty komornika sądowego, koszty opinii biegłego, zwrot ewentualnych kosztów wypłacanych świadkom, koszty tłumaczenia itp., lecz nie uwzględnia kosztów adwokackich.

Sąd może zatem zasądzić na rzecz strony, która wygrała sprawę, zwrot kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Dzieje się tak zwłaszcza wtedy, gdy okaże się, że obciążenie jednej strony poniesionymi przez nią kosztami, które nie zostały uwzględnione w kosztach postępowania, jest niesprawiedliwe. Sąd może wówczas nakazać stronie przeciwnej wypłatę wyznaczonej kwoty na rzecz drugiej strony.

Należy zaznaczyć, że decyzję o zasądzeniu zwrotu kosztów postępowania pozostawia się swobodnej ocenie sędziego, podobnie jak określenie kwoty tych kosztów.

1.9 Możliwość odwołania

W sprawach o wydanie nakazu zapłaty zastosowanie mają przepisy prawa powszechnego. Od wyroków sądów pokoju przysługuje apelacja, jeżeli wartość przedmiotu sporu przekracza 2 000 euro.

Powiązane strony

 LEGILUX

 <https://justice.public.lu/fr.html>

Ostatnia aktualizacja: 06/04/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Węgry

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Od 1 stycznia 2018 r. obowiązujące prawo węgierskie nie przewiduje innego postępowania w sprawie drobnych roszczeń niż procedura określona w [rozporządzeniu \(WE\) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń](#) (oraz w art. 598–602 [ustawy nr CXXX z 2016 r. Kodeks postępowania cywilnego](#), które regulują wszelkie kwestie nieobjęte zakresem tego rozporządzenia). Kwestie drobnych roszczeń regulowała wcześniej [ustawa nr III z 1952 r. Kodeks postępowania cywilnego](#), ustawę tę jednak zastąpiono ustawą nr CXXX z 2016 r. Kodeks postępowania cywilnego, ze skutkiem od 1 stycznia 2018 r. Oznacza to, że od 1 stycznia 2018 r. nie ma w węgierskich przepisach dotyczących postępowania cywilnego żadnych szczególnych zasad mających zastosowanie do drobnych roszczeń. W związku z tym do egzekwowania drobnych roszczeń mają zastosowanie zasady ogólne. Postępowania wszczęte przed 1 stycznia 2018 r. są jednak prowadzone na podstawie poprzedniej ustawy (ustawa nr III z 1952 r. Kodeks postępowania cywilnego). Następujące informacje mają więc znaczenie wyłącznie w przypadku spraw wszczętych przed 1 stycznia 2018 r. i nadal będących w toku.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stosuje się przy dochodzeniu roszczeń nieprzekraczających 1 mln forintów, w przypadku gdy postępowanie stało się sporne w wyniku złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty lub w przypadku gdy postępowanie takie poprzedzone jest postępowaniem w sprawie nakazu zapłaty, czyli w sytuacji, gdy:

- a) notariusz z urzędu odrzuca wniosek o wydanie nakazu zapłaty, a powód wytacza powództwo przed sąd w celu wyegzekwowania roszczenia;
- b) notariusz kończy postępowanie w sprawie nakazu zapłaty w drodze postanowienia, a powód wytacza powództwo przed sąd w celu wyegzekwowania roszczenia.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie to stosuje się w sądach rejonowych (*járásbíróság*).

1.3 Formularze

Nie przewidziano żadnych formularzy do składania pism procesowych wszczynających postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, natomiast w przypadku postępowania w sprawie nakazu zapłaty poprzedzającego złożenie takiego pisma – postępowania wchodzącego w zakres kompetencji notariuszy – formularz jest dostępny na [stronie węgierskiej Izby Notarialnej](#) i w kancelariach notarialnych.

1.4 Pomoc

Istnieje możliwość uzyskania pomocy. W celu ułatwienia wykonywania praw osobom fizycznym, których dochód i sytuacja finansowa nie pozwalają na ponoszenie kosztów postępowania, osoby takie zostaną całkowicie lub częściowo zwolnione z tych kosztów po złożeniu odpowiedniego wniosku. Zgodnie z ustawą o opłatach strony mogą także być uprawnione do ulg w odniesieniu do opłat sądowych (zwolnienie z opłat lub prawo do odroczenia terminu płatności), a osoby znajdujące się w potrzebie są także uprawnione do skorzystania z usług doradcy prawnego lub adwokata zgodnie z przepisami ustawy o pomocy prawnej, jeżeli jest to konieczne do skutecznego wykonania ich praw.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W postępowaniu spornym wszczętym w następstwie złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty sąd powiadamia pozwanego o faktach i dowodach przedstawionych przez powoda nie później niż w wezwaniu na rozprawę. Strona może przedstawić dowody najpóźniej pierwszego dnia rozprawy. W drodze wyjątku od tej zasady strona może przedstawić dowody na dowolnym etapie postępowania, jeżeli strona przeciwna wyrazi na to zgodę lub jeżeli strona, przedstawiając dowody, powołuje się na fakty lub dowody, prawomocne orzeczenia sądowe lub decyzje administracyjne, o których strona z przyczyn niezależnych od niej dowiedziała się po upływie standardowego terminu wyznaczonego na przedstawienie dowodów lub o których poinformowano ją po upływie tego terminu z przyczyn niezależnych od niej, i jeżeli strona przedstawi wystarczające dowody na poparcie swojego twierdzenia.

W przypadku zmian w treści pozwu lub wytoczenia powództwa wzajemnego strona może przedstawić odpowiednie dowody po wprowadzeniu zmian do pozwu / wytoczeniu powództwa wzajemnego, natomiast w przypadku sprzeciwu wobec roszczeń o potrącenie dowody dotyczące roszczenia o potrącenie można przedstawić równocześnie z wniesieniem sprzeciwu. Sąd odrzuca wszelkie dowody przedstawione z naruszeniem tych przepisów. We wszystkich innych aspektach zastosowanie mają ogólne reguły dowodowe.

1.6 Procedura pisemna

Sąd przeprowadza także rozprawę.

1.7 Treść orzeczenia

Treść orzeczenia regulują ogólnie obowiązujące zasady, przy czym pod sentencją orzeczenia musi znaleźć się pouczenie dla stron o elementach, które musi zawierać odwołanie, oraz o skutkach prawnych pominięcia tych elementów.

1.8 Zwrot kosztów

Na ogół stosuje się zasadę „przegrywający płaci”.

1.9 Możliwość odwołania

Możliwość odwołania jest pod wieloma względami ograniczona, w związku z czym niezwykle ważne jest to, że można powołać się wyłącznie na naruszenie przepisów procesowych w pierwszej instancji lub nieprawidłowe zastosowanie przepisów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Do wnoszenia odwołań i do terminów wyznaczonych na wnoszenie odwołań mają zastosowanie ogólne zasady, tj. odwołanie musi zostać wniesione do sądu, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, w terminie 15 dni od doręczenia orzeczenia; odwołanie rozpoznaje właściwy sąd okręgowy.

Ostatnia aktualizacja: 15/01/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Malta

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń uregulowano przepisami rozdziału 380 Zbioru Praw Malty (ustawa o Trybunale ds. Drobnych Roszczeń), jak również przepisami uzupełniającymi 380.01, 380.02 i 380.03.

1.1 Zakres postępowania, próg

Trybunał ds. Drobnych Roszczeń (Small Claims Tribunal, Tribunal għal Talbiet Żgħir) jest właściwy do rozpoznawania i rozstrzygania wyłącznie spraw dotyczących roszczeń pieniężnych nieprzekraczających kwoty 5000 euro.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie wszczywa się, gdy powód wypełni niezbędny formularz, złoży pozew w sekretariacie trybunału, uiści opłatę i zwróci się do trybunału o doręczenie pozwu pozwanemu. Pozwany ma wówczas osiemnaście dni od daty doręczenia powiadomienia o wniesieniu pozwu na udzielenie odpowiedzi. Dozwolone jest także powództwo wzajemne. Jeżeli pozwany uzna, że inna osoba powinna zaspokoić roszczenie powoda, powinien wskazać tę osobę. Sekretarz sądowy powiadamia następnie strony o dacie i godzinie rozprawy. Sędzia arbitrażowy (*adjudicator*) prowadzi postępowanie przed trybunałem wedle własnego uznania, tak aby było ono zgodne z zasadami słuszności. Sędzia arbitrażowy zapewnia w miarę możliwości szybkie rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia – w tym samym dniu, w którym odbywa się rozprawa, a także zapewnia, aby rozprawa odbyła się w ramach jednego posiedzenia. Sędzia arbitrażowy gromadzi informacje wedle własnego uznania i nie jest związany przepisami dotyczącymi pierwszeństwa dowodów ani przepisami dotyczącymi dowodów ze słyszenia (*hearsay*), jeżeli jest przekonany, że dowody, które ma do dyspozycji, są wystarczająco wiarygodne, aby mógł podjąć decyzję w rozpoznawanej sprawie. Sędzia arbitrażowy unika w miarę możliwości powoływania biegłych w celu sporządzenia opinii. Sędzia arbitrażowy posiada takie same uprawnienia jak sędzia pokoju zasiadający w Sądzie Pokoju o właściwości cywilnej, a w szczególności ma prawo do wzywania świadków i ich zaprzysięgania.

1.3 Formularze

Strona wytaczająca powództwo wypełnia formularz roszczenia zawarty w pierwszym załączniku do przepisów uzupełniających 380.01 (przepisy dotyczące Trybunału ds. Drobnych Roszczeń). Pozwany udziela odpowiedzi również poprzez wypełnienie formularza, który także można znaleźć w pierwszym załączniku do wspomnianych wyżej przepisów uzupełniających.

1.4 Pomoc

Strony może reprezentować dowolna osoba, niekoniecznie adwokat czy reprezentant prawny.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Strony mogą przedstawić dowody ustnie, w formie dokumentów lub na oba te sposoby. Świadek może zostać wezwany – nie później niż na trzy dni przed dniem, w którym ma złożyć zeznania – do stawienia się przed trybunałem w określonym dniu i o określonej godzinie w celu złożenia zeznań lub przedstawienia dokumentacji. Jeżeli prawidłowo wezwany świadek nie stawia się na rozprawie, trybunał może zarządzić zatrzymanie świadka i doprowadzenie go na rozprawę, która odbędzie się w innym terminie.

1.6 Procedura pisemna

Pozew i odpowiedź na pozew sporządza się w formie pisemnej. Dowody mogą mieć formę dokumentów. Stawiennictwo przed trybunałem w wyznaczonych przez niego terminach jest jednak obowiązkowe.

1.7 Treść orzeczenia

Sędzia arbitrażowy wymienia w orzeczeniu główne podstawy swojej decyzji. Ponadto sędzia arbitrażowy wydaje postanowienie w sprawie kosztów.

1.8 Zwrot kosztów

W przypadku każdego orzeczenia sędzia arbitrażowy określa koszty, które poniesie każda ze stron. O ile szczególne okoliczności nie wymagają inaczej, stronę przegrywającą obciąża się kosztami strony, na korzyść której wydano orzeczenie. Koszty ograniczają się do faktycznych wydatków poniesionych bezpośrednio w związku ze sprawą przez stronę, na rzecz której zasądzono koszty. W przypadku roszczenia błędnego i zgłoszonego w złej wierze trybunał może nakazać powodowi zapłatę na rzecz pozwanego kary nie mniejszej niż 250 euro, lecz nieprzekraczającej kwoty 1250 euro, która to kara będzie należna jako dług cywilny.

1.9 Możliwość odwołania

Środki zaskarżenia od orzeczeń trybunału wnosi się do sekretariatu sądu w postaci wniosku składanego do Niższej Izby Sądu Apelacyjnego w terminie dwudziestu dni od daty wydania orzeczenia przez sędziego arbitrażowego.

Ostatnia aktualizacja: 15/12/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Niderlandy

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Zwyczajną procedurą w przypadku drobnych roszczeń jest procedura wytoczenia powództwa (*dagvaardingsprocedure*) w wydziale rejonowym sądu okręgowego (*sector kanton van de rechtbank*). Jest to zwykła procedura wytoczenia powództwa z pewnymi uproszczeniami proceduralnymi. Jeżeli rozprawa odbywa się w wydziale rejonowym sądu okręgowego, nie obowiązuje przymus adwokacki.

W sprawach transgranicznych w obrębie UE można również skorzystać z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Postępowanie to można wykorzystać również w przypadku, gdy dłużnikiem jest:

inne przedsiębiorstwo,
organizacja,
klient.

W niderlandzkim prawie obowiązuje [ustawa wykonawcza do europejskiego rozporządzenia w sprawie drobnych roszczeń](#) (ustawa z dnia 29 maja 2009 r. wykonująca rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń).

1.1 Zakres postępowania, próg

Wydział rejonowy sądu okręgowego rozpoznaje:

sprawy dotyczące roszczeń o wartości nieprzekraczającej 25 000 euro;

sprawy dotyczące roszczeń o nieokreślonej wartości, która najprawdopodobniej nie przekracza 25 000 euro.

Ponadto sąd ten orzeka w sprawach z zakresu prawa pracy, umów najmu, umów sprzedaży konsumenckiej i kredytu konsumenckiego, a także rozpatruje odwołania w sprawie mandatów oraz sprawy dotyczące wykroczeń. Zajmuje się też kwestiami zarządzania masą spadkową, likwidacji masy spadkowej, kuratelii oraz odrzucenia lub przyjęcia spadku. Więcej informacji o wytaczaniu powództwa w wydziale rejonowym sądu okręgowego można znaleźć [tutaj](#).

W sądzie tym rozpatruje się również sprawy objęte europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń. Maksymalną wartość sporu dla europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń ustalono w [rozporządzeniu \(WE\) nr 861/2007](#) na 5 000 euro.

1.2 Stosowanie postępowania

Nie istnieje szczególne postępowanie przed wydziałem rejonowym sądu okręgowego. Zasadniczo procedura wytoczenia powództwa ma zastosowanie zarówno w przypadku sądu okręgowego (*rechtbanken*), jak i jego wydziału rejonowego. Istotną różnicę stanowi fakt, że w sprawach rozpoznawanych w wydziale rejonowym strony mają prawo prowadzić własną sprawę samodzielnie, natomiast w innych sprawach (rozpoznawanych przez sąd okręgowy) strony musi reprezentować adwokat. Zob. pkt 1.4 poniżej. Ponadto wydział rejonowy rozstrzyga sprawy w składzie jednoosobowym, tj. sędzia orzeka samodzielnie.

Zasady dotyczące procedury wszczynanej po wniesieniu pozwu (*verzoekschriftprocedure*) mają zastosowanie do europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

1.3 Formularze

Postępowanie w wydziale rejonowym sądu okręgowego zazwyczaj wszczyna się w drodze wytoczenia powództwa. Najważniejszymi elementami pozwu są: wskazanie roszczenia (określenie przedmiotu sporu) i jego uzasadnienie (okoliczności faktyczne i prawa, które stanowią podstawę pozwu).

Postępowanie toczące się w wydziale rejonowym wyróżnia się kilkoma elementami:

pozwany zostaje wezwany do sądu okręgowego A, sprawa toczy się jednak przed sędzią wydziału rejonowego zasiadającego w głównej jednostce sądu A lub w określonej jednostce rejonowej sądu A;

jeżeli powoda reprezentuje upoważniony pełnomocnik, pozew musi zawierać imię i nazwisko oraz adres upoważnionego pełnomocnika.

W europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń powództwo wytacza się przez złożenie [formularza A](#). Pozew należy złożyć w sądzie właściwym dla danej sprawy.

1.4 Pomoc

W sprawach rozpoznawanych w wydziale rejonowym strony mają prawo prowadzić własną sprawę. Oznacza to, że nie istnieje przymus adwokacki.

Dozwolona jest również pomoc ze strony upoważnionego pełnomocnika, którym nie musi być adwokat. W kwestii zwrotu kosztów poniesionych na pokrycie honorarium adwokata zobacz również pkt 1.8 poniżej.

W postępowaniu europejskim strony również nie muszą być reprezentowane przez adwokata ani innego doradcę prawnego.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Obowiązują zwykle przepisy prawa dotyczące przeprowadzania dowodów. Zgodnie z przepisami prawa niderlandzkiego dotyczącymi przeprowadzania dowodów sędzia dysponuje zasadniczo swobodą oceny przedstawionych dowodów. Art. 9 wyżej wymienionego rozporządzenia (WE) nr 861/2007 reguluje przeprowadzanie dowodów w postępowaniu europejskim.

1.6 Procedura pisemna

Istnieją [krajowe przepisy procesowe regulujące rolę wydziałów rejonowych w sprawach cywilnych](#) (*Landelijk Procesreglement voor rolzaken kanton*).

Dokumenty na piśmie można składać w sekretariacie wydziału rejonowego przed wyznaczonym terminem rozprawy, jak również w dniu rozprawy.

Twierdzenia i wnioski można składać ustnie w postępowaniu w wydziale rejonowym. Chociaż postępowanie europejskie przebiega w formie procedury pisemnej, istnieje możliwość przeprowadzenia rozprawy, jeżeli sędzia uzna to za konieczne lub na wniosek jednej ze stron.

1.7 Treść orzeczenia

Wyrok musi zawierać:

imiona i nazwiska oraz adresy stron i ich upoważnionych pełnomocników lub adwokatów;

stanowiska stron;

informacje na temat przebiegu postępowania;

informacje o tym, czy strony stawiały się na wezwanie, oraz twierdzenia stron;

uzasadnienie orzeczenia zawierające okoliczności faktyczne i kwestie uwzględnione przez sędziego;

rozstrzygnięcie wydane przez sędziego;

imię i nazwisko sędziego;

postanowienie w sprawie zasądzenia kosztów sądowych;

datę wydania wyroku.

Wyrok zawiera też podpis sędziego.

1.8 Zwrot kosztów

W przypadku powództwa wytoczonego w wydziale rejonowym należy liczyć się z koniecznością poniesienia następujących kosztów: opłaty sądowej za wniesienie pozwu, części kosztów zasądzonych przez sąd oraz kosztów pomocy prawnej.

Opłatę sądową za wniesienie pozwu należy uiścić w chwili wniesienia sprawy do sądu. Wysokość opłaty zależy od charakteru sprawy. W praktyce wspomnianą kwotę pokrywa adwokat, a następnie pobiera ją od klienta. Sędzia może nakazać stronie przegrywającej pokrycie kosztów poniesionych przez

drugą stroną. Jeżeli żadna ze stron nie wygrała sprawy w całości, każda strona pokrywa poniesione przez siebie koszty. [Koszty](#) zasądzone przez sąd mogą również obejmować koszty pomocy prawnej, a także koszty przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków lub biegłych, koszty dojazdu i utrzymania, koszty odpisów i inne koszty pozasądowe.

Zgodnie z prawem niderlandzkim osoby znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej mają możliwość uzyskać zwrot części kosztów pomocy prawnej. Uzyskanie pomocy prawnej finansowanej ze środków publicznych nie jest możliwe w przypadku wszystkich spraw rozpoznawanych przez wydział rejonowy. Jeżeli uzyskanie tego rodzaju pomocy prawnej jest możliwe, strona postępowania również uiszcza część kosztów pomocy prawnej w wymiarze zależnym od jej sytuacji materialnej. Wniosek o pokrycie części kosztów pomocy prawnej składa adwokat do [Rady ds. Pomocy Prawnej](#) (Raad voor rechtsbijstand). Kwestię tę reguluje ustawa o pomocy prawnej (Wet op de Rechtsbijstand). Rozdział III A wspomnianej ustawy zawiera przepisy dotyczące przyznawania pomocy prawnej w transgranicznych sprawach sądowych na terenie UE.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroków wydanych przez sędziego wydziału rejonowego sądu okręgowego można wnieść apelację do sądu apelacyjnego. Apelacja przysługuje tylko wówczas, gdy wartość przedmiotu sporu przekracza kwotę 1 750 euro. Apelację można wnieść w terminie 3 miesięcy od daty wydania wyroku. Od orzeczenia wydziału rejonowego sądu okręgowego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń również przysługuje odwołanie. Ostatnia aktualizacja: 10/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Austria

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

1.1 Zakres postępowania, próg

W prawie austriackim nie istnieje odrębne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. W austriackim kodeksie postępowania cywilnego (ZPO) przewiduje się jednak postępowanie uproszczone lub szczególne przepisy proceduralne w określonych sprawach wnoszonych do sądów rejonowych.

Niektóre z tych szczególnych przepisów proceduralnych mają zastosowanie wyłącznie do drobnych roszczeń, których wartość nie przekracza 1 000 euro (zob. pkt 1.5) lub 2 700 euro (zob. pkt 1.9).

1.2 Stosowanie postępowania

Stosowanie przepisów szczególnych austriackiego prawa procesowego dotyczących drobnych roszczeń jest obowiązkowe, a strony nie mogą odstąpić od ich stosowania.

Dlatego też ani sąd, ani strony nie mogą przekazać pozwu do rozpatrzenia w trybie postępowania „zwykłego”.

1.3 Formularze

Ponieważ w Austrii nie istnieje odrębne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jako takie, nie istnieją szczególne formularze na potrzeby takich roszczeń.

1.4 Pomoc

W Austrii nie istnieje przymus adwokacki w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5 000 euro. Sędziowie muszą zapewnić pomoc stronom, które nie korzystają z zastępstwa procesowego, tj. muszą pouczyć strony o ich prawach i obowiązkach procesowych oraz o skutkach prawnych ich działań i zaniechań. Strona niekorzystająca z zastępstwa procesowego może także złożyć pozew ustnie do protokołu we właściwym sądzie rejonowym lub sądzie rejonowym w swoim miejscu zamieszkania. Jeżeli dokument złożony przez stronę, która nie korzysta z zastępstwa procesowego, zawiera błędy, sędzia musi udzielić takiej stronie odpowiednich wyjaśnień i wskazówek. Przeprowadzając powyższe czynności, sędzia jest obowiązany zachować bezstronność.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W przypadku roszczeń, których wartość nie przekracza 1 000 euro, sąd może pominąć dowody przedstawiane przez stronę, jeżeli pełne wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności byłoby nieproporcjonalnie trudne. Także w tym przypadku sędzia musi podjąć nieuznaniową decyzję w dobrej wierze w oparciu o wynik całego postępowania. Na późniejszych etapach postępowania w sprawie środków zaskarżenia można dokonać kontroli takiej decyzji.

1.6 Procedura pisemna

W prawie austriackim nie dopuszcza się przeprowadzania postępowania w całości w trybie procedury pisemnej. Na przykład w przepisach postępowania cywilnego ze względu na zasadę bezpośredniości (*sachlicher Unmittelbarkeitsgrundsatz* – bezpośrednie dowody na poparcie faktów mają pierwszeństwo nad pośrednimi źródłami dowodowymi) nie są dopuszczalne pisemne zeznania świadków przedłożone jako dowód z dokumentu.

1.7 Treść orzeczenia

Zgodnie z austriackim kodeksem postępowania cywilnego, jeżeli wyrok jest ogłaszany ustnie, zastosowanie mają mniej rygorystyczne wymogi w odniesieniu do pisemnej wersji wyroku, niezależnie od wartości przedmiotu sporu. Jeżeli wyrok jest ogłaszany ustnie w obecności obu stron i żadna ze stron nie odwoła się od wyroku w terminie, sąd może wydać „skrócony odpis wyroku” ograniczający się do głównych podstaw wydania danego orzeczenia.

1.8 Zwrot kosztów

Zgodnie z prawem austriackim koszty w sprawach cywilnych na ogół podlegają zwrotowi proporcjonalnie do stopnia osiągnięcia pozytywnego wyniku postępowania. Zarówno koszty sądowe, jak i honoraria za usługi prawne są bezpośrednio uzależnione od wartości przedmiotu sporu. Zasadniczo niższa wartość przedmiotu sporu wiąże się zatem z niższymi kosztami sądowymi i honorariami za usługi prawne. Ponieważ koszty są określone w przepisach prawa w formie stawek, istnieje możliwość utrzymania ich na niskim poziomie w przypadku drobnych roszczeń. Nie istnieją jednak żadne szczególne przepisy dotyczące kosztów w odniesieniu do tego rodzaju roszczeń.

1.9 Możliwość odwołania

W prawie austriackim przewiduje się jedynie ograniczone prawa do wniesienia apelacji w ramach postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Podstawą apelacji w postępowaniach dotyczących roszczeń o wartości nieprzekraczającej 2 700 euro w pierwszej instancji może być wyłącznie niewłaściwa ocena aspektów prawnych sprawy lub nieważności wyroku (w przypadku najpoważniejszych błędów proceduralnych). Nie można zaskarżyć takiego wyroku na podstawie innych poważnych błędów proceduralnych. Nie można też zaskarżyć takiego wyroku sądu pierwszej instancji na podstawie niewłaściwych ustaleń faktycznych (np. niewłaściwej oceny dowodów). W innych kwestiach zastosowanie mają przepisy dotyczące postępowania „zwykłego”.

Ostatnia aktualizacja: 05/06/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w

tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Polska

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W prawodawstwie polskim istnieje tak zwane postępowanie uproszczone. Jest ono uregulowane w kodeksie postępowania cywilnego (w skrócie k.p.c.) w art. 505 1- 50514 .

Uproszczenia zmierzające do zwiększenia szybkości postępowania polegają na usprawnieniu i optymalizacji postępowania dowodowego oraz odwoławczego przez przyspieszenie i odformalizowanie czynności sądu, jak również na zwiększeniu rygorów formalnych w stosunku do stron, zdyscyplinowaniu ich przy podejmowaniu czynności procesowych.

W polskim kodeksie postępowania cywilnego zostało także uregulowane europejskie postępowanie w sprawach drobnych roszczeń. Zostało ono utworzone na mocy Rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma na celu usprawnienie i uproszczenie postępowania w sprawach cywilnych i handlowych. Rozporządzenie stosuje się we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej z wyjątkiem Danii. Zostało ono implementowane do polskiego porządku prawnego w poprzez przepisy art.50521 -50527a.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie uproszczone stosuje się w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych, którymi są:

Sprawy o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 20 000 złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową sprzedaży konsumenckiej, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza tej kwoty, Sprawy o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym podlega sprawa z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty 20 000 złotych. Sprawa, w której powód dochodzi kwoty niższej niż 20 000 złotych, a która stanowi resztę zaspokojonego wcześniej już roszczenia, którego kwota przekraczała 20 000 złotych, również będzie rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym. Sformułowanie "z umowy" oznacza, że nie należą do postępowania uproszczonego sprawy w których podłożem roszczeń są czyny niedozwolone, bezpodstawne wzbogacenie oraz fakt istnienia własności rzeczy, współwłasności lub wspólności praw, a także istnienie innych praw rzeczowych, których posiadanie lub używanie stwarza obowiązek zapłaty. Postępowaniem tym nie są objęte także wszystkie roszczenia wynikające z czynności prawnych innych niż umowy: czynności prawnych jednostronnych, z prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia, z tytułu zachowku, a także z zobowiązań, których źródłem jest decyzja administracyjna albo bezpośrednio przepis ustawy.

Postępowanie uproszczone może być prowadzone w sprawach pomiędzy osobami fizycznymi, prawnymi, jak również z udziałem przedsiębiorców, pracowników i pracodawców. Brak więc tutaj rozróżnienia ze względu na podmioty mogące z niego skorzystać. Nie ma więc przeszkód, aby w postępowaniu uproszczonym mogły być rozpoznawane sprawy pracownicze czy gospodarcze.

Europejskie postępowanie w sprawach drobnych roszczeń należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych oraz referendarzy sądowych zgodnie z właściwością miejscową, określoną w przepisach kodeksu postępowania cywilnego (art. 16 kodeksu postępowania cywilnego(dalej k.p.c.) w zw. z art.17 k.p.c. i art. 505 (22) k.p.c.)

Zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą drobne roszczenia to roszczenia w sprawach cywilnych i handlowych (w tym także konsumenckich) oraz sprawy, w których wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek i wydatków nie przekracza 5 000 euro (w momencie wpłynięcia formularza pozwu do odpowiedniego sądu).

1.2 Stosowanie postępowania

Zgodnie z treścią artykułu 5053, jednym pozwem można w postępowaniu uproszczonym dochodzić tylko jednego roszczenia. Połączenie kilku roszczeń w jednym pozwie dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy wynikają one z tej samej umowy lub umów tego samego rodzaju. W przypadku niedopuszczalnego połączenia kilku roszczeń w jednym pozwie, przewodniczący zarządzi zwrot pozwu na mocy art. 1301 kodeksu postępowania cywilnego po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia tego braku formalnego. Jeżeli powód dochodzi części roszczenia, sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całości roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. Zmiana powództwa w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalna. Powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Nie jest dozwolona również interwencja główna, interwencja uboczna, przypozwanie oraz przekształcenia podmiotowe.

Rozpoznanie sprawy w postępowaniu uproszczonym odbywa się niezależnie od woli stron, co nadaje mu charakter obligatoryjny.

1.3 Formularze

Zgodnie z regulacjami kodeksu postępowania cywilnego (art.505 2 w związku z art. 125 §2), wszelkie pisma procesowe, a zatem pozw, odpowiedź na pozw, sprzeciw od wyroku zaocznego czy pismo zawierające wnioski dowodowe wnoszone w postępowaniu uproszczonym powinny być składane na urzędowych formularzach.

Formularze urzędowe dostępne są w urzędach gmin / miast, na biurach podawczych sądów oraz na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości (<http://bip.ms.gov.pl/pl/formularze>). Brak formularza w sytuacji gdy jest on wymagany środkiem, jest brakiem formalnym.

Zgodnie z ogólnymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego (art.130 k.p.c.), jeżeli pismo, które powinno zostać złożone na formularzu urzędowym złożone zostało w inny sposób lub nie może otrzymać biegu w skutek niedotrzymania innych warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę do poprawienia lub uzupełnienia braków w terminie tygodniowym przesyłając jej złożone pismo. Wezwanie do usunięcia braków powinno zawierać wyszczególnienie wszystkich braków pisma. W razie bezskutecznego upływu terminu lub ponownego złożenia pisma dotkniętego brakami przewodniczący zarządzi zwrot pisma.

W europejskim postępowaniu w sprawach drobnych roszczeń występują 4 standardowe formularze będące załącznikami do wyżej wymienionego rozporządzenia. Są to: formularz pozwu, formularz wezwania sądu lub trybunału do uzupełnienia lub skorygowania formularza pozwu, formularz odpowiedzi, zaświadczenie dotyczące orzeczenia wydanego w europejskim postępowaniu w sprawach drobnych roszczeń.

1.4 Pomoc

W postępowaniu uproszczonym występuje zasada koncentracji materiału procesowego. Twierdzenia, zarzuty i wnioski dowodowe stron zgłoszone po wniesieniu pozwu, odpowiedzi na pozw i sprzeciwu od wyroku zaocznego lub po zakończeniu pierwszego posiedzenia przeznaczonego na rozprawę sąd pominie (system prekluzji), chyba że strona wykaże, że ich wcześniejsze powołanie nie było możliwe albo potrzebne (element dyskrecjonalnej władzy sędziego).Rozwiązanie takie wynika z szybkości postępowania uproszczonego. Jeżeli sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub bardzo utrudnione, może według swojej oceny, po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, zasądzić w wyroku odpowiednią sumę. Jeśli sąd uzna, że

sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, rozpoznaje ją w dalszym ciągu w zwykłym trybie procesowym. Sąd może powoływać świadków i inne osoby w sposób jaki uzna za najbardziej celowy w celu zminimalizowania kosztów postępowania uproszczonego wyłączonego została możliwość przeprowadzenia z opinii biegłego (art.5056) co ma wpłynąć również a przyspieszenie postępowania uproszczonego. Wyłączone natomiast została możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (art. 505 6 k.p.c.), co ma wpłynąć również na przyspieszenie postępowania uproszczonego.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W postępowaniu uproszczonym występuje zasada koncentracji materiału procesowego. Twierdzenia, zarzuty i wnioski dowodowe stron zgłoszone po wniesieniu pozwu, odpowiedzi na pozew i sprzeciwu od wyroku zaocznego lub po zakończeniu pierwszego posiedzenia przeznaczonego na rozprawę sąd pominie (system prekluzji), chyba że strona wykaże, że ich wcześniejsze powołanie nie było możliwe albo potrzebne (element dyskrecjonalnej władzy sędziego). Rozwiązanie takie wynika z szybkości postępowania uproszczonego. Jeżeli sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub bardzo utrudnione, może według swojej oceny, po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, zasądzić w wyroku odpowiednią sumę. Jeśli sąd uzna, że sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, rozpoznaje ją w dalszym ciągu w zwykłym trybie procesowym. Sąd może powoływać świadków i inne osoby w sposób jaki uzna za najbardziej celowy w celu zminimalizowania kosztów postępowania uproszczonego wyłączonego została możliwość przeprowadzenia z opinii biegłego (art.5056) co ma wpłynąć również a przyspieszenie postępowania uproszczonego.

1.6 Procedura pisemna

Postępowanie uproszczone co do zasady jest pisemne, większość wniosków storn powinna być składana na urzędowych, specjalnie do tego przeznaczonych, formularzach. Jednakże istnieje także możliwość składania wniosków ustnych do protokołu postępowania uproszczonego. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku strona może zgłosić również do protokołu bezpośrednio po ogłoszeniu wyroku (art.5058). Strona obecna na posiedzeniu, na którym ogłoszono wyrok, może po jego ogłoszeniu w oświadczeniu złożonym do protokołu zrzec się prawa do wniesienia apelacji. W razie zrzeczenia się prawa do wniesienia apelacji przez wszystkich uprawnionych wyrok staje się prawomocny.

Europejskie postępowanie w sprawach drobnych roszczeń ma charakter pisemny.(art. 125§ 2 w zw. z art.505(21) k.p.c.)

1.7 Treść orzeczenia

W przypadku , w który sąd stwierdzi, że dana sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, to zgodnie z art.5057 k.p.c., to może rozpoznać ją w procesie, przy czym nie pobiera się wtedy opłaty uzupełniającej od pozwu. Sprawę rozpoznaje w dalszym ciągu ten sam sąd, który rozpoczął rozpoznawanie sprawy, stosując przepisy właściwego postępowania procesowego, innego niż postępowanie uproszczone. Decyzja sądu z art. 5057 powinna zostać wydana na rozprawie w postaci postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie.

1.8 Zwrot kosztów

Tak jak w postępowaniu zwykłym, tak i w uproszczonym istnieje obowiązek opłacenia pozwu przez powoda. W postępowaniu uproszczonym reguły opłacania pozwu rządzą się jednak swoimi prawami. Zastosowanie znajdzie tu art. 28 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Przewiduje on opłatę stałą od pozwu w zależności od wysokości wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu umowy. Jeśli wartość ta wynosi:

do 2000 złotych – 30 złotych;

ponad 2000 złotych do 5000 złotych – 100 złotych;

ponad 5000 złotych do 7500 złotych – 250 złotych;

ponad 7500 złotych – 300 złotych.

Rozliczenie kosztów między stronami następuje w postępowaniu uproszczonym na zasadach ogólnych wyrażonych w kodeksie postępowania cywilnego w art. 98- 110 k.p.c. Zgodnie z art.98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia si celowej obrony. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku wydanego w trybie Rozporządzenia tronie przysługuje apelacja do sądu odwoławczego - w przypadku, gdy wyrok wydał sąd rejonowy, za pośrednictwem tego sądu do sądu okręgowego, natomiast gdy orzekał sąd okręgowy, za jego pośrednictwem do sądu apelacyjnego - art.367 i art.369 k.p.c. w zw. z art. 505(26) i art.505 (27) k.p.c.

W razie zaistnienia przesłanek określonych w art.7 ust.3 Rozporządzenia sąd wydaje wyrok zaoczny. Pozwanemu przysługuje sprzeciw od wyroku zaocznego jako środek zaskarżenia, który wnosi się do sądu, który wydał wyrok zaoczny. Powodowi w razie niekorzystnego rozstrzygnięcia przysługuje apelacja na zasadach ogólnych (art.339§1 k.p.c., art.342 k.p.c., art.344§1 k.p.c.).

Ostatnia aktualizacja: 20/05/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej [pt](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Drobne roszczenia - Portugalia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W prawie krajowym w odniesieniu do drobnych roszczeń przewidziano dwa postępowania szczególne (przewidziane w dekrete z mocą ustawy nr 269/98): postępowanie szczególne służące dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, będące przyspieszonym i uproszczonym postępowaniem prowadzącym do ustalenia stanu prawnego (*procedimento declarativo*);

nakaz zapłaty, czyli środek, za pomocą którego drobne roszczenie wynikające z braku spłaty długu podlega egzekucji na mocy tytułu wykonawczego.

1.1 Zakres postępowania, próg

Oba wyżej wymienione postępowania szczególne mają zastosowanie, jeżeli spełniono następujące przesłanki:

sprawa dotyczy zobowiązania pieniężnego (zobowiązanie do spełnienia świadczenia w pieniądzu),

zobowiązanie powstało w wyniku umowy,

kwota roszczenia nie przekracza 15 000 euro.

1.2 Stosowanie postępowania

Wyboru jednego z postępowań określonych w odpowiedzi w pkt 1 dokonuje powód.

1.3 Formularze

W przypadku postępowania szczególnego służącego dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy pozew i odpowiedź na pozew nie muszą zawierać odniesień do konkretnych artykułów, tzn. nie ma obowiązku wskazywania artykułów ustawy będących podstawą poszczególnych roszczeń. Jeżeli pisma procesowe składa zastępca procesowy, należy skorzystać ze specjalnych formularzy przewidzianych do tego celu, które przesyła się drogą elektroniczną za pośrednictwem sądowego systemu komputerowego, chyba że zastępca procesowy powoła się na uzasadnione przyczyny nieskorzystania z tego systemu. Pisma składane przez strony bezpośrednio nie wymagają użycia specjalnego formularza i można je dostarczyć do sądu przesyłką poleconą lub faksem.

Wniosek o wydanie nakazu zapłaty należy złożyć na specjalnym formularzu dostępnym pod adresem <https://www.citius.mj.pt/Portal/consultas/Injuncoes/Injuncoes.aspx>. Skorzystanie z formularza jest obowiązkowe niezależnie od tego, czy strona składa wniosek bezpośrednio czy za pośrednictwem zastępcy procesowego.

Jeżeli wniosek o wydanie nakazu zapłaty składa zastępca procesowy, formularz wniosku należy przesłać drogą elektroniczną za pośrednictwem sądowego systemu komputerowego (chyba że zastępca procesowy powoła się na uzasadnione przyczyny nieskorzystania z tego systemu). Wniosek składany bezpośrednio przez stronę można wnieść w formie papierowej.

1.4 Pomoc

W obu rodzajach postępowań ma zastosowanie system pomocy prawnej (obejmujący m.in. wyznaczenie zastępcy procesowego, uiszczenie honorarium zastępcy procesowego, opłat sądowych i innych powiązanych kosztów).

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W postępowaniu szczególnym służącym dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy obowiązują następujące zasady przedstawiania dowodów:

materiał dowodowy przedstawia się na rozprawie;

jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5000 euro, każda strona może powołać nie więcej niż trzech świadków. We wszystkich pozostałych przypadkach można powołać do pięciu świadków. W obu wyżej przedstawionych przypadkach strony nie mogą przeprowadzić dowodu z zeznań więcej niż trzech świadków w odniesieniu do każdego faktu, który chcą udowodnić;

w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5000 euro, jeżeli strony nie reprezentuje zastępca procesowy lub jeżeli zastępca procesowy nie stawia się na rozprawie, świadków przesłuchuje sędzia;

dowód z opinii biegłego przeprowadza się zawsze z udziałem jednego biegłego;

sędzia może uznać, że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia dalszych dowodów. W takich przypadkach sąd może odroczyć rozprawę w chwili, którą uzna za najbardziej dogodną, i wyznaczyć jej nowy termin. Rozprawa musi zostać zamknięta w terminie trzydziestu dni.

Nakazy zapłaty:

w przypadku braku sprzeciwu ze strony pozwanego, który został powiadomiony, nie przeprowadza się postępowania dowodowego, a właściwy urządnik sądowy (*oficial de justiça*) opatruje nakaz zapłaty następującą adnotacją „Niniejszy dokument stanowi tytuł wykonawczy”;

w przypadku wniesienia sprzeciwu wszczyna się postępowanie szczególne służące dochodzeniu wykonania zobowiązań wynikających z umowy i przeprowadza się odpowiednie postępowanie dowodowe;

jeżeli powiadomienie pozwanego okaże się niemożliwe, sąd – na wniosek powoda – wszczyna postępowanie w trybie zwykłym, a w razie braku takiego wniosku urządnik sądowy zwraca formularz nakazu zapłaty powodowi.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli pozwany zostanie powiadomiony i nie wniesie sprzeciwu wobec nakazu zapłaty, postępowanie prowadzi się w całości z zachowaniem formy pisemnej.

W przypadku postępowania szczególnego służącego dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy świadkowie, którzy muszą złożyć zeznania, mogą to uczynić na piśmie, jeżeli wiedzę na temat faktów nabyli podczas pełnienia obowiązków służbowych.

W takim przypadku zeznania składa się w formie dokumentu opatrzonego datą i podpisem świadka ze wskazaniem powództwa, którego zeznanie dotyczy, znanych świadkowi faktów oraz sposobu, w jaki świadek się o nich dowiedział.

1.7 Treść orzeczenia

W postępowaniu szczególnym służącym dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, w którym odbywa się rozprawa, sąd ogłasza wyrok ustnie i dyktuje go do protokołu wraz ze związłym uzasadnieniem.

W przypadku przyjęcia nakazu zapłaty sąd nie wydaje orzeczenia, a zamiast tego urządnik sądowy nadaje nakazowi klauzulę wykonalności.

1.8 Zwrot kosztów

Koszty sądowe poniesione przez stronę wygrywającą pokrywa strona przegrywająca według skali malejącej, proporcjonalnie do poniesionej straty. Na przykład strona wygrywająca może uzyskać pełny lub częściowy zwrot następujących kosztów: wniesionych opłat sądowych; kosztów poniesionych przez stronę w związku z przeprowadzeniem dowodów, o które dana strona nie wniosła lub których nie wykorzystano; honorarium wypłaconego komornikowi (*agente de execução*) oraz poniesionych przez niego wydatków (np. w przypadku gdy komornik doręcza pozwanemu wezwanie do stawienia się przed sądem); honorarium zastępcy procesowego i poniesionych przez niego wydatków.

Kwoty podlegające zwrotowi należy wskazać w notce uzasadniającej. Strona, której należy się zwrot, doręcza taką notę sądowi, stronie przegrywającej oraz – w stosownych przypadkach – komornikowi sądowemu w terminie pięciu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Nota uzasadniająca musi zawierać następujące informacje:

imię i nazwisko strony, sygnaturę akt sprawy oraz imię i nazwisko zastępcy procesowego lub komornika;

wskazanie kwot uiszczonych przez stronę tytułem opłat sądowych;

wskazanie kwot uiszczonych przez stronę tytułem wydatków poniesionych uprzednio przez komornika;

wskazanie kwot uiszczonych tytułem honorarium zastępcy procesowego lub komornika;

wskazanie kwoty, która ma zostać zwrócona.

Zasadniczo koszty poniesione przez stronę wygrywającą pokrywa bezpośrednio strona przegrywająca, chyba że przepisy stanowią inaczej.

1.9 Możliwość odwołania

Od orzeczeń wydawanych w postępowaniu szczególnym służącym dochodzeniu wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy przysługuje apelacja do sądu apelacyjnego, pod warunkiem że wartość przedmiotu sporu przekracza 5000 euro, a suma orzeczona na niekorzyść wnoszącego apelację wynosi ponad 2500 euro.

Jest to zwyczajny środek zaskarżenia. W przepisach prawa krajowego przewidziano również nadzwyczajne środki zaskarżenia.

Jeżeli chodzi o nakaz zapłaty, zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o wydanie nakazu zapłaty oraz wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przez urządника sądowego wnosi się do sądu.

Przydatne linki:

Dekret z mocą ustawy nr 269/98 z dnia 1 września 1998 r. można znaleźć pod adresem: http://www.pgdlisboa.pt/leis/lei_mostra_articulado.php?nid=574&tabela=leis

Dostęp do portalu Citius Ministerstwa Sprawiedliwości można uzyskać pod adresem <https://www.citius.mj.pt/>.

Uwaga

Informacje przedstawione w niniejszej części nie są wiążące dla punktu kontaktowego europejskiej sieci sądowej, sądów ani innych podmiotów i organów. Należy zapoznać się z treścią odpowiednich obowiązujących aktów prawnych, gdyż mogą one zawierać zmiany, których nie uwzględniono jeszcze w niniejszej notce informacyjnej.

Ostatnia aktualizacja: 05/01/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

językowej [ro](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Drobne roszczenia - Rumunia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Art. 1026–1033 nowego kodeksu postępowania cywilnego, który wszedł w życie w dniu 15 lutego 2013 r., szczegółowo regulują **postępowanie w sprawie drobnych roszczeń**.

1.1 Zakres postępowania, próg

Art. 1025 nowego kodeksu postępowania cywilnego **stanowi, że** wartość przedmiotu sporu, nie licząc odsetek, kosztów postępowania i innych kosztów dodatkowych, nie może przekraczać kwoty 10 000 RON w dniu wniesienia sprawy do sądu.

Jeżeli chodzi o zakres zastosowania (*ratione materiae*), **postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie stosuje się** w sprawach podatkowych, celnych ani administracyjnych ani też w sprawach dotyczących odpowiedzialności państwa za działania lub zaniechania w ramach wykonywania uprawnień publicznych. Podobnie postępowanie nie ma zastosowania w powództwie dotyczącym: stanu cywilnego lub zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych; praw własności wynikających ze stosunków rodzinnych; spadku; postępowania upadłościowego, postępowania układowego, postępowania związanych z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych oraz innych podobnych postępowań; ubezpieczenia społecznego; prawa pracy; najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących długów i roszczeń pieniężnych; arbitrażu; naruszenia prawa do prywatności lub dóbr osobistych.

1.2 Stosowanie postępowania

W nowym kodeksie postępowania cywilnego **postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stanowi postępowanie alternatywne**. Powód ma wybór między **postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń** a postępowaniem zwyczajnym. Jeżeli powód wytacza powództwo przed sąd, rozstrzygnięcie sporu odbywa się w toku postępowania zwyczajnego, chyba że, najpóźniej na pierwszej rozprawie, powód wyraźnie zwróci się z wnioskiem o zastosowanie postępowania szczególnego. Jeżeli powództwa nie można rozpoznawać w **postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń**, sąd doręcza powodowi stosowne powiadomienie i jeżeli powód nie wycofa powództwa, zostanie ono rozpoznane zgodnie z przepisami ogólnymi. Sądem pierwszej instancji właściwym do rozpoznania powództwa jest sąd rejonowy. Właściwość miejscową ustala się zgodnie z przepisami ogólnymi.

1.3 Formularze

Obowiązkowy standardowy formularz stosowany w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń przewidziano w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości nr 359/C z dnia 29 stycznia 2013 r. zatwierdzającym formularze stosowane w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, określonym w art. 1025–1032 ustawy nr 134/2010 – kodeks postępowania cywilnego. Standardowe formularze to: formularz pozwu, formularz do wprowadzenia zmian lub poprawek w pozwie oraz formularz odpowiedzi na pozew.

1.4 Pomoc

Pomoc jest zapewniana w granicach aktywnej roli sędziego, a nie specjalnie dla tego rodzaju sprawy.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Sąd może dopuszczać również inne dowody oprócz tych przedstawionych przez strony. Nie dopuszcza się jednak dowodów, których przyjęcie wiąże się z kosztami nieproporcjonalnymi do wartości przedmiotu sporu lub wytoczonego powództwa wzajemnego.

1.6 Procedura pisemna

Art. 1028 i nast. nowego kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że powód wszczyna postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, wypełniając formularz pozwu, który składa we właściwym sądzie lub wysyła do tego sądu pocztą lub w inny sposób zapewniający doręczenie pozwu i otrzymanie potwierdzenia odbioru. Egzemplarze pism, które powód ma zamiar wykorzystać, również składa się lub wysyła wraz z formularzem pozwu. Jeżeli informacje przedstawione przez powoda są niewystarczająco przejrzyste albo niedostateczne lub jeżeli formularz pozwu nie został prawidłowo wypełniony, sąd zapewnia powodowi możliwość uzupełnienia lub skorygowania informacji zawartych w formularzu lub złożenia dodatkowych informacji lub pism, z wyjątkiem przypadków, w których powództwo jest wyraźnie bezpodstawne lub niedopuszczalne. Powództwo zostaje oddalone lub odrzucone, jeżeli jest wyraźnie bezpodstawne lub niedopuszczalne. Jeżeli powód nie uzupełni lub nie skoryguje danych zawartych w formularzu pozwu w terminie określonym przez sąd, pozew zostanie odrzucony.

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń toczy się w całości w trybie procedury pisemnej na posiedzeniu niejawnym. Sąd może nakazać stronom osobiste stawiennictwo na rozprawie, jeżeli uzna, że ich obecność jest wymagana, lub na wniosek jednej ze stron. Sąd może oddalić taki wniosek, jeżeli uzna, że ze względu na okoliczności danej sprawy nie ma konieczności przeprowadzenia rozprawy. Postanowienie o oddaleniu wniosku uzasadniane jest na piśmie i nie podlega zaskarżeniu.

Po otrzymaniu prawidłowo wypełnionego formularza pozwu sąd przesyła pozwanemu formularz odpowiedzi na pozew wraz z egzemplarzem formularza pozwu i egzemplarzami pism złożonych przez powoda. Pozwany musi złożyć należycie wypełniony formularz odpowiedzi na pozew w terminie 30 dni od daty doręczenia pism, a także egzemplarze pism, które ma zamiar wykorzystać. Pozwany może udzielić odpowiedzi w każdy inny odpowiedni sposób bez konieczności korzystania z formularza odpowiedzi na pozew. Sąd niezwłocznie prześle powodowi egzemplarz odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego, w stosownych przypadkach pozwu wzajemnego oraz pism złożonych przez pozwanego. Jeżeli pozwany złożył pozew wzajemny, powód musi złożyć należycie wypełniony formularz odpowiedzi na ten pozew lub udzielić odpowiedzi w dowolny inny sposób w terminie 30 dni od dnia doręczenia pozwu wzajemnego. Jeżeli powództwo wzajemne nie może zostać rozpoznane w tym postępowaniu, zostanie ono rozpoznane oddzielnie na zasadach określonych

w przepisach ogólnych. Sąd może zażądać od stron przedstawienia dalszych informacji w terminie określonym w tym celu, który nie może przekraczać 30 dni od dnia otrzymania odpowiedzi pozwanego lub, w stosownych przypadkach, powoda. Jeżeli sąd wyznaczył termin na stawienie się stron przed sądem, strony muszą otrzymać stosowne wezwanie. Jeżeli sąd wyznacza termin na dokonanie konkretnej czynności procesowej, zawsze poucza zainteresowaną stronę o konsekwencjach niedotrzymania takiego terminu.

Sąd wyda wyrok w terminie 30 dni od dnia otrzymania wszystkich wymaganych informacji lub, w stosownych przypadkach, od dnia rozprawy. Jeżeli zainteresowana strona nie przedstawi odpowiedzi w wyznaczonym terminie, sąd wyda wyrok w sprawie powództwa głównego lub wzajemnego w związku z pismami załączonymi do akt sprawy. Wyrok wydany przez sąd pierwszej instancji jest wykonalny od dnia jego wydania i zostaje doręczony stronom.

1.7 Treść orzeczenia

Nie.

1.8 Zwrot kosztów

Art. 1031 nowego kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że strona przegrywająca ma obowiązek pokryć koszty postępowania na wniosek drugiej strony. Sąd nie zasądzi jednak zbędnych wydatków na rzecz strony wygrywającej ani też wydatków nieproporcjonalnych do wartości przedmiotu sporu.

1.9 Możliwość odwołania

Art. 1032 nowego kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że wyrok sądu podlega zaskarżeniu wyłącznie do sądu okręgowego (*judicatoire*) w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Jeżeli apelacja jest uzasadniona, rozpatrując ją sąd może zawiesić wykonanie wyroku pod warunkiem ustanowienia kaucji w wysokości 10 % wartości przedmiotu sporu. Orzeczenie sądu rozpatrującego apelację jest doręczane stronom i kończy postępowanie w sprawie.

Ostatnia aktualizacja: 29/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Słowenia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W ustawodawstwie słoweńskim istnieje szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, które regulują przepisy rozdziału 30 ustawy o postępowaniu cywilnym (Zakon o pravdnem postopku, ZPP).

1.1 Zakres postępowania, próg

Zgodnie z przepisami ZPP spór dotyczący drobnego roszczenia oznacza spór, w którym wartość przedmiotu sporu nie przekracza 2000 euro. W przypadku sporów handlowych spór dotyczący drobnego roszczenia oznacza spór, w którym wartość przedmiotu sporu nie przekracza 4000 euro. Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń obejmuje również spory, w których roszczenie ma charakter niepieniężny, jeżeli powód potwierdził w złożonym przez siebie pozwie gotowość do przyjęcia kwoty pieniężnej nieprzekraczającej 2000 euro (4000 euro w przypadku sporów handlowych) w zamian za zaspokojenie roszczenia, a także spory, w których przedmiotem roszczenia jest wydanie ruchomości, jeżeli wartość przedmiotu sporu wskazana przez powoda w pozwie nie przekracza 2000 euro (4000 euro w przypadku sporów handlowych). Spory dotyczące drobnych roszczeń nie obejmują sporów dotyczących nieruchomości, sporów związanych z prawami autorskimi oraz sporów związanych z ochroną lub wykorzystywaniem wynalazków i znaków towarowych lub sporów dotyczących prawa do korzystania z nazwy handlowej, sporów dotyczących ochrony konkurencji ani sporów związanych z naruszeniem posiadania.

1.2 Stosowanie postępowania

Zastosowanie postępowania w sprawie drobnych roszczeń przedstawiono w pkt 1.1. Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń prowadzi się przed sądem rejonowym (*okrajno sodišče*), z wyjątkiem sporów handlowych, które rozstrzyga sąd okręgowy (*okrožno sodišče*).

1.3 Formularze

Opracowano formularze tylko do postępowania w sprawie drobnych roszczeń wszczętego przez stronę na podstawie oryginalnego dokumentu. Wypełniony formularz można przesłać drogą elektroniczną na adres: <https://evlozisce.sodisce.si/esodstvo/index.html>. Dotyczy to również postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie oryginalnego dokumentu, które, po przedłożeniu należycie uzasadnionego zażalenia, prowadzi się w taki sam sposób jak postępowanie dotyczące sprzeciwu wobec nakazu zapłaty. Poza tymi formularzami nie opracowano żadnych innych formularzy do postępowania w sprawie drobnych roszczeń, które ułatwiłyby stronom wszczęcie sprawy.

Szczegółowe informacje na temat możliwości składania wniosków drogą elektroniczną można znaleźć w sekcji poświęconej automatycznemu przetwarzaniu.

1.4 Pomoc

Strony mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie pomocy prawnej. Wniosek zostanie uwzględniony, jeżeli wnioskodawcy spełniają warunki określone w ustawie o bezpłatnej pomocy prawnej (Zakon o brezplačni pravni pomoči, ZBPP).

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń powód ma obowiązek przedstawić wszystkie fakty i dowody w pozwie, natomiast pozwany musi to zrobić w odpowiedzi na pozew. Każda ze stron może następnie przedłożyć jedno pismo procesowe. Sąd pomija fakty i dowody przedstawione w innych pismach procesowych złożonych w późniejszym terminie. Termin na przedłożenie odpowiedzi na pozew i pism procesowych wynosi osiem dni.

1.6 Procedura pisemna

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń przeprowadza się w oparciu o czynności prawne podejmowane na piśmie. Sąd może skrócić termin na przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz ograniczyć jego zakres, a także przeprowadzić takie postępowanie z urzędu w celu osiągnięcia równowagi między zapewnieniem odpowiedniej ochrony praw stron postępowania a realizacją celu polegającego na przyspieszeniu postępowania i zminimalizowaniu kosztów.

1.7 Treść orzeczenia

Wyrok w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń jest wydawany natychmiast po zamknięciu rozprawy. Pisemny wyrok musi składać się z części wprowadzającej, sentencji, uzasadnienia oraz pouczenia. Sędzia może sporządzić wyrok na piśmie z pełnym lub skróconym uzasadnieniem.

1.8 Zwrot kosztów

Koszty postępowania zasądza się w zależności od wyniku sprawy, tj. strona przegrywająca jest zobowiązana do pokrycia kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

1.9 Możliwość odwołania

Strony mogą odwołać się od wyroku wydanego w pierwszej instancji lub od postanowienia kończącego postępowanie w sprawie drobnych roszczeń w terminie ośmiu dni. Wyrok i postanowienie można zaskarżyć wyłącznie na podstawie poważnego naruszenia przepisów postępowania cywilnego, o którym mowa w art. 339 akapit drugi ZPP, oraz naruszenia przepisów prawa materialnego. W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń dotyczącego sporu handlowego odwołanie od wyroku może wnieść wyłącznie strona, która zgłosiła zamiar wniesienia odwołania. W przypadku sporów rozstrzyganych

w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń nie stosuje się nadzwyczajnych środków odwoławczych, a ponadto przewidziano niewiele podstaw umożliwiających ponowne przeprowadzenie postępowania.

Powiązane strony

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

<https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs>

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

Ostatnia aktualizacja: 08/01/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Słowacja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Nie istnieje postępowanie szczególne dotyczące drobnych roszczeń. Podlegają one ogólnym przepisom regulującym postępowanie cywilne. W odniesieniu do roszczeń, których wartość nie przekracza 2000 EUR, nie przeprowadza się rozprawy i dokonuje się uproszczonej oceny stanu faktycznego.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie to podlega ogólnym przepisom regulującym postępowanie cywilne.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie to wszczyna się poprzez wniesienie pozwu, w taki sam sposób jak w przypadku każdego pozwu wszczynającego postępowanie.

1.3 Formularze

Nie przewidziano szczególnych formularzy.

1.4 Pomoc

Strony uzyskują pomoc w ramach spoczywającego na sądach ogólnego obowiązku udzielania stronom w dowolnym momencie informacji na temat ich praw i obowiązków procesowych, mogą również skorzystać z usług adwokata lub skontaktować się z Centrum Pomocy Prawnej (Centrum právnej pomoci).

<https://www.centrumpravnejpomoci.sk>

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Postępowanie to podlega ogólnym przepisom regulującym postępowanie cywilne.

1.6 Procedura pisemna

Zwykle tak samo jak w innych sprawach cywilnych.

1.7 Treść orzeczenia

Zwykle tak samo jak w innych sprawach cywilnych.

1.8 Zwrot kosztów

Zwykle tak samo jak w innych sprawach cywilnych.

Sąd przyzna stronie zwrot kosztów procesowych w zależności od wyniku postępowania. Jeżeli strona wygrała spór jedynie częściowo, sąd przyzna zwrot kosztów w sposób proporcjonalny lub też uzna, że zwrot kosztów nie należy się żadnej ze stron. Jeżeli ze względów procesowych postępowanie zostanie umorzone z winy jednej ze stron, sąd orzeknie zwrot kosztów procesowych na rzecz strony przeciwnej. Jeżeli jedna ze stron odpowiada za powstanie kosztów procesowych, które w przeciwnym wypadku by nie wystąpiły, sąd orzeknie zwrot takich kosztów na rzecz strony przeciwnej. W wyjątkowych okolicznościach wymagających szczególnych względów sąd odstąpi od orzeczenia zwrotu kosztów procesowych.

1.9 Możliwość odwołania

Strona może odwołać się od wyroku w zwykły sposób mający zastosowanie w postępowaniu cywilnym. Środek odwoławczy wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 15 dni od jego doręczenia.

Ostatnia aktualizacja: 22/04/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Finlandia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Obowiązujące ustawodawstwo fińskie nie przewiduje specjalnego postępowania w zależności od wysokości dochodzonego roszczenia. W oparciu o charakteru sprawy sąd może jednak zarządzić przeprowadzenie odpowiedniego rodzaju postępowania. W danej sprawie zostaną przeprowadzone wszystkie etapy pełnego postępowania sądowego, jeżeli są ku temu podstawy, a zainteresowane strony wyrażą taką wolę. Przykładowo sprawa może zostać rozpatrzona przez jednego sędziego, bez przeprowadzenia ustnego postępowania wstępnego, lub w całości w drodze postępowania pisemnego. Istnieje także szczególne postępowanie stosowane w sprawach cywilnych o charakterze nieprocesowym. Roszczenia bezsporne – zob. dział „Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty – Finlandia” oraz „Postępowanie elektroniczne – Finlandia”.

1.1 Zakres postępowania, próg

Jak już stwierdzono powyżej, wartość przedmiotu sporu nie ma znaczenia. Rodzaj postępowania zależy od rodzaju sprawy.

1.2 Stosowanie postępowania

Postępowanie w sprawach cywilnych wszczyna się, wnosząc pozew na piśmie do sądu rejonowego (*käräjäoikeus*). Roszczenia bezsporne można także wnosić, korzystając z wniosku elektronicznego (zob. „Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty – Finlandia”).

1.3 Formularze

Na poziomie krajowym nie istnieją żadne formularze oprócz formularza powiadomienia o zamiarze wniesienia apelacji od orzeczenia sądu rejonowego. Niektóre sądy przygotowały formularze na potrzeby określonych rodzajów korespondencji. Zazwyczaj są to formularze pozwu lub odpowiedzi na pozew. Korzystanie z formularzy nie jest obowiązkowe.

Roszczenia bezsporne można wnosić, korzystając z formularza wniosku elektronicznego (zob. „Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty – Finlandia”).

1.4 Pomoc

W razie potrzeby sekretariat sądu udziela porad w kwestiach procesowych.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Jeżeli roszczenie jest bezsporne, przedstawienie dowodów nie jest wymagane. W przypadku przeprowadzenia wyłącznie postępowania pisemnego zbadane zostaną jedynie dowody z dokumentów. Nie obowiązują żadne przepisy szczegółowe stanowiące, że do przeprowadzania dowodów w sprawach dotyczących drobnych roszczeń mają zastosowanie szczególne zasady.

1.6 Procedura pisemna

Sprawa może zostać rozstrzygnięta bez przeprowadzenia rozprawy w oparciu o same dowody z dokumentów. W ten sposób zawsze rozstrzyga się sprawy w postępowaniu nieprocesowym. Roszczenia sporne mogą zostać rozstrzygnięte w oparciu o same dowody z dokumentów, jeżeli charakter sprawy nie wymaga przeprowadzenia rozprawy, a żadna z zainteresowanych stron nie wnosi sprzeciwu wobec przeprowadzenia postępowania pisemnego.

1.7 Treść orzeczenia

Nie obowiązują żadne przepisy szczególne dotyczące treści orzeczeń w sprawach dotyczących drobnych roszczeń.

1.8 Zwrot kosztów

Co do zasady strona przegrywająca zostanie wezwana do pokrycia wszystkich zasadnych kosztów prawnych poniesionych przez stronę przeciwną w związku z podjęciem niezbędnych działań w danej sprawie. Ustalono jednak pułapy wysokości kosztów podlegających zwrotowi w przypadku roszczeń bezspornych i w sprawach dotyczących czynszów za lokale mieszkalne. W takich przypadkach maksymalną wysokość kosztów, którą sąd może zasądzić na rzecz powoda od pozwanego, który przegrał sprawę, ustala się na podstawie tabeli kosztów.

1.9 Możliwość odwołania

Charakter sprawy nie ma żadnego wpływu na prawo do wniesienia odwołania. Postępowanie odwoławcze jest takie samo we wszystkich sprawach. Powiadomienie o zamiarze wniesienia apelacji od orzeczenia sądu rejonowego należy złożyć w odpowiednim terminie. Apelacje rozpatrują sądy apelacyjne (*hovioikeus*).

Ostatnia aktualizacja: 19/04/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Szwecja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Tak, istnieje szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.

1.1 Zakres postępowania, próg

Szczególne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń dopuszcza się przed sądem powszechnym pierwszej instancji (sądem rejonowym, *tingsrätt*), jeżeli roszczenie powoda nie przekracza określonego pułapu wartości przedmiotu sporu. Obecnie (stan na 2019 r.) przedmiotowy próg wynosi 23 250 SEK. Wartość progowa nie jest określona w przepisach prawa, lecz jest powiązana z tak zwaną kwotą bazową, co oznacza, że wartość progową oblicza się w odniesieniu do trendów cenowych.

1.2 Stosowanie postępowania

Możliwość stosowania tego postępowania nie jest ograniczona do określonych rodzajów spraw, takich jak sprawy konsumenckie. Zgodnie z mającymi zastosowanie kryteriami sprawa musi być sprawą cywilną, a wartość przedmiotu sporu nie może przekraczać określonej wartości progowej. Postępowania tego nie można stosować w sprawach z zakresu prawa rodzinnego.

1.3 Formularze

Formularz pozwu o wszczęcie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest dostępny na stronie internetowej [Szwedzkiego Krajowego Urzędu Sądownictwa](#) (Domstolsverket).

1.4 Pomoc

Sąd rejonowy (*tingsrätt*) może udzielić pomocy we wszczęciu postępowania. Organy państwowe mają wynikający z przepisów prawa obowiązek świadczenia usługi publicznej. Obowiązek ten oznacza, że obywatele mogą na przykład zadzwonić lub udać się do sądu rejonowego i uzyskać ogólne porady na temat postępowania oraz zasad, które mają do niego zastosowanie. Przewodniczący składu orzekającego również ma obowiązek dopilnować, aby kwestie będące przedmiotem sporu zostały wyjaśnione oraz aby strony określiły, na co chcą się powołać w sprawie, w fazie przygotowawczej postępowania oraz w zależności od charakteru sprawy. W praktyce sędzia wykonuje swoje obowiązki, zadając dodatkowe pytania i zgłaszając uwagi.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Nie ma żadnych szczególnych przepisów w odniesieniu do sporów dotyczących drobnych roszczeń. Innymi słowy, dowody można przedstawiać zarówno na piśmie, jak i ustnie. Pisemne zeznania świadków dopuszcza się jedynie w określonych szczególnych okolicznościach. Więcej informacji na temat zasad dotyczących przeprowadzania dowodu w sprawach cywilnych zgodnie ze szwedzkim prawem można znaleźć [tutaj](#).

1.6 Procedura pisemna

Sąd może wydać wyrok wyłącznie na podstawie postępowania pisemnego. Z możliwości tej korzysta, jeżeli przeprowadzenie postępowania ustnego nie jest ani wymagane w danej sprawie, ani nie żąda tego żadna ze stron.

1.7 Treść orzeczenia

Nie ma żadnych szczególnych przepisów regulujących sformułowanie wyroku w sprawach dotyczących drobnych roszczeń. Następująca zasada ma zastosowanie do wszystkich spraw cywilnych, w tym wyroków w sprawach dotyczących drobnych roszczeń. Wyrok musi zostać wydany na piśmie i musi zawierać następujące informacje w odrębnych sekcjach: nazwę sądu oraz datę i miejsce wydania wyroku, strony oraz ich pełnomocników, sentencję wyroku, roszczenia i żądania poszczególnych stron oraz okoliczności będące ich podstawą, a także uzasadnienie wyroku, w tym informacje dotyczące kwestii, które zostały udowodnione w sprawie.

1.8 Zwrot kosztów

Najważniejszą cechą szczególną spraw dotyczących drobnych roszczeń są szczególne przepisy dotyczące kosztów. Strona wygrywająca sprawę ma prawo otrzymać zwrot kosztów jedynie z tytułu jednej godziny porady prawnej na jedno postępowanie w dowolnej instancji, a także zwrot opłaty za wniesienie powództwa, kosztów podróży i utrzymania związanych z rozprawą oraz kosztów związanych z zeznaniami świadków i tłumaczeniem dokumentów. Zwrot kosztów zostanie zasądzony, jeżeli wniosek o zwrot obejmuje zasadne koszty umożliwiające stronie wygrywającej wykonanie jej praw. Dlatego też koszty honorarium adwokackiego nie podlegają zwrotowi w kwocie przekraczającej kwotę odpowiadającą jednej godzinie porady prawnej.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku wydanego przez sąd niższej instancji można odwołać się do sądu wyższej instancji.

Aby sąd apelacyjny (*hovrätt*) mógł zbadać wyrok wydany przez sąd rejonowy (*tingsrätt*), wymagana jest zgoda na wniesienie apelacji. Zgoda na wniesienie apelacji może zostać wydana tylko wówczas, gdy zbadanie apelacji przez sąd wyższej instancji jest istotne z punktu widzenia stosowania prawa, gdy istnieją podstawy do zmiany orzeczenia wydanego przez sąd rejonowy lub gdy istnieją inne szczególne powody do zbadania apelacji. Strona, która zechce wnieść apelację od wyroku sądu rejonowego, musi to uczynić na piśmie, a apelacja musi wpłynąć do sądu rejonowego w terminie trzech tygodni od dnia wydania wyroku.

Ostatnia aktualizacja: 22/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Anglia i Walia

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń można wsząć, jeżeli kwota roszczenia nie przekracza 10 000 funtów szterlingów. Wartość przedmiotu sporu nie jest jednak jedynym czynnikiem brany pod uwagę. Istotne są również inne kwestie, m.in. rodzaj roszczenia oraz skala i charakter przygotowań niezbędnych do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. W niektórych przypadkach dopuszcza się możliwość rozpoznania prostych spraw, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 10 000 funtów szterlingów, w toku postępowania w sprawie drobnych roszczeń, o ile zarówno powód, jak i pozwany wyrażą na to zgodę.

Przy podejmowaniu decyzji, czy rozpoznać sprawę w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń (tzw. *small claims track*), czy też przeprowadzić postępowanie zwykłe, sąd bierze pod uwagę nie tylko stanowiska powoda i pozwanego, ale również następujące czynniki:

wartość przedmiotu sporu – która w normalnych warunkach nie powinna przekraczać 10 000 funtów szterlingów;

rodzaj roszczenia – roszczenia dzieli się zasadniczo na roszczenia konsumenckie (np. dotyczące sprzedanych towarów, towarów wadliwych lub jakości wykonania towaru/usługi), roszczenia dotyczące wypadków, spory dotyczące prawa własności do towarów oraz spory między właścicielami wynajmowanych nieruchomości i najemcami dotyczące prac naprawczych, depozytów, zaległych płatności czynszowych itp., z wyjątkiem roszczeń posesoryjnych.

Przy podejmowaniu decyzji o tym, czy sprawa powinna zostać rozpoznana w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sędzia bierze pod uwagę skalę i charakter przygotowań niezbędnych do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. Sędzia ma na względzie fakt, że postępowanie ma być w założeniu dostatecznie proste, aby strony mogły wziąć w nim udział bez konieczności korzystania z usług zastępstwa procesowego, jeżeli takie będzie ich życzenie. Rozpoznanie roszczenia powinno np. wiązać się z koniecznością dokonania wyłącznie minimalnych przygotowań. W sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie przesłuchuje się zazwyczaj dużej liczby świadków ani nie porusza się złożonych kwestii prawnych. Jeżeli kwota roszczenia jest mniejsza niż 10 000 funtów szterlingów, ale roszczenie dotyczy szkody na osobie lub doprowadzenia lokalu mieszkalnego do złego stanu i szkód spowodowanych tym złym stanem, sprawy nie rozpoznaje się w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, chyba że kwoty dochodzone przez powoda z tytułu szkody na osobie, doprowadzenia lokalu do złego stanu i szkód wynikających z tego stanu nie przekraczają 1 000 funtów każda.

W przypadku gdy w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń rozpoznaje się sprawy, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 10 000 funtów szterlingów, zastosowanie mają inne przepisy dotyczące kosztów. W takich sprawach strona wygrywająca będzie uprawniona do dochodzenia od strony przegrywającej zwrotu kosztów postępowania, uwzględniając koszty poniesione z tytułu korzystania z usług zastępstwa procesowego. Kwota tych kosztów nie może jednak przekroczyć kwoty, która zostałaby zasądzona przez sąd, gdyby sprawa została rozpoznana w trybie postępowania przyspieszonego (*fast track*). Dodatkowe informacje na temat kosztów zamieszczono poniżej. Więcej informacji na temat poszczególnych trybów można znaleźć w sekcji [Tryb postępowania](#).

1.2 Stosowanie postępowania

Większość spraw, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 10 000 funtów szterlingów, rozpoznaje się w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, jednak trybu tego nie stosuje się z urzędu. Przy wyborze trybu, w którym rozpoznana zostanie sprawa, sędzia bierze pod uwagę stanowiska stron postępowania. Sędzia może uznać, że sprawa powinna zostać rozpoznana w postępowaniu zwykłym, a nie w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, nawet jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 10 000 funtów.

W przypadku zakwestionowania roszczenia powodowi przesyła się odpis odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego, a jeżeli jest on stroną postępowania występującą przed sądem samodzielnie (*litigant-in-person*) – odpis formularza 180 „Kwestionariusz dotyczący dyrektyw” (Directions Questionnaire). Informacje przekazane przez strony w kwestionariuszach ułatwią sędziemu wybór najodpowiedniejszego trybu rozpoznania sprawy. Jeżeli powód uważa, że sprawa powinna zostać rozpoznana w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, powinien zaznaczyć to w kwestionariuszu. Należy jednak pamiętać, że choć sędzia weźmie pod uwagę stanowiska wyrażone przez powoda i pozwanego, podjęcie ostatecznej decyzji w kwestii wyboru trybu, w jakim sprawa zostanie rozpoznana, leży wyłącznie w gestii sądu.

Jak wspomniano powyżej, sędzia może podjąć decyzję o rozpoznaniu sprawy, w której wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 10 000 funtów, w toku postępowania zwykłego. Sędzia podejmuje taką decyzję na początku postępowania.

Sędzia dysponuje swobodą uznania w kwestii zmiany trybu rozpoznawania sprawy z trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń na tryb postępowania zwykłego, jeżeli uzna to za stosowne. Jeżeli roszczenie zostało przypisane do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, po czym przypisano je do innego trybu, przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania w sprawie drobnych roszczeń przestają obowiązywać po przypisaniu roszczenia do innego trybu. Od dnia przypisania roszczenia do innego trybu zastosowanie mają przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania przyspieszonego (*fast track*) lub z głównym trybem postępowania (*multi-track*).

1.3 Formularze

Opracowano konkretne formularze na potrzeby postępowania w sprawie drobnych roszczeń – korzystanie z tych formularzy jest obowiązkowe.

Aby wytoczyć powództwo, powód musi wypełnić [formularz N1](#), który udostępniono wraz ze wskazówkami dotyczącymi sposobu, w jaki należy go wypełnić. Po wypełnieniu formularza powód powinien sporządzić jego odpisy: jeden dla siebie, jeden dla sądu oraz po jednym dla każdego z pozwanych.

Sąd doręcza odpis pozwu każdemu z pozwanych. Dodatkowe informacje na ten temat można znaleźć w sekcji [Tryb postępowania](#).

Jak wspomniano wcześniej, jeżeli roszczenie zostanie zakwestionowane, sąd doręcza odpis odpowiedzi na pozew powodowi, a jeżeli jest on stroną postępowania występującą przed sądem samodzielnie, sąd doręcza odpis formularza N180 <http://formfinder.hmctsformfinder.justice.gov.uk/n180-eng.pdf> powodowi i pozwanemu (pozwany).

Jeżeli sędzia zdecyduje się przyporządkować roszczenie do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sąd doręcza stronom formularz N157 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń) zawierający informacje o terminie rozprawy i działaniach, które należy podjąć, aby przygotować się do rozprawy.

Jeżeli wartość przedmiotu sporu jest większa niż 10 000 funtów szterlingów, ale obydwie strony wyraziły zgodę na rozpoznanie sprawy w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sąd doręcza formularz N160 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń – za zgodą stron). Formularz ten zawiera również informacje o terminie rozprawy i działaniach, które należy podjąć, aby przygotować się do rozprawy.

Jeżeli sędzia uzna, że roszczenie można rozpoznać na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów, bez konieczności zwoływania rozprawy, sąd doręcza stronom formularz N159 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń – brak rozprawy). Formularz zawiera informacje o terminie, w którym powód albo pozwany jest zobowiązany poinformować sąd, że sprzeciwia się wydaniu orzeczenia na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów. Jeżeli którakolwiek ze stron wyrazi tego rodzaju sprzeciw, roszczenie zostanie rozpoznane w toku rozprawy. Sędzia może uznać brak odpowiedzi za równoważny udzieleniu zgody.

Jeżeli strona przegrała rozprawę, ale żadna ze stron ani pełnomocnicy żadnej ze stron nie byli obecni na tej rozprawie, wniosek o uchylenie wyroku sporządza się na [formularzu N244 \(zawiadomienie o złożeniu wniosku\)](#).

1.4 Pomoc

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma być w założeniu proste, aby osoby występujące przed sądem samodzielnie (*litigants-in-person*) mogły łatwo zrozumieć przebieg postępowania. Jeżeli powód lub pozwany występuje przed sądem samodzielnie, sędzia uwzględni ten fakt i prowadzi postępowanie w taki sposób, aby upewnić się, że strona postępowania występująca przed sądem samodzielnie rozumie czynności dokonywane w toku postępowania oraz jest świadoma obowiązków procesowych spoczywających na stronach.

Jeżeli powód lub pozwany nie zdecyduje się na skorzystanie z usług zastępstwa procesowego, w toku rozprawy może towarzyszyć mu osoba wypowiadająca się w jego imieniu. Taką osobę określa się mianem „pełnomocnika niezawodowego” (*lay representative*) – może być on dowolną osobą wskazaną przez stronę, np. małżonkiem, innym członkiem rodziny, przyjacielem lub doradcą. W miarę możliwości pełnomocnik niezawodowy nie powinien brać udziału w postępowaniu w charakterze świadka. Pełnomocnik niezawodowy nie może brać udziału w rozprawie bez osoby, którą reprezentuje, chyba że strona postępowania uzyska zgodę sądu na to, aby pełnomocnik niezawodowy reprezentował ją przed sądem pod jej nieobecność.

Ponieważ agencje zajmujące się udzielaniem porad prawnych mogą napotykać trudności w delegowaniu pracowników do pełnienia funkcji pełnomocników niezawodowych w toku rozpraw, zaleca się, aby strona potrzebująca ich wsparcia nawiązała z nimi kontakt jak najszybciej. Agencje takie informują strony, czy są w stanie udzielić im pomocy. Niektórzy pełnomocnicy niezawodowi mogą oczekiwać wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług – w takim przypadku strona postępowania jest zobowiązana upewnić się, że dysponuje dokładnymi informacjami na temat żądanej przez nich kwoty. Sędzia może nakazać zachowującemu się nieodpowiednio pełnomocnikowi niezawodowemu opuszczenie sali rozpraw.

Strona będzie zobowiązana do pokrycia honorarium wyznaczonego przez siebie pełnomocnika niezawodowego nawet w przypadku, gdy wygra sprawę. Dlatego też powinna zastanowić się, czy kwota roszczenia uzasadnia poniesienie takich kosztów. Ponadto pełnomocnicy niezawodowi pobierający opłaty za świadczone usługi mogą nie należeć do żadnej organizacji zawodowej – w rezultacie w przypadku gdy strona będzie niezadowolona z jakości udzielanego przez nich wsparcia, nie będzie mogła wnieść skargi do żadnego organu regulacyjnego ani żadnej organizacji regulacyjnej.

Strony mogą również skorzystać ze wsparcia udzielanego przez [Biuro Porad Prawnych dla Obywateli](#) lub ośrodki poradnictwa dla konsumentów.

Pozew można wnieść przez internet za pośrednictwem portalu [Money Claim Online](#) (roszczenia pieniężne online). W przypadku konieczności uzyskania dodatkowej pomocy warto skontaktować się z działem pomocy technicznej portalu Money Claim Online.

Strony postępowania będące osobami niepełnosprawnymi mogą skorzystać z dodatkowego wsparcia. Jeżeli strona postępowania cierpi na niepełnosprawność utrudniającą jej udanie się do sądu lub komunikowanie się z sądem, powinna skontaktować się z odpowiednim sądem, który może udzielić jej dodatkowej pomocy.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Tryb postępowania w sprawie drobnych roszczeń ma znacznie mniej formalny charakter, dlatego też w przypadku tego trybu nie obowiązują rygorystyczne reguły dowodowe. W trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń rozpoznaje się prostsze sprawy o niższej wartości przedmiotu sporu. Tym samym sąd może przyjąć dowolną metodę prowadzenia rozprawy, którą uzna za sprawiedliwą. Nie jest konieczne składanie zeznań pod przysięgą; sędzia może również ograniczyć zakres przesłuchania przez stronę przeciwną, jeżeli stwierdzi, że jest to uzasadnione. Sędzia uzasadnia jednak postanowienie o ograniczeniu zakresu przesłuchania przez stronę przeciwną. Sędzia może zadawać pytania dowolnemu świadkowi, zanim wyrazi zgodę na jego przesłuchanie przez inną osobę.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli sędzia uzna, że roszczenie można rozpoznać bez konieczności zwoływania rozprawy, tj. na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów, sąd powiadamia strony postępowania o tym fakcie za pośrednictwem formularza N159 (zob. powyżej). Formularz ten będzie zawierał informacje o terminie, w którym powód lub pozwany powinien poinformować sąd, że sprzeciwia się wydaniu orzeczenia na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów. Jeżeli którakolwiek ze stron wyrazi tego rodzaju sprzeciw, roszczenie zostanie rozpoznane w toku rozprawy. Sędzia może uznać brak odpowiedzi za równoważny udzieleniu zgody. Jeżeli żadna ze stron nie wyrazi sprzeciwu wobec decyzji sędziego o odstąpieniu od przeprowadzenia rozprawy, sprawa zostanie rozpoznana w formie wyłącznie pisemnej.

1.7 Treść orzeczenia

Wyroki sądu w Anglii i Walii zawierają zazwyczaj wyłącznie treść orzeczenia wydanego przez sędziego oraz treść wszelkich nakazów skierowanych do stron. Sędzia wskazuje jednak najważniejsze powody uzasadniające wydanie wyroku, chyba że uzasadnienie to zostało przekazane w formie ustnej i zarejestrowane na odpowiednim nośniku przez sąd. Sędzia może przedstawić uzasadnienie wyroku w na tyle zwięzłej i prostej formie, na ile jest to możliwe, biorąc pod uwagę specyfikę sprawy. Sędzia zazwyczaj przekazuje uzasadnienie wyroku w formie ustnej w toku rozprawy, ale może przedstawić je również w późniejszym terminie w formie pisemnej albo w toku rozprawy zwołanej specjalnie w tym celu. Jeżeli sędzia rozpoznał sprawę bez przeprowadzania rozprawy, jest zobowiązany do sporządzenia uzasadnienia. Sąd doręcza następnie odpis tego uzasadnienia każdej ze stron.

1.8 Zwrot kosztów

Przewidziano pewne ograniczenia dotyczące zwrotu kosztów. Obecnie strona wygrywająca może dochodzić zwrotu następujących kosztów: wszelkich uiszczonych przez siebie opłat sądowych;

kwoty nieprzekraczającej 260 funtów szterlingów z tytułu usług w zakresie porad prawnych, jeżeli pozew obejmował wniosek o wydanie nakazu sądowego (nakazu zaprzestania podejmowania określonych działań przez daną osobę) lub wniosek o wydanie nakazu spełnienia określonego świadczenia (nakazu dokonania określonej czynności przez daną osobę, np. nakazu zobowiązującego właściciela wynajmowanych nieruchomości do przeprowadzenia naprawy) – w przeciwnym wypadku strona wygrywająca nie może dochodzić zwrotu poniesionych przez siebie kosztów prawnych;

kwoty nieprzekraczającej 95 funtów szterlingów dla strony wygrywającej i wszystkich świadków zeznających na jej rzecz za każdy dzień z tytułu utraty zarobków w związku z koniecznością stawienia się na rozprawie sądowej;
zasadnych wydatków na pokrycie dodatkowych kosztów podróży i noclegów poniesionych przez stronę lub świadków;
jeżeli sędzia wyraził zgodę na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a strona, która wystąpiła z wnioskiem o przeprowadzenie takiego dowodu, wygra następnie sprawę, sędzia może zobowiązać stronę przegrywającą do pokrycia części kosztów poniesionych z tego tytułu. Sędzia nie może jednak nałożyć na stronę przegrywającą obowiązku pokrycia kwoty przewyższającej 750 funtów szterlingów na jednego biegłego. Kwota ta może okazać się niewystarczająca do pokrycia całości wynagrodzenia biegłego, zwłaszcza w przypadku, gdy sporządził on opinię pisemną i brał udział w rozprawie;
sędzia może obciążyć stronę, która zachowywała się w nieodpowiedni sposób, dodatkowymi kosztami;
jeżeli wartość przedmiotu sporu w ujęciu finansowym przekracza pułap wyznaczony dla trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, ale sędzia zdecydował się przyporządkować roszczenie do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, koszty szacuje się zgodnie z przepisami obowiązującymi w odniesieniu do tego trybu, chyba że strony uzgodnią, że w takim przypadku powinny mieć zastosowanie przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania przyspieszonego.

Dodatkowe informacje na ten temat można znaleźć na stronie internetowej [Ministerstwa Sprawiedliwości](#).

1.9 Możliwość odwołania

Jeżeli strona przegrywająca chce wnieść apelację od wyroku sądu, musi uzyskać na to zgodę. Jeżeli strona postępowania jest obecna na rozprawie, na której wydano wyrok, może zwrócić się do sędziego o udzielenie jej zgody na wniesienie apelacji po zakończeniu rozprawy.

Strona postępowania może wnieść apelację wyłącznie w oparciu o uzasadnione przesłanki. Nie może sprzeciwić się wydanemu przez sędziego wyrokowi wyłącznie z uwagi na fakt, że ma poczucie, iż decyzja podjęta przez sędziego była błędna.

Jeżeli strona postępowania zamierza wnieść apelację, powinna działać szybko. Termin na wniesienie apelacji jest ograniczony.

Jeżeli strona przegrywająca ani jej pełnomocnik procesowy nie byli obecni na rozprawie, strona może wystąpić o uchylenie wyroku wydanego na tej rozprawie i ponowne rozpoznanie sprawy.

W takiej sytuacji strona przegrywająca musi złożyć stosowny wniosek najpóźniej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku. Aby złożyć wniosek, strona powinna zwrócić się do sądu o przekazanie jej [formularza N244 \(zawiadomienie o złożeniu wniosku\)](#).

Sąd pouczy strony o terminie, w którym muszą one stawić się na rozprawie sądowej, na której sędzia rozpozna złożony wniosek.

Sędzia uwzględni wniosek o uchylenie wyroku wyłącznie w przypadku, gdy:

strona postępowania wykaże wystąpienie uzasadnionej przyczyny usprawiedliwiającej:

jej niestawiennictwo na rozprawie lub nieobecność jej pełnomocnika procesowego na rozprawie albo

nieprzekazanie przez nią pisemnego zawiadomienia skierowanego do sądu;

oraz stwierdzono zasadne przesłanki wskazujące, że strona ta ma szansę na uzyskanie korzystnego dla siebie wyroku po ponownym rozpoznaniu sprawy.

Jeżeli złożony przez stronę wniosek zostanie uwzględniony, co doprowadzi do uchylenia wyroku, sąd wyznaczy termin nowej rozprawy, na której roszczenie zostanie rozpoznane. Jeżeli roszczenie nie miało złożonego charakteru, sędzia może rozpoznać sprawę niezwłocznie po uwzględnieniu wniosku.

Powiązane strony

[Ministerstwo Sprawiedliwości](#)

[Adresy sądów](#)

[Mediacja w sporach dotyczących drobnych roszczeń](#)

Ostatnia aktualizacja: 07/12/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Irlandia Północna

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

W Irlandii Północnej przewidziano możliwość rozpoznania roszczenia w toku postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Zgodnie z założeniami sądy rozpoznające postępowania w sprawie drobnych roszczeń mają umożliwiać nieformalne rozpoznanie niektórych rodzajów drobnych roszczeń przed sądem hrabstwa, zazwyczaj bez konieczności korzystania z usług zastępstwa procesowego.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń można przeprowadzić zasadniczo w przypadku, gdy kwota pieniężna lub wartość majątku będącego przedmiotem sporu nie przekracza 3 000 funtów szterlingów. Nie dotyczy to jednak niektórych rodzajów roszczeń, m.in. roszczeń dotyczących szkód na osobie, zniesławienia w formie pisemnej lub pomówienia, spadku lub renty, prawa własności nieruchomości, majątku objętego ustrojem majątkowym małżeńskim oraz wypadków w ruchu drogowym.

1.2 Stosowanie postępowania

Skorzystanie z tego postępowania jest fakultatywne, przy czym sędzia może w niektórych przypadkach przekazać pozew do rozpoznania przez sąd hrabstwa.

1.3 Formularze

W regulaminie sądów hrabstw Irlandii Północnej z 1981 r. [S.R. 1981 nr 225] określono formularze, z których należy korzystać w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń. Formularze te obejmują formularz pozwu wszczynającego postępowanie, formularz odpowiedzi na pozew i formularz pisma, na mocy którego pozwany uznaje roszczenie. Przewidziano również formularz wniosku o wydanie wyroku zaocznego, a także formularz wniosku o uchylenie wyroku.

1.4 Pomoc

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma w założeniu mieć nieformalny charakter. Pracownicy sądu służą pomocą przy wypełnianiu niezbędnych formularzy i objaśniają przebieg postępowania. Nie udzielają jednak porad prawnych.

Strony mogą również skorzystać ze wsparcia udzielanego przez Biuro Porad Prawnych dla Obywateli lub ośrodki poradnictwa dla konsumentów.

Jeżeli strona postępowania cierpi na niepełnosprawność utrudniającą jej udanie się do sądu lub komunikowanie się z sądem, powinna skontaktować się z urzędnikiem ds. obsługi interesantów w odpowiednim sądzie, który może udzielić jej dodatkowej pomocy.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Postępowanie przed sądem rozpoznającym postępowania w sprawie drobnych roszczeń ma nieformalny charakter, dlatego też w przypadku tego typu postępowania nie obowiązują rygorystyczne reguły dowodowe. Tym samym sąd może przyjąć dowolną metodę prowadzenia rozprawy, którą uzna za sprawiedliwą. Z zastrzeżeniem ewentualnych przeszkód prawnych, wszystkie strony mają obowiązek wyrazić zgodę na ich przesłuchanie przez sędziego pod przysięgą.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli roszczenie nie zostało zakwestionowane, a jego kwota jest ustalona, można rozpoznać je bez konieczności zwoływania rozprawy, tj. wyłącznie na podstawie dowodów w postaci dokumentów. W takiej sytuacji dochodzi do wydania wyroku zaocznego.

1.7 Treść orzeczenia

Sędzia wydaje zazwyczaj postanowienie w formie ustnej, podając uzasadnienie. Może jednak również podjąć decyzję o wydaniu postanowienia w formie pisemnej.

1.8 Zwrot kosztów

Przewidziano pewne ograniczenia dotyczące zwrotu kosztów. Obecnie sędzia może nakazać uiszczenie następujących rodzajów kosztów:

opłat sądowych oraz

wynagrodzeń biegłych.

Jeżeli jedna ze stron zachowywała się w nieodpowiedni sposób, sędzia może obciążyć tę stronę dodatkowymi kosztami. Jeżeli postępowanie wszczęto w prawidłowy sposób przed sądem hrabstwa, sędzia może zasądzić zwrot stosownych kosztów.

1.9 Możliwość odwołania

Jeżeli strona przegrywająca albo jej pełnomocnik procesowy byli obecni na rozprawie, jedyną możliwością zaskarżenia jest wystąpienie do sędziego o sporządzenie uzasadnienia wydanego orzeczenia i zwrócenie się do Wysokiego Trybunału (High Court) o ustalenie, czy orzeczenie zostało wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Jeżeli ani strona przegrywająca, ani jej pełnomocnik procesowy nie byli obecni na rozprawie, a strona przegrywająca skontaktowała się z sekretariatem sądu rozpoznającego postępowania w sprawie drobnych roszczeń po wydaniu jakiegokolwiek postanowienia lub wyroku, stwierdzając, że nie otrzymała pozwu lub nie zapewniono jej wystarczającej ilości czasu na przekazanie odpowiedzi na pozew bądź nie miała możliwości przekazania takiej odpowiedzi w terminie z innych względów, pracownicy sekretariatu pouczą stronę przegrywającą o możliwości wystąpienia z wnioskiem o uchylenie orzeczenia. Strona wygrywająca otrzyma odpis takiego wniosku i zostanie poproszona o ustosunkowanie się do jego treści na piśmie w terminie 14 dni. Po zapoznaniu się z wnioskiem i ewentualną odpowiedzią na wniosek sędzia może:

uznać, że nieprzekazanie odpowiedzi na pozew przez pozwanego było uzasadnione, i uchylić wyrok bez zwoływania rozprawy, pouczając strony w kwestii dalszego przebiegu postępowania. Sekretariat sądu rozpoznającego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powiadomi strony o wszelkich postanowieniach wydanych przez sędziego w tym przedmiocie; albo

wyznaczyć termin rozprawy, na której sąd rozpozna wniosek o uchylenie wyroku. Strony zostaną powiadomione o terminie rozprawy i wezwane do stawienia się na rozprawie. Sekretariat sądu rozpoznającego postępowania w sprawie drobnych roszczeń prześle również stronom odpis dowolnego postanowienia wydanego przez sędziego po rozpoznaniu tego rodzaju wniosku.

Podobnie, jeżeli pisma skierowane do strony przegrywającej zostaną zwrócone do sekretariatu sądu rozpoznającego postępowania w sprawie drobnych roszczeń przez urząd pocztowy i nie będzie ulegało wątpliwości, że pozwany nie zdawał sobie sprawy z faktu wniesienia pozwu, sekretariat sądu zwróci się do sędziego o uchylenie wydanego orzeczenia i skontaktuje się ze stroną wygrywającą w celu udzielenia jej dodatkowych informacji, np. nowego adresu miejsca zamieszkania pozwanego.

Powiązane strony

Dodatkowe informacje na temat obowiązujących procedur zamieszczono na [stronie internetowej Służby Sądów i Trybunałów Irlandii Północnej](#).

Pomoc dla niepełnosprawnych stron postępowania

W niektórych sekretariatach sądów można skorzystać z pomocy urzędników specjalizujących się w kwestiach związanych z obsługą klienta. Jeżeli wspomniani urzędnicy nie będą w stanie pomóc, niepełnosprawna strona postępowania może skontaktować się z Centrum Informacyjnym Służby Sądów i Trybunałów, dzwoniąc pod numer telefonu: +44 300 200 7812.

Ostatnia aktualizacja: 23/11/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Szkocja

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Do dnia 28 listopada 2016 r. przed *sheriff courts* w Szkocji można było wszcząć postępowanie w sprawie drobnych roszczeń będące postępowaniem uproszczonym przeznaczonym dla roszczeń pieniężnych do kwoty 3 000 funtów szterlingów.

Od dnia 28 listopada 2016 r. wprowadzono nowy rodzaj postępowania określany mianem postępowania uproszczonego (*simple procedure*).

Kolejnym dostępnym postępowaniem jest tzw. postępowanie w trybie przyspieszonym (*summary cause*) przeznaczone dla roszczeń do kwoty 5 000 funtów szterlingów – postępowanie to jest nieco bardziej złożone niż postępowanie uproszczone.

Postępowanie uproszczone

Od dnia 28 listopada 2016 r. każda osoba występująca z roszczeniem pieniężnym o wartości 5 000 funtów szterlingów lub mniejszej, która dochodzi płatności, dostarczenia towarów, przywrócenia posiadania ruchomości lub zobowiązania określonej osoby do dokonania konkretnej czynności, powinna dochodzić tego roszczenia w toku [postępowania uproszczonego](#).

Postępowanie uproszczone to postępowanie sądowe służące zapewnieniu możliwości szybkiego, niedrogiemu i nieformalnemu rozstrzygnięcia sporów, w przypadku których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5 000 funtów szterlingów.

Powód wnosi pozew do *sheriff court*. Stronę, przeciwko której skierowany jest pozew, określa się mianem pozwanego. Prawomocne orzeczenie w przedmiocie roszczenia wydaje sędzia (*sheriff*) lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym (*summary sheriff*). W przypadku postępowania uproszczonego nie trzeba korzystać z usług prawnika, choć oczywiście jest taka możliwość.

Dodatkowe informacje na temat postępowania uproszczonego można znaleźć na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie uproszczone zastępuje dawne postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Zastępuje ono również postępowanie w trybie przyspieszonym, ale **wyłącznie** w przypadku powództwa o wykonanie zobowiązania do zapłaty, powództwa o wydanie ruchomości lub powództwa o przywrócenie posiadania ruchomości bądź powództwa o nałożenie obowiązku dokonania konkretnej czynności.

W trybie przyspieszonym mogą być rozpoznawane powództwa o wydanie rzeczy, którą zajęto o osoby trzeciej (*action of forthcoming*), powództwa o ustalenie wartości długu, powództwa o przywrócenie posiadania majątku podlegającego dziedziczeniu, powództwa o zrealizowanie dostawy oraz powództwa o zasądzenie tymczasowych świadczeń alimentacyjnych. Jeżeli wniesiono alternatywne roszczenie majątkowe, wartość takiego roszczenia nie może przekraczać 5 000 funtów szterlingów.

1.2 Stosowanie postępowania

Powództwo wytoczone w trybie postępowania uproszczonego albo w trybie przyspieszonym jest rozpoznawane zgodnie z bezwzględnie obowiązującym regulaminem postępowania cywilnego. Można zapoznać się z nim na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

1.3 Formularze

Opracowano konkretne formularze, z których należy korzystać na wszystkich etapach postępowania uproszczonego i postępowania w trybie przyspieszonym, np. formularz pozwu/wezwania do wytoczenia powództwa, formularz orzeczenia/odpisu orzeczenia poświadczonego za zgodność z oryginałem (*extract decree*). Korzystanie z tych formularzy, które ustanowiono w regulaminie postępowania uproszczonego z 2016 r. (Simple Procedure Rules 2016) i w regulaminie postępowania w trybie przyspieszonym z 2002 r. (Summary Cause Rules 2002), jest obowiązkowe. Wspomniane formularze opublikowano na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

1.4 Pomoc

Lokalna kancelaria (*sheriff clerk's office*) może udzielić powodowi pomocy przy wypełnianiu formularza pozwu (formularz 3A). Wsparcia udzielają również agencje doradcze takie jak Biuro Porad Prawnych dla Obywateli. W przypadku konieczności uzyskania dodatkowych informacji na temat postępowania uproszczonego należy skontaktować się z *sheriff court* właściwym dla miejsca zamieszkania/siedziby powoda.

Informacje dotyczące *sheriff courts* w Szkocji można znaleźć na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Rozprawy w toku postępowania uproszczonego przeprowadza się w możliwie najmniej formalny sposób, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy. Sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym wyjaśnia wszelkie stosowane pojęcia lub wyrażenia prawne. Dokumenty i inne dowody można złożyć w sądzie; opracowano proste zasady określające mające zastosowanie procedury, w tym jakie pisma należy przelać powodowi albo pozwanemu oraz jakie obowiązują terminy na złożenie dokumentów lub innych dowodów.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli powództwo nie zostanie zakwestionowane, postępowanie przeprowadza się w całości w formie pisemnej. Jeżeli jednak pozwany zakwestionuje roszczenie, konieczne może okazać się rozpoznanie sporu przed sądem w toku rozprawy; alternatywnie, sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym mogą wydać orzeczenie w sprawie bez przeprowadzania rozprawy.

Sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym mogą również postanowić o zorganizowaniu dyskusji w przedmiocie zarządzania sprawą. Taką dyskusję przeprowadza się na sali rozpraw lub w dowolnym innym miejscu wskazanym przez sędziego lub sędzię rozpoznającego sprawy w trybie uproszczonym. Sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym określa również sposób, w jaki dyskusja ta zostanie przeprowadzona, np. za pośrednictwem wideokonferencji, konferencyjnego połączenia telefonicznego lub w dowolnej innej formie.

1.7 Treść orzeczenia

Sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym może wydać orzeczenie bezpośrednio po zakończeniu rozprawy albo w późniejszym terminie, jeżeli potrzebuje więcej czasu do namysłu. Jeżeli sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym nie zdecyduje się wydać orzeczenia bezpośrednio po zakończeniu rozprawy, musi to zrobić w terminie 4 tygodni od dnia rozprawy.

W przypadku wydania orzeczenia w obecności stron sędzia lub sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym przedstawia uzasadnienie ustnie.

W przypadku wydania orzeczenia w późniejszym terminie uzasadnienie sporządza się na piśmie.

1.8 Zwrot kosztów

W przypadku roszczeń o wartości mniejszej niż 300 funtów szterlingów lub równej tej kwocie rozpoznawanych w toku postępowania uproszczonego sąd zasadniczo nie zasądza zwrotu kosztów postępowania.

Jeżeli wartość przedmiotu sporu jest większa niż 300 funtów szterlingów, ale nie przekracza 1 500 funtów szterlingów, maksymalna kwota wydatków, których zwrot na rzecz strony wygrywającej sąd może w normalnych warunkach zasądzić, nie może przekraczać 150 funtów szterlingów.

Jeżeli wartość przedmiotu sporu jest większa niż 1 500 funtów szterlingów, ale nie przekracza 3 000 funtów szterlingów, maksymalna kwota wydatków, których zwrot na rzecz strony wygrywającej sąd może w normalnych warunkach zasądzić, nie może przekraczać 10% wartości przedmiotu sporu.

W przypadku roszczeń o wartości od 3 001 funtów szterlingów do 5 000 funtów szterlingów obowiązuje ogólna zasada, zgodnie z którą strona przegrywająca jest zobowiązana pokryć koszty poniesione przez stronę wygrywającą. Jeżeli jedna ze stron korzystała z usług prawnika, kwota tych kosztów może być wyższa. Dodatkowe informacje na temat kosztów można znaleźć na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

Powództwa rozpoznawane w toku postępowania w trybie przyspieszonym nie podlegają tego rodzaju ograniczeniom, a szacunki dotyczące zestawienia wydatków sporządza zazwyczaj urzędnik sądowy (*sheriff clerk*), po czym są one poświadczane przez sędziego lub sędzię rozpoznającego sprawy w trybie uproszczonym.

1.9 Możliwość odwołania

Na postanowienie wydane w toku postępowania uproszczonego przysługuje zażalenie. Zażalenie do lokalnego sądu apelacyjnego (*Sheriff Appeal Court*) należy wnieść, korzystając z zawiadomienia o wniesieniu zażalenia (formularz 16A), do sądu, który rozpoznał roszczenie w toku postępowania uproszczonego, w terminie 4 tygodni od dnia przesłania formularza orzeczenia stronie wygrywającej przez urzędnika sądowego. W przypadku postępowania w trybie przyspieszonym obowiązują odrębne przepisy regulujące kwestie związane z wnoszeniem zażalenia – dodatkowe informacje na ten temat można znaleźć na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

W przypadku roszczenia rozpoznawanego w toku postępowania uproszczonego, które nie zostało zakwestionowane, dopuszcza się jednak możliwość wystąpienia do sądu z wnioskiem o uchylenie postanowienia wydanego przez sędziego lub sędzię rozpoznającego sprawy w trybie uproszczonym. Taki wniosek można złożyć w ściśle określonych przypadkach, korzystając z formularza 13B. Dodatkowe informacje na temat procedury uchylania postanowień można znaleźć na stronie internetowej [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#).

Powiązane strony

Strona internetowa [Szkockiej Służby Sądów i Trybunałów](#) zawiera informacje na temat regulaminu postępowania zwykłego, postępowania w trybie przyspieszonym i postępowania uproszczonego.

Sędzia rozpoznający sprawy w trybie uproszczonym

Stanowisko sędziego rozpoznającego sprawy w trybie uproszczonym wprowadzono ustawą z 2014 r. o reformie sądów w Szkocji [Courts Reform (Scotland) Act 2014]. Dodatkowe informacje na ten temat można znaleźć na stronie internetowej poświęconej [sądownictwu w Szkocji](#).

Ostatnia aktualizacja: 24/11/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Drobne roszczenia - Gibraltar

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

1.1 Zakres postępowania, próg

W Gibraltarze sądem właściwym do rozpoznawania postępowań w trybie przewidzianym dla drobnych roszczeń (*small claims track*) jest Sąd Najwyższy (Supreme Court). Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń można wszcząć, jeżeli kwota roszczenia nie przekracza 10 000 funtów szterlingów. Wartość przedmiotu sporu nie jest jednak jedynym czynnikiem brany pod uwagę. Istotne są również inne kwestie, m.in. rodzaj roszczenia oraz skala i charakter przygotowań niezbędnych do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. W niektórych przypadkach dopuszcza się możliwość rozpoznania prostych spraw, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 10 000 funtów szterlingów, w toku postępowania w sprawie drobnych roszczeń, o ile zarówno powód, jak i pozwany wyrażą na to zgodę.

Przy podejmowaniu decyzji, czy rozpoznać sprawę w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, czy też przeprowadzić postępowanie zwykłe, sąd bierze pod uwagę nie tylko stanowiska powoda i pozwanego, ale również następujące czynniki:

wartość przedmiotu sporu – która w normalnych warunkach nie powinna przekraczać 10 000 funtów szterlingów;

rodzaj roszczenia – roszczenia dzieli się zasadniczo na roszczenia konsumenckie (np. dotyczące sprzedanych towarów, towarów wadliwych lub jakości wykonania towaru/usługi), roszczenia dotyczące wypadków, spory dotyczące prawa własności do towarów oraz spory między właścicielami wynajmowanych nieruchomości i najemcami dotyczące prac naprawczych, depozytów, zaległych płatności czynszowych itp., z wyjątkiem roszczeń posesoryjnych.

Przy podejmowaniu decyzji o tym, czy sprawa powinna zostać rozpoznana w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sędzia bierze pod uwagę skalę i charakter przygotowań niezbędnych do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. Sędzia ma na względzie fakt, że postępowanie ma być w założeniu dostatecznie proste, aby strony mogły wziąć w nim udział bez konieczności korzystania z usług zastępcy prawnego, jeżeli takie będzie ich życzenie.

Rozpoznanie roszczenia powinno np. wiązać się z koniecznością dokonania wyłącznie minimalnych przygotowań. W sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie przesłuchuje się zazwyczaj dużej liczby świadków ani nie porusza się złożonych kwestii prawnych. Jeżeli kwota roszczenia jest mniejsza niż 10 000 funtów szterlingów, ale roszczenie dotyczy szkody na osobie lub doprowadzenia lokalu mieszkalnego do złego stanu i szkód spowodowanych tym złym stanem, sprawy nie rozpoznaje się w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, chyba że kwoty dochodzone przez powoda z tytułu szkody na osobie, doprowadzenia lokalu do złego stanu i szkód wynikających z tego stanu nie przekraczają 1 000 funtów każda.

W przypadku gdy w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń rozpoznaje się sprawy, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 10 000 funtów szterlingów, zastosowanie mają inne przepisy dotyczące kosztów. W takich sprawach strona wygrywająca będzie uprawniona do dochodzenia od strony przegrywającej zwrotu kosztów postępowania, uwzględniając koszty poniesione z tytułu korzystania z usług prawnika. Kwota tych kosztów nie może jednak przekroczyć kwoty, która zostałaby zasądzona przez sąd, gdyby sprawa została rozpoznana w trybie postępowania przyspieszonego (*fast track*).

Dodatkowe informacje na temat kosztów zamieszczono poniżej.

1.2 Stosowanie postępowania

Większość spraw, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 10 000 funtów szterlingów, rozpoznaje się w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, jednak trybu tego nie stosuje się z urzędu. Przy wyborze trybu, w którym rozpoznana zostanie sprawa, sędzia bierze pod uwagę stanowiska stron postępowania. Sędzia może uznać, że sprawa powinna zostać rozpoznana w postępowaniu zwykłym, a nie w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, nawet jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 10 000 funtów.

W przypadku zakwestionowania roszczenia powodowi przesyła się odpis odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego. Strony będą również musiały przesłać kwestionariusz przyporządkowania roszczenia do określonego trybu. Informacje przekazane przez strony w kwestionariuszu ułatwią sędziemu wybór najodpowiedniejszego trybu rozpoznania sprawy. Jeżeli strony uważają, że dana sprawa powinna zostać rozpoznana w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, powinny zaznaczyć to w kwestionariuszu. Należy jednak pamiętać, że choć sędzia weźmie pod uwagę stanowiska wyrażone przez powoda i pozwanego, podjęcie ostatecznej decyzji w kwestii wyboru trybu, w jakim sprawa zostanie rozpoznana, leży wyłącznie w gestii sądu.

Jak wspomniano powyżej, sędzia może podjąć decyzję o rozpoznaniu sprawy, w której wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 10 000 funtów, w toku postępowania zwykłego. Sędzia podejmuje taką decyzję na początku postępowania.

Sędzia dysponuje swobodą uznania w kwestii zmiany trybu rozpoznawania sprawy z trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń na tryb postępowania zwykłego, jeżeli uzna to za stosowne. Jeżeli roszczenie zostało przypisane do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, po czym przypisano je do innego trybu, przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania w sprawie drobnych roszczeń przestają obowiązywać po przypisaniu roszczenia do innego trybu. Od dnia przypisania roszczenia do innego trybu zastosowanie mają przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania przyspieszonego (*fast track*) lub z głównym trybem postępowania (*multi-track*).

1.3 Formularze

Opracowano konkretne formularze na potrzeby postępowania w sprawie drobnych roszczeń – korzystanie z tych formularzy jest obowiązkowe.

Aby wytoczyć powództwo, powód musi wypełnić formularz N1, który udostępniono wraz ze wskazówkami dotyczącymi sposobu, w jaki należy go wypełnić, skierowanymi zarówno do powoda, jak i do pozwanego. Po wypełnieniu formularza powód powinien sporządzić jego odpisy: jeden dla siebie, jeden dla sądu oraz po jednym dla każdego z pozwanych. Sąd doręcza odpis pozwu każdemu z pozwanych. Dodatkowe informacje na ten temat zawiera sekcja „Wniesienie sprawy do sądu”.

Jak wspomniano wcześniej, jeżeli roszczenie zostanie zakwestionowane, sąd doręcza odpis odpowiedzi na pozew powodowi i obydwu stronom kwestionariusze przyporządkowania roszczenia do określonego trybu.

Jeżeli sędzia zdecyduje się przyporządkować roszczenie do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sąd doręcza stronom formularz N157 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń) zawierający informacje o terminie rozprawy i działaniach, które należy podjąć, aby przygotować się do rozprawy.

Jeżeli wartość przedmiotu sporu jest większa niż 10 000 funtów szterlingów, ale obydwie strony wyraziły zgodę na rozpoznanie sprawy w trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń, sąd doręcza formularz N160 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń – za zgodą stron). Formularz ten zawiera również informacje o terminie rozprawy i działaniach, które należy podjąć, aby przygotować się do rozprawy.

Jeżeli sędzia uzna, że roszczenie można rozpoznać na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów, bez konieczności zwoływania rozprawy, sąd doręcza stronom formularz N159 (zawiadomienie o przyporządkowaniu roszczenia do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń – brak rozprawy). Formularz zawiera informacje o terminie, w którym powód albo pozwany jest zobowiązany poinformować sąd, że sprzeciwia się wydaniu orzeczenia na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów. Jeżeli którakolwiek ze stron wyrazi tego rodzaju sprzeciw, roszczenie zostanie rozpoznane w toku rozprawy. Sędzia może uznać brak odpowiedzi za równoważny udzieleniu zgody.

Jeżeli strona przegrała rozprawę, ale żadna ze stron ani pełnomocnicy żadnej ze stron nie byli obecni na tej rozprawie, wniosek o uchylenie wyroku sporządza się na formularzu N244 (zawiadomienie o złożeniu wniosku).

1.4 Pomoc

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ma być w założeniu proste, aby osoby występujące przed sądem samodzielnie (*litigants-in-person*) mogły łatwo zrozumieć przebieg postępowania. Jeżeli powód lub pozwany występuje przed sądem samodzielnie, sędzia uwzględni ten fakt i prowadzi postępowanie w taki sposób, aby upewnić się, że strona postępowania występująca przed sądem samodzielnie rozumie czynności dokonywane w toku postępowania oraz jest świadoma obowiązków procesowych spoczywających na stronach.

Jeżeli powód lub pozwany nie zdecyduje się na skorzystanie z usług zastępstwa procesowego, w toku rozprawy może towarzyszyć mu osoba wypowiadająca się w jego imieniu. Taką osobę określa się mianem „pełnomocnika niezawodowego” (*lay representative*) – może być on dowolną osobą wskazaną przez stronę, np. małżonkiem, innym członkiem rodziny, przyjacielem lub doradcą. W miarę możliwości pełnomocnik niezawodowy nie powinien brać udziału w postępowaniu w charakterze świadka. Pełnomocnik niezawodowy nie może brać udziału w rozprawie bez osoby, którą reprezentuje, chyba że strona postępowania uzyska zgodę sądu na to, aby pełnomocnik niezawodowy reprezentował ją przed sądem pod jej nieobecność.

Ponieważ agencje zajmujące się udzielaniem porad prawnych mogą napotykać trudności w delegowaniu pracowników do pełnienia funkcji pełnomocników niezawodowych w toku rozpraw, zaleca się, aby strona potrzebująca ich wsparcia nawiązała z nimi kontakt jak najszybciej. Agencje takie informują strony, czy są w stanie udzielić im pomocy. Niektórzy pełnomocnicy niezawodowi mogą oczekiwać wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług – w takim przypadku strona postępowania jest zobowiązana upewnić się, że dysponuje dokładnymi informacjami na temat żądanej przez nich kwoty. Sędzia może nakazać zachowującemu się nieodpowiednio pełnomocnikowi niezawodowemu opuszczenie sali rozpraw.

Strona będzie zobowiązana do pokrycia honorarium wyznaczonego przez siebie pełnomocnika niezawodowego nawet w przypadku, gdy wygra sprawę.

Dlatego też powinna zastanowić się, czy kwota roszczenia uzasadnia poniesienie takich kosztów. Ponadto pełnomocnicy niezawodowi pobierający opłaty za świadczone usługi mogą nie należeć do żadnej organizacji zawodowej – w rezultacie w przypadku gdy strona będzie niezadowolona z jakości udzielanego przez nich wsparcia, nie będzie mogła wnieść skargi do żadnego organu regulacyjnego ani żadnej organizacji regulacyjnej.

Strony postępowania będące osobami niepełnosprawnymi mogą skorzystać z dodatkowego wsparcia. Jeżeli strona postępowania cierpi na niepełnosprawność utrudniającą jej udanie się do sądu lub komunikowanie się z sądem, powinna skontaktować się z odpowiednim sądem, który może udzielić jej dodatkowej pomocy.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Tryb postępowania w sprawie drobnych roszczeń ma znacznie mniej formalny charakter, dlatego też w przypadku tego trybu nie obowiązują rygorystyczne reguły dowodowe. W trybie postępowania w sprawie drobnych roszczeń rozpoznaje się prostsze sprawy o niższej wartości przedmiotu sporu. Tym samym sąd może przyjąć dowolną metodę prowadzenia rozprawy, którą uzna za sprawiedliwą. Nie jest konieczne składanie zeznań pod przysięgą; sędzia może również ograniczyć zakres przesłuchania przez stronę przeciwną, jeżeli stwierdzi, że jest to uzasadnione. Sędzia uzasadnia jednak postanowienie o ograniczeniu zakresu przesłuchania przez stronę przeciwną. Sędzia może zadawać pytania dowolnemu świadkowi, zanim wyrazi zgodę na jego przesłuchanie przez inną osobę.

1.6 Procedura pisemna

Jeżeli sędzia uzna, że roszczenie można rozpoznać bez konieczności zwoływania rozprawy, tj. na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów, sąd powiadamia strony postępowania o tym fakcie za pośrednictwem formularza N159 (zob. powyżej). Formularz ten będzie zawierał informacje o terminie, w którym powód lub pozwany powinien poinformować sąd, że sprzeciwia się wydaniu orzeczenia na podstawie wyłącznie dowodów w postaci dokumentów. Jeżeli którakolwiek ze stron wyrazi tego rodzaju sprzeciw, roszczenie zostanie rozpoznane w toku rozprawy. Sędzia może uznać brak odpowiedzi za równoważny udzieleniu zgody. Jeżeli żadna ze stron nie wyrazi sprzeciwu wobec decyzji sędziego o odstąpieniu od przeprowadzenia rozprawy, sprawa zostanie rozpoznana w formie wyłącznie pisemnej.

1.7 Treść orzeczenia

Wyroki sądu w Gibraltarze zawierają zazwyczaj wyłącznie treść orzeczenia wydanego przez sędziego oraz treść wszelkich nakazów skierowanych do stron. Sędzia wskazuje jednak najważniejsze powody uzasadniające wydanie wyroku, chyba że uzasadnienie to zostało przekazane w formie ustnej i zarejestrowane na odpowiednim nośniku przez sąd. Sędzia może przedstawić uzasadnienie wyroku w na tyle zwięzłej i prostej formie, na ile jest to możliwe, biorąc pod uwagę specyfikę sprawy. Sędzia zazwyczaj przekazuje uzasadnienie wyroku w formie ustnej w toku rozprawy, ale może przedstawić je również w późniejszym terminie w formie pisemnej albo w toku rozprawy zwołanej specjalnie w tym celu. Jeżeli sędzia rozpoznał sprawę bez przeprowadzania rozprawy, jest zobowiązany do sporządzenia uzasadnienia. Sąd doręcza następnie odpis tego uzasadnienia każdej ze stron.

1.8 Zwrot kosztów

Przewidziano pewne ograniczenia dotyczące zwrotu kosztów. Obecnie strona wygrywająca może dochodzić zwrotu następujących kosztów: wszelkich uiszczonych przez siebie opłat sądowych;

kwoty nieprzekraczającej 260 funtów szterlingów z tytułu usług w zakresie porad prawnych, jeżeli pozew obejmował wniosek o wydanie nakazu sądowego (nakazu zaprzestania podejmowania określonych działań przez daną osobę) lub wniosek o wydanie nakazu spełnienia określonego świadczenia (nakazu dokonania określonej czynności przez daną osobę, np. nakazu zobowiązującego właściciela wynajmowanych nieruchomości do przeprowadzenia napraw) – w przeciwnym wypadku strona wygrywająca nie może dochodzić zwrotu poniesionych przez siebie kosztów prawnych;

kwoty nieprzekraczającej 90 funtów szterlingów dla strony wygrywającej i wszystkich świadków zeznających na jej rzecz za każdy dzień z tytułu utraty zarobków w związku z koniecznością stawienia się na rozprawie sądowej;

zasadnych wydatków na pokrycie dodatkowych kosztów podróży i noclegów poniesionych przez stronę lub świadków;

jeżeli sędzia wyraził zgodę na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a strona, która wystąpiła z wnioskiem o przeprowadzenie takiego dowodu, wygra następnie sprawę, sędzia może zobowiązać stronę przegrywającą do pokrycia części kosztów poniesionych z tego tytułu. Sędzia nie może jednak nałożyć na stronę przegrywającą obowiązku pokrycia kwoty przewyższającej 200 funtów szterlingów na jednego biegłego. Kwota ta może okazać się niewystarczająca do pokrycia całości honorarium biegłego, zwłaszcza w przypadku, gdy sporządził on opinię pisemną i brał udział w rozprawie;

sędzia może obciążyć stronę, która zachowywała się w nieodpowiedni sposób, dodatkowymi kosztami; jeżeli wartość przedmiotu sporu w ujęciu finansowym przekracza pułap wyznaczony dla trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, ale sędzia zdecydował się przyporządkować roszczenie do trybu postępowania w sprawie drobnych roszczeń, koszty szacuje się zgodnie z przepisami obowiązującymi w odniesieniu do tego trybu, chyba że strony uzgodnią, że w takim przypadku powinny mieć zastosowanie przepisy dotyczące kosztów związanych z trybem postępowania przyspieszonego.

1.9 Możliwość odwołania

Jeżeli strona przegrywająca chce wnieść apelację od wyroku sądu, musi uzyskać na to zgodę. Jeżeli strona postępowania jest obecna na rozprawie, na której wydano wyrok, może zwrócić się do sędziego o udzielenie jej zgody na wniesienie apelacji po zakończeniu rozprawy.

Strona postępowania może wnieść apelację wyłącznie w oparciu o uzasadnione przesłanki. Nie może sprzeciwić się wydanemu przez sędziego wyrokowi wyłącznie z uwagi na fakt, że ma poczucie, iż decyzja podjęta przez sędziego była błędna.

Jeżeli strona postępowania zamierza wnieść apelację, powinna działać szybko. Termin na wniesienie apelacji jest ograniczony.

Jeżeli strona przegrywająca ani jej pełnomocnik procesowy nie byli obecni na rozprawie, strona może wystąpić o uchylenie wyroku wydanego na tej rozprawie i ponowne rozpoznanie sprawy.

W takiej sytuacji strona przegrywająca musi złożyć stosowny wniosek najpóźniej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku. Aby złożyć wniosek, strona powinna zwrócić się do sądu o przekazanie jej formularza N244 (zawiadomienie o złożeniu wniosku).

Sąd pouczy strony o terminie, w którym muszą one stawić się na rozprawie sądowej, na której sędzia rozpozna złożony wniosek.

Sędzia uwzględni wniosek o uchylenie wyroku wyłącznie w przypadku, gdy:

strona postępowania wykaże wystąpienie uzasadnionej przyczyny usprawiedliwiającej:

jej niestawiennictwo na rozprawie lub nieobecność jej pełnomocnika procesowego na rozprawie albo

nieprzekazanie przez nią pisemnego zawiadomienia skierowanego do sądu;

oraz stwierdzono zasadne przesłanki wskazujące, że strona ta ma szanse na uzyskanie korzystnego dla siebie wyroku po ponownym rozpoznaniu sprawy.

Jeżeli złożony przez stronę wniosek zostanie uwzględniony, co doprowadzi do uchylenia wyroku, sąd wyznaczy termin nowej rozprawy, na której roszczenie zostanie rozpoznane. Jeżeli roszczenie nie miało złożonego charakteru, sędzia może rozpoznać sprawę niezwłocznie po uwzględnieniu wniosku.

Ostatnia aktualizacja: 02/12/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.